Povestiri Chinezești

Povestiri Chinezeşti

GRĂDINA ZEIŢEI DE JAD

Grădina Zeiţei de Jad se află pe coasta Muntelui Peştera Vrăjită. De fapt, Grădina Zeiţei de Jad nu este decât un deluşor. Bătrânii spun că pe vremuri pe Muntele Peşterii Vrăjite erau numai pietre goale: nu creştea nici o rădăcină de copac, nici un fir de iarbă. Oamenii care locuiau acolo, toţi spărgători de pietre, erau săraci lipiţi pământului; vântul şi căldura îi pârjoleau, sudoarea le curgea în ochi, buzele li se uscau şi crăpau. Visau pomi încărcaţi cu fructe, izvoare cristaline, dar visul lor rămânea numai vis. Într-o zi, nu se ştie când s-a întâmplat, pe creasta muntelui a răsărit un piersic. Băteau ploile şi vântul, apele din munte cărau cu ele pietrişul, dar micul piersic rămânea bine implântat şi creştea de-ţi era mai mare dragul.

Pe atunci s-a oploşit pe munte un flăcăiaş străin de acele locuri. Nimeni nu ştia de unde venise şi cum îl cheamă. Tot spărgând piatra în bătaia vântului şi-n arşiţa soarelui, se înnegrise de-i sclipea obrazul. De aceea oamenii îi spuneau Uang cel Negru. Era bun la inimă feciorul şi tare arătos şi priceput. Nu era însurat şi nu strânsese un ban în viaţa lui. Când se afla cineva la ananghie, Uang cel Negru era primul care-i venea în ajutor. Vorbeau toate satele din jur de bunătatea lui.

De câte ori urca muntele să spargă piatră, Uang cel Negru trecea pe lângă puiul de piersic. Pe neaşteptate, într-o noapte, puiul de piersic a crescut de să nu-l recunoşti. Şi tot în noaptea aceea i-au dat frunzele şi a înflorit. Dimineaţa, trecând pe lângă piersic, deşi nu adia nici o boare de vânt şi crengile erau nemişcate, băiatul a simţit cum se scutură

peste el boabele de rouă de pe frunzele pomului. Seara a trecut din nou pe sub piersic şi atunci florile au început să-l ningă cu petalele lor. Altă dată, lui Uang cel Negru i s-a părut că piersicul îi zâmbeşte şi i-a fugit toată oboseala. De atunci, în fiecare seară, când îşi termina treaba, Uang cel Negru se aşeza sub ramurile piersicului.

Într-o zi, trecând pe acolo, a văzut cum piersicile roşii şi mari se copseseră. S-a dus la locul lui şi s-a apucat de spart piatră. Mirosul piersicilor îl ameţea cu parfumul lor. Era în iunie, când soarele pripeşte mai tare şi pietrele se încinseseră ca focul, pârjolindu-i picioarele desculţe. La amiază toţi ceilalţi flăcăi şi-au găsit câte un loc să se răcorească, clar Uang cel Negru a rămas să mai spargă piatră. Deodată s-a simţit obosit de cădea din picioare şi a adormit. Când s-a trezit, în jurul lui era o răcoare neobişnuită. A deschis ochii şi a văzut că dormea la umbra unui pom.

Crengile şi frunzele pomului se strânseră una în alta ca o umbrelă deasupra-i. Uang cel Negru a sărit deodată în sus, mirându-se de unde a răsărit pomul acolo. L-a scuturat cu putere, dar acesta era bine înfipt în pământ. Uang cel Negru s-a minunat şi mai mult ştiind că pe tot muntele nu se afla decât piersicul pe sub care trecuse dimineaţa. S-a uitat mult la pom, dar n-a găsit un răspuns la întrebarea ce-l frământa şi, fără a mai sta pe gânduri, s-a îndreptat către locul unde ştia că e piersicul. Cât ai clipi din ochi a ajuns acolo şi a văzut că acesta era locul lui. Şi, mare minune, pe o creangă stătea o fată de toată frumuseţea şi culegea piersici. Uang cel Negru s-a mirat şi mai mult văzând aşa mândreţe de fată cum nu văzuse nicăieri pe unde umblase. Avea faţa ca o floare de piersic înflorit şi-i zâmbea. Uang cel Negru s-a apucat iarăşi de spart piatră. Fata a făcut un semn cu mâna şi din locul unde spărgea băiatul piatra a venit în zbor o ramură de piersic. Fata a lipit-o de pom şi crenguţa s-a lipit ca -şi când niciodată nu fusese smulsă de acolo. Apoi, a rupt o piersică şi i-a aruncat-o băiatului drept

în mână. Fata râdea din toată inima. Uang se simţea tare încurcat şi nu ştia ce să facă, dar ea s-a oprit din râs şi i-a făcut semn s-o mănânce. După ce a mâncat-o, băiatul s-a simţit aşa de răcorit de parcă fusese la scăldat. Fata a luat o ramură de piersic şi a scuturat-o şi Uang s-a pomenit, deodată, într-un pavilion verde scăldat în lumină. Pe un perete era agăţat un tablou cu o piersică mare. Râzând, fata a spus:

— Eu sunt Zeiţa de Jad. Ştiu că eşti un băiat bun şi săritor. Dacă ai vreun necaz vreodată, să vii aici şi să mă cauţi.

În timp ce vorbea, faţa zeiţei s-a îmbujorat şi mai mult. Ochii îi scânteiau şi mai tare. Uang cel Negru nu ştia ce să mai zică de bucurie şi mulţumire, dar fata s-a făcut nevăzută. Uang s-a pomenit iarăşi înconjurat de flăcăii care spărgeau piatră.

Seara s-a întors acasă şi n-a dormit toată noaptea gândindu-se la Zeiţa de Jad. A doua zi, plecând la lucru, i se părea că merge mai repede decât ceilalţi. Când s-a luminat de ziuă, el ajunsese deja sub piersic. Aici a întâlnit-o din nou pe Zeiţa de Jad. Zâna îl privea râzând. Roşindu-se, băiatul i-a spus:

— Am venit să te rog să-mi cârpeşti cămaşa. Zeiţa s-a învoit, deşi ştia că nu venise pentru asta, şi i-a spus:

— Uang băiete, ştiu că n-ai dormit toată noaptea. Culcă-te puţin.

Văzând cât de bine se poartă zeiţa cu el, Uang cel Negru se simţea în al nouălea cer. După puţin timp a adormit. A răsărit soarele şi băieţii care treceau la lucru l-au văzut dormind sub piersic şi, alături de el, cămaşa cârpită.

De atunci, Uang cel Negru se ducea în fiecare zi sub piersic şi se întâlnea cu Zeiţa de Jad. Azi aşa, mâine aşa, ceilalţi flăcăi au început să facă glume pe seama lui:

— Negrule, s-au terminat de mult piersicile, tu ce mai cauţi?

Uang cel Negru, care nu minţea niciodată, le-a spus flăcăilor tot adevărul.

La vreo 20 de li* [*Li – unitate de măsură egală cu 500 m] de locurile acelea se afla un orăşel în care trăia un mare bogătaş. Într-o zi, după ce a mâncat şi a băut pe săturate, bogătaşul a început să-şi facă planuri: „Dacă aş avea o grădină în care să sap un lac, să ridic un munte şi pe munte să construiesc un pavilion, ce bine ar mai fi". După planuri, a trecut la fapte. A chemat toţi oamenii din împrejurimi, printre care era şi Uang cel Negru, şi le-a dat poruncă să-i aducă piatră de pe munte. În ziua aceea, când tocmai căra piatră pentru bogătaş, Uang şi-a rupt încălţările. Le-a spus băieţilor să-l aştepte până se duce la zână să-i coase. Şi a plecat la piersic.

Văzând că băieţii stau degeaba, paznicul i-a luat la bătaie. Când s-a înapoiat Uang, paznicul a întins mâna să-l lovească şi pe el. Dar, ca un făcut, mâna a început să-l lovească chiar pe paznic. Acesta ţipa de durere, i se învineţise faţa, dar mâna nu înceta să-l lovească. Unii se uitau miraţi, alţii făceau haz. Paznicul a căzut în genunchi şi a început să se roage:

— Iartă-mă, iartă-mă! De acum încolo n-am să mai bat pe nimeni!

După ce a spus de trei ori aşa, a auzit vocea unei femei:

— De data asta te iert. Şi mâna a încetat să lovească.

Îngrozit, paznicul a fugit la bogătaş şi i-a spus tot. Acesta a dat ordin, să fie adus Uang cel Negru şi aruncat în temniţă.

Aflând flăcăii ce i s-a întâmplat, au ţinut sfat şi au hotărât să-i dea de ştire Zeiţei de Jad. Când au plecat pe munte să spargă piatră, au trecut cu toţii pe la piersic, însă, nevăzând pe nimeni, nu ştiau cui să-i spună. Îl auziseră ei înainte pe Uang cel Negru vorbind de zeiţă, dar în afară de el n-o văzuse nimeni. Atunci, unul dintre ei a strigat:

— Zeiţă de Jad! Vrem să-ţi spunem ceva!

Nici n-a terminat bine, că au auzit o voce de femeie:

— Aşteptaţi puţin să va deschid uşa.

Şi frunzele piersicului au început să foşnească şi băieţii s-au trezit deodată în Pavilionul Verde, iar în faţa lor se afla o

fecioară care broda o pereche de papuci bărbăteşti. Atunci, ci au înţeles că aceasta e Zeiţa de Jad şi i-au spus totul. Aceasta i-a liniştit:

— Fiţi pe pace, mă duc eu să-l scap! Şi îndată s-a făcut nevăzută.

Bogătaşul tocmai se afla la masă, când a auzit o voce:

— Bogătaş afurisit, ele ce l-ai închis pe Uang cel Negru? Eu l-am bătut pe paznic. Vrei cumva să te pui cu mine? Încearcă!

Moşierul s-a holbat în jurul lui, dar n-a văzut nimic şi a început să tremure de frică.

Vocea s-a auzit din nou:

— Netrebnicilor, să-l eliberaţi de îndată pe băiat!

De abia acuma şi-a dat seama moşierul că aude vocea unei femei şi, făcând pe grozavul, a zis:

— Dar cine eşti tu care nu te arăţi?

— Crezi că mi-e frică să-ţi spun cine sunt? Sunt Zeiţa de Jad! A răspuns vocea.

Îngâmfat, moşierul a spus:

— Eu sunt stăpânul ţinutului. N-am decât să deschid gura, că argintul va curge gârlă, temniţele se vor ticsi.

Îţi poruncesc să te arăţi la faţă! Râzând, zâna i-a spus:

— Încă n-am văzut nici un stăpân aici!

— Eu sunt stăpânul, a spus moşierul.

— Chiar tu? Şi eu care credeam că eşti o grămadă de gunoi! Nu meriţi tu să mă vezi!

— Orice ai spune, eu sunt stăpânul, iar Uang cel Negru nu este decât un spărgător de piatră şi supusul meu! A spus moşierul fără obraz.

Zâna s-a înfuriat şi a început să-l batjocorească, dar moşierul, roşu de ciudă, n-avea cum s-o vadă. Atunci, zâna i-a spus:

— Vrei neapărat să mă vezi? Să-ţi arăt mai întâi de ce sunt în stare!

Şi deodată a intrat pe uşă o rămurică de piersic care s-a înfipt în mijlocul camerei şi, cât ai clipi din ochi, din ea a

crescut un piersic gros şi mare care împingea cu crengile tavanul camerei. Speriat, moşierul a început să ţipe şi a rupt-o la fugă mai repede de cum se strecoară un şoarece în gaura lui. În rândul paznicilor a început îmbulzeala: cădeau şi se împingeau unii pe alţii strigând:

— Iartă-ne, zână! Iartă-ne, zână!

— Vă iert pe toţi dacă descuiaţi uşa temniţei! Le-a răspuns zâna.

Uang cel Negru a văzut cum se deschide uşa, a ieşit din temniţă şi a fugit repede acasă.

A doua zi, când tocmai se pregătea să plece la lucru, s-a pomenit cu Zeiţa de Jad că intră în curte. Fâstâcit, Uang nu ştia pe ce să pună mâna mai întâi.

N-a trecut mult şi de afară s-a auzit hărmălaie mare. Bogătaşul trimisese soldaţi şi cai să-l prindă pe Uang cel Negru. Zâna l-a apucat de mână şi i-a spus:

— Hai repede cu mine.

Soldaţii au început să-i urmărească. Zâna şi băiatul s-au căţărat pe munte, dar soldaţii erau pe urmele lor.

Ajungând la un zid de piatră, zâna s-a oprit şi a zis:

— Sapă mai repede aici!

Băiatul a început să lovească cu târnăcopul în zid până ce a apărut ca o uşă ce ducea într-o peşteră unde zâna i-a spus să se ascundă. Când au ajuns soldaţii acolo, n-au văzut nici urmă de băiat, ci numai peştera neagră. Unii, mai curajoşi, au intrat în peşteră şi au mers, până ce au dat de o apă adâncă, adâncă şi foarte învolburată.

De atunci nu. L-a mai văzut nimeni pe Uang cel Negru. Peştera de pe munte au numit-o Peştera Zeiţei, iar muntele l-au numit Muntele Peşterii Zeiţei. Adeseori, din gura peşterii iese o ceaţă albă care cuprinde tot muntele şi atunci se aude un zgomot ca şi când cineva ar sparge piatră. Şi când ceaţa devine mai deasă, oamenii spun că e vremea când zeiţa se întâlneşte cu Uang cel Negru. Nimeni n-a mai văzut-o pe Zeiţa de Jad, dar tot muntele e acoperit cu piersici, aşa că i se spune Grădina Zeiţei de Jad.

FATA DIN TABLOU.

Pe muntele Ţin erau două văi: una se numea Gura-celor-nouă-dragoni, iar cealaltă Gura-celor-şapte-dragoni.

În valea ce se numea Gura-celor-nouă-dragoni era un sat mare în care trăia o bătrână săracă. Ea avea un fecior, pe nume Tien Tai. Acesta creştea mai voinic decât alţi copii şi pe faţa-i cinstită străluceau doi ochi foarte vii. La vârsta de nouă ani, Tien Tai putea să se caţere pe munte şi să prindă bursuci. La vârsta de zece ani avea curajul să intre în vizuina lupului. În fiecare dimineaţă, pleca cu noaptea-n cap pe un munte îndepărtat, de unde tăia vreascuri pe care le aducea acasă şi le dădea pe orez. Dacă o zi nu tăia vreascuri, în ziua aceea nu se găsea de mâncare în casa lor. Şi până să ajungă acolo, trecea peste stânci piezişe şi peste punţi înalte, trecea prin valea unui râu cu apa învolburată. Odată,. Într-un an, de sărbători, s-a pornit o ploaie care a ţinut zile în şir. Zilele treceau şi ploaia nu mai contenea. Nemaiaşteptând să se lumineze vremea, Tien Tai şi-a aruncat toporul pe umăr, şi-a luat coşul şi frânghia şi a plecat pe munte să taie vreascuri. Şi pentru că veni vorba de topor, toporul lui fusese făcut la un fierar anume şi era de trei ori mai greu decât alte topoare. Tien Tai a trecut valea. cu apa învolburată, s-a căţărat pe crestele spălate de ploaie, pe cărările înguste, şi a ajuns la muntele cel mai îndepărtat, unde a început să taie vreascuri. Dar n-a apucat să taie cine ştie ce că s-a pornit vântul şi a început din nou ploaia. Şi a plouat a plouat până ce apa a acoperit toată valea. După ce a stat ploaia, Tien Tai s-a urcat într-un copac şi a văzut cum valea era tot o apă. Uitându-se spre drumul care ducea la casa lui, îşi zicea: „Mama mă aşteaptă în poartă şi poate e îngrijorată să nu mă fi luat apa". I-a părut rău că nu poate ajunge într-o clipă la mama lui s-o liniştească, dar orice ar fi fost, nu se putea trece peste valurile înfuriate care cuprinseseră toată valea. Şi tot gândindu-se el, nu ştiu cum s-a făcut că i-a scăpat toporul din mână şi a căzut cu zgomot peste o stâncă verzuie.

Uitându-se după el, a văzut că stânca s-a mişcat şi încet, încet s-a dat la o parte, apoi pe locul acela a apărut o bătrână care a întrebat de trei ori:

— Cine a ciocănit la uşa mea?

Tien Tai şi-a făcut curaj şi a sărit din copac spunând:

— Eu am ciocănit la uşa ta. Iar bătrâna l-a întrebat:

— Ce treabă ai de ai ciocănit la uşa mea? Tien Tai i-a spus ce avea pe suflet:

— Măicuţă, în fiecare zi vin pe muntele acesta să tai vreascuri, în fiecare zi trec prin văile adânci şi mă caţăr pe stâncile înalte şi nu mă sperie oboseala. Dar acum m-a ţintuit apa aici şi sunt îngrijorat de mama care mă aşteaptă să dăm vreascurile pe orez. Dar cum să mă întorc acasă?

Bătrâna l-a ascultat şi apoi s-a aplecat şi a ridicat de jos o legătură de trestie pe care i-a dat-o, spunându-i:

— Dacă te vei aşeza pe ea, vei ajunge oriunde te vei gândi. Apoi, bătrâna s-a făcut nevăzută, iar stânca s-a mişcat la locul ei.

Tien Tai s-a aşezat pe legătura de trestie şi şi-a zis: „Întâi să mă ridic în văzduh". Şi cât ai clipi din ochi, s-a ridicat în văzduh. Apoi a vrut să coboare şi ca un fulg a coborât tot în locul de unde plecase.

Dacă a văzut flăcăul, şi-a ridicat crosna de vreascuri în spate, s-a aşezat pe legătura de trestie şi, mai repede decât vântul, a ajuns acasă. Înainte, abia putea să urce muntele după vreascuri o dată pe zi şi la înapoiere era deja noapte. Acum, cu ajutorul legăturii de trestie, se ducea pe munte de câte patru-cinci ori pe zi. După câteva zile, casa lor era plină de vreascuri şi de orez. Într-o zi, Tien Tai i-a spus mamei sale:

— Mamă, eu m-am făcut mare, dar nu am văzut încă lumea. Am strâns destul orez să-ţi ajungă pentru multe zile. Pe mine mă bate gândul să plec în lume.

Bătrâna l-a întrebat:

— Dar unde vrei să pleci, copile?

După puţină gândire, Tien Tai a răspuns:

— Toţi vorbesc despre frumuseţea capitalei şi aş vrea să mă duc şi eu să o văd. Bătrâna i-a zis:

— Capitala este al împăraţilor, ai grijă de tine, şi să te întorci cât mai repede. Tien Tai a dat din cap şi s-a aşezat pe legătura de trestie ridicându-se în văzduh şi, într-o clipă, a şi fost în capitală. De sus, din văzduh, oraşul părea ameninţător şi măreţ. Zidurile înalte, clădirile în opt colţuri se perindau unele după altele. Pe străzi şi ulicioare mişunau oamenii. În oraşul interzis* se vedeau fel de fel de pavilioane colorate şi pagode albe ascunse pe sub ramurile verzi ale copacilor, iar pe apa albăstruie a lacurilor lunecau bărci minunat împodobite. După ce s-a săturat de privit, Tien Tai a coborât pe pământ şi a început să se plimbe pe străzile oraşului, unde a văzut privelişti pe care nu le mai văzuse niciodată. Mai avea un singur gând: să pătrundă în oraşul interzis, partea capitalei unde erau palatele împăratului şi unde era interzisă intrarea oamenilor de rând, să vadă cum e acolo. A aşteptat până s-au închis toate prăvăliile, până ce străjile au anunţat miezul nopţii, s-a aşezat pe legătura de trestie şi a ajuns în oraşul interzis. Şi ce a văzut aici l-a minunat şi mai mult: privelişti fermecătoare şi bogăţii nepreţuite; lacuri acoperite cu nuferi.

— Acoperişuri care parcă-şi luau zborul, lampadare rotunde şi roşii, dragoni fioroşi pe postamente de piatră, picturi şi sculpturi minunate pe fiecare zid. A trecut încetişor pe lângă un leu de aramă mai înalt decât un stat de om, s-a strecurat prin peştera de piatră a unui munte făcut de mâna omului şi, în umbra copacilor, a văzut un palat acoperit cu olane verzi strălucitoare, cu coloane roşii şi geamuri sparte. După ce s-a asigurat că nu-l vede nimeni, s-a urcat pe scările de marmură, vrând să vadă mai bine desenele de sub streaşină, să pipăie coloanele lunecoase. Ar mai fi vrut să vadă ce se află în palat. S-a apropiat de fereastră şi a ridicat încet perdeaua de mătase. Dar înăuntru era întuneric şi n-a văzut nimic. Când să plece, a

auzit un zgomot şi, deodată, toată încăperea s-a luminat. Atunci a văzut înăuntru un turn de fildeş şi tablouri din bambus şi aur, iar alături, o fată de o frumuseţe răpitoare care plângea amarnic. Fata ţinea în mână un castron în care ardea o lumânare de aur ce împrăştia raze aurii, în păr avea o floare ce împrăştia raze argintii, în urechi avea cercei de rubin, pe spate o mantie colorată, iar mijlocul îi era strâns într-o cingătoare bătută cu pietre preţioase. Tien Tai, văzând cum lacrimile se rostogolesc pe faţa albă a fetei, a simţit cum i se înmoaie inima. „Oare cine o chinuieşte pe această fecioară mlădie, care la miezul nopţii e închisă în această încăpere?" Tocmai voia să plece, când fata, plutind parcă, s-a apropiat de el şi cu o voce slabă i-a spus:

— Ei, nu pleca! Vreau să-ţi spun ceva! Tien Tai s-a oprit şi a ascultat.

— Sunt închisă în palat de mulţi ani şi nu văd niciodată pe nimeni. Nu pot să mă mişc în voie şi de primăvara până iarna, de dimineaţa până seara, stau închisă în această cameră. Omule, fie-ţi milă, scapă-mă de aici!

Tien Tai i-a făgăduit, dar cum s-o scoată din palat tocmai când treceau străjile care strigau ceasurile din noapte, când fereastra era aşa de solidă şi uşa aşa de groasă? A rămas uitându-se la fată în tăcere. Aceasta i-a spus:

— Scoate tabloul cu fata din palat şi astfel mă salvezi. Când voia s-o întrebe unde se află acel tablou, s-au auzit paşi şi camera s-a cufundat din nou în întuneric, iar fata s-a făcut nevăzută. Tien Tai s-a aşezat în grabă pe legătura de trestie şi s-a ridicat în văzduh.

Ajuns acasă, i-a povestit maicăsi totul şi apoi s-a aşezat pe legătura sa şi a plecat la muntele Ţin. S-a căţărat din nou în copac şi a dat drumul toporului care a căzut cu zgomot pe stânca verde. Bătrâna a întrebat iarăşi de trei ori:

— Cine a ciocănit la uşa mea?

Tien Tai a sărit din copac şi a răspuns:

— Eu am ciocănit la uşa ta. Bătrâna, supărată i-a zis:

— Ţi-am dat legătura de trestie, acuma ce mai vrei?

— Măicuţă, nu fi supărată, i-a spus flăcăul, te rog să mă asculţi. Pretutindeni creşte iarba şi înfloresc florile, oamenii de ce nu pot fi toţi fericiţi? M-ai ajutat să scap de foame, să nu mă mai obosesc şi să nu mă chinuiesc. Aş vrea să fac şi eu un bine salvând-o pe acea sărmană fată din palat. Spune-mi, măicuţă, cum să găsesc tabloul cu fata?

După ce a ascultat toate cele, bătrânei i-a trecut supărarea şi cu blândeţe a zis:

— Bravo, flăcăule, ai spus bine. Iarba creşte peste tot, florile înfloresc pretutindeni, oamenii trebuie să fie toţi fericiţi. Copile, eu vreau să te ajut. Dacă vrei să scapi fata trebuie să te duci la munţii cei întunecaţi şi să cauţi duhul pustiului. Dar uşa duhului e foarte greu de găsit Pentru aceasta trebuie să cauţi mai întâi trestia lungă de trei geanguri* [*Unitate de măsură egală cu 3, 33 m] şi după ce vei trage cu putere de ea, ţi se va arăta drumul ce duce la uşa lui. Dacă duhul doarme, nu care cumva să aştepţi, pentru că dacă a adormit, el doarme 120 de ani şi nu se trezeşte nici dacă-l strigi, nici dacă-l scuturi. De-l vei găsi dormind, să te duci la râul cu nisipul roşu şi să faci rost de acul sfânt de la împărăteasa peştilor negri. Stânca verde s-a mişcat şi s-a aşezat te locul ei, iar bătrâna s-a făcut nevăzută.

După povaţa bătrânei, Tien Tai s-a aşezat pe legătura de trestie şi într-o clipă a ajuns la munţii cei întunecaţi. Aceşti munţi aveau nu ştiu câte vârfuri şi culmi, pe coastele lor creşteau păduri cu tot felul de copaci, iar în păduri tot felul de ierburi şi flori parfumate. Tien Tai a început să caute prin păduri, pe vârfuri şi pe costişe şi până la urmă a găsit trestia lungă de trei geanguri. A tras de trestie şi în faţa lui s-a făcut un drum care ducea în inima muntelui. Tien Tai a pornit pe acest drum. La capătul lui se afla o casă de piatră în care era un kang, o pernă şi o masă, toate de piatră. Duhul pustiului dormea întins pe kangul de piatră, cu perna de piatră la căpătâi şi sforăitul lui răsuna ca un tunet. Tien Tai s-a apropiat de el şi, văzând cum doarme de adânc, l-a

apucat de braţ, dar braţul parcă avea mii de ţinuri* [*Unitate de măsură egală cu 500 g], aşa că nici n-a putut să-l mişte; i-a pipăit corpul, dar corpul era mai tare decât piatra. După câteva clipe, s-a aşezat pe legătura de trestie şi a plecat în căutarea râului cu nisipul roşu.

Aşezat pe legătura sa, Tien Tai zbura prin văzduh ca un nor alb. Şi a trecut peste râuri cu apa galbenă şi peste râuri cu apa verde, peste râuri în care sclipeau solzii de peşte şi peste râuri cu apa învolburată şi numai după ce a trecut peste 99 de râuri şi a străbătut 9 999 de li* [*Unitate de măsură egală cu 500 m] a ajuns la râul cu nisipul roşu. Apa râului era aşa de limpede încât puteai să vezi până în fundul lui. In râu era nisip roşu care strălucea aşa de tare de credeai că şi apa e roşie. O mulţime de peştişori negri alergau de colo-colo pe fundul lui.

Tien Tai şi-a dat seama că acesta e râul cu nisipul roşu de care-i vorbise bătrâna. Dar cum s-o găsească pe împărăteasa peştilor negri? Plimbându-se în sus şi în jos pe malul râului, i-a venit un gând. S-a dus în satul vecin să caute o plasă de prins peşte. Când au auzit despre ce este vorba, locuitorii satului l-au sfătuit:

— Tinere, tinere, nu-ţi primejdui viaţa. Peştii din râu sunt puii împărătesei peştilor negri şi nimeni n-are curajul să-i atingă.

Auzind aceasta, băiatul a şovăit un pic, dar nu şi-a schimbat hotărârea. A luat plasa şi s-a dus pe malul apei. Apoi s-a aşezat pe legătura de trestie, s-a ridicat în văzduh, a aruncat plasa în apă şi a început s-o tragă încetişor. Plasa s-a umplut de peştişori negri care se zbăteau speriaţi. Dar nici n-a apucat să se uite mai bine, că s-a stârnit un vânt şi apa râului a început să se învârtejească. Vârtejul se ridica spre Tien Tai, mai, mai să-l cuprindă, când, văzând că nu-i a bună, acesta a spus: „Ridică-te!" şi legătura s-a ridicat degrabă în văzduh. Şi cu cât vârtejul se ridica mai sus, cu atât Tien Tai, ţinând plasa strâns în mână, se ridica şi mai sus. Legătura de trestie s-a ridicat la înălţimea de 100

geanguri, iar vârtejul de apă a ajuns până la 99 geanguri. Legătura s-a ridicat mai sus chiar decât cel mai înalt munte, şi atunci vântul s-a potolit şi apa a căzut în matcă. Uitându-se în jos, Tien. Tai a văzut deasupra apei pe împărăteasa peştilor negri, cu o coroană de aur pe cap, care a strigat către el:

— Omule de pe legătura de trestie, mă dau bătută. Dă-mi puii înapoi şi-ţi voi împlini orice dorinţă!

Tien Tai a coborât la înălţimea unui copac şi a spus:

— Nu vreau nici aur, nici argint, ci numai acul sfânt şi să-mi spui cum să trezesc duhul pustiului care doarme în munţii cei întunecaţi.

— N-ai decât să-l înţepi cu acul sfânt şi se va trezi, i-a răspuns împărăteasa. Înainte am avut acul de care-mi pomeneşti, dar anul acesta când au crescut apele, mi l-a furat scorpia de broască ţestoasă din văgăuna dragonului de la capătul râului. Îţi voi da în schimb un căuş pe care dacă-1 vei afunda în văgăuna dragonului vei găsi deîndată acul sfânt. Zicând aceasta, împărăteasa şi-a desprins un solz strălucitor în. Formă de căuş pe care i l-a aruncat băiatului. Tien Tai a luat solzul şi apoi a dat drumul peştişorilor care s-au afundat în apă împreună cu mama lor.

După ce a înapoiat plasa, Tien Tai s-a aşezat pe legătura ie trestie şi a zburat pe firul apei, până ce a ajuns la capătul râului, unde se înălţa un munte mic, din piatră roşie, acoperit cu brazi roşii. Aici se afla o văgăună cu apă neagră-verzuie. A coborât de pe legătură şi a vârât căuşul strălucitor în văgăună. Apoi, ridicându-l, apa a secat pe jumătate. A mai vârât o dată căuşul şi din toată apa n-a mai rămas decât o mocirlă pe fundul văgăunii, în care se târau nişte broaşte ţestoase. Cea mai mare dintre ele, care avea pe puţin câteva sute de ţinuri, şi-a strâns capul şi s-a prefăcut într-o femeie cu faţa verde.

Tien Tai i-a spus:

— Dacă nu-mi dai îndată acul sfânt pe care l-ai furat, am să sec văgăuna.

Broasca i-a aruncat o privire plină de ură şi i-a întins acul. Luându-l, Tien Tai a văzut că era un ac nu mai lung de două degete, dar greu de să-i rupă mâna.

Având acul sfânt, Tien Tai s-a aşezat pe legătura de trestie şi a zburat către munţii cei întunecoşi. Ajungând la trestia lungă de trei geanguri, a tras de ea şi i s-a arătat din nou drumul care ducea în inima muntelui. Duhul pustiului dormea încă pe kangul lui de piatră, sforăind de credeai că sunt mii de tunete. L-a înţepat cu acul sfânt în umăr, şi duhul pământului s-a trezit strigând:

— Dar ce m-a pişcat oare? Tien Tai i-a zis în grabă:

— Bunule duh, nu te-a pişcat nimic. Eu te-am trezit, să te rog să mă ajuţi într-o treabă!

Râzând, duhul pustiului a zis:

— Desigur că bătrâna de la muntele Ţin te-a trimis aici. Bine, spune-mi ce treburi te-au adus.

Tien Tai a spus:

— Te rog să-mi ajuţi să scot tabloul cu fata din palat! Bătând din palme, bătrânul a răspuns:

— E uşor de tot, vreau să te ajut, dar să ştii un lucru, nu-mi place niciodată să duc o treabă până la capăt. Acum s-a înnoptat deja. Eu voi pleca, iar tu culcă-te pe kangul meu, cu capul pe perna mea, şi-n vis vei vedea tot ce fac eu. După ce a terminat de vorbit, l-a împins pe Tien Tai în pat, iar acesta a adormit pe loc.

În vis, a văzut tot felul de ciudăţenii: A văzut cum duhul pustiului s-a prefăcut într-o pisicuţă albă care parcă zbura, aşa alerga de repede, şi sărind peste un zid roşu a intrat în oraşul de reşedinţă. Era aproape de miezul nopţii când pisica a pătruns în palat. Împăratul şi împărăteasa dormeau sub baldachinul brodat cu dragoni. Slujitorii care-i păzeau erau aşa de obosiţi că le amorţiseră picioarele şi abia îşi mai ţineau ochii deschişi, dar nu îndrăzneau nici să se aşeze, nici să se culce. Pisicuţa albă a aşteptat până s-a liniştit totul, s-a furişat şi a luat cingătoarea de jad a împărătesei şi, sărind din zid în zid, a ieşit din palat. Apoi, sărind peste

zidul care înconjura oraşul, a alergat până la o fântână părăsită şi a aruncat-o în ea. Tien Tai a dat un strigăt şi s-a trezit. Alături se afla duhul pustiului care, căscând, a spus:

— Flăcăule, ceea ce trebuia să fac pentru tine am făcut. Ce a mai rămas, vei face tu. Acum pleacă, fiindcă mi-e somn.

Duhul pustiului s-a urcat pe kang, a pus capul pe perna de piatră şi a adormit îndată. În cameră s-a auzit din nou sforăitul ce semăna cu un tunet.

În zori, Tien Tai a ajuns în capitală. Împărăteasa se trezise, făcuse baie şi, când să se îmbrace, nu a mai găsit cingătoarea de jad. A dat poruncă s-o caute, dar nu era de găsit. Nu ştiu câţi servitori au fost pedepsiţi. Dar oricât au căutat-o, n-au găsit-o. Atunci împărăteasa a poruncit ca aceluia cărei va aduce cingătoarea de jad să i se împlinească toate dorinţele: de vrea să fie numit demnitar, va fi demnitar, de vrea aur şi argint, va primi aur şi argint.

Tien Tai s-a înfăţişat la împărătească şi i-a spus cu glas domol:

— Eu am obiceiul să visez ce se întâmplă în realitate. Ieri-seară am visat cum cingătoarea de jad a fost aruncată într-o fântână părăsită.

Demnitari şi soldaţi au pornit-o împreună cu Tien Tai spre fântâna părăsită, unde au găsit cingătoarea. Împăratul l-a întrebat pe Tien Tai:

— Vrei să fii demnitar sau vrei bani? Tien Tai a răspuns:

— Nu vreau nici să fiu demnitar, nu vreau nici bani. Am auzit că aveţi în palat un tablou cu o fată. Vreau acel tablou şi nimic altceva. Împăratul s-a bucurat că-i cere numai atât şi a dat poruncă să-i fie dat tabloul.

Tien Tai a luat tabloul, s-a aşezat pe legătura de trestie şi a părăsit capitala, întorcându-se acasă. A agăţat tabloul pe perete şi, uitându-se la el, şi-a dat seama că fata din tablou era una şi aceeaşi cu fata din palat. Şi cu cât se uita mai mult, cu atât i se făcea mai dor de sărmana fată pe care o văzuse în palat. Atunci, fata din tablou s-a mişcat: lumânarea de aur din mână a început să răspândească raze

aurii, floarea de argint din păr împrăştia raze argintii. A început să zâmbească şi faţa-i palidă a căpătat şi mai mult farmec. Nu s-a plâns că Tien Tai e prea sărac şi, cu mâna în care ţinuse lumânarea de aur, a ajutat-o pe maică-sa să pregătească mâncarea. Cei doi tineri s-au căsătorit şi niciodată n-au mai părăsit munţii Ţin.

MUNTELE ZÂNEI COCORILOR.

Cocorul este o pasăre foarte frumoasă. Are un moţ roşu ca o floare, pene albe ca zăpada şi picioare lungi. Legenda spune că demult, demult, cocorul a zburat din creierul muntelui, ducând în spate o zână. Pe vremurile acelea, departe, tare departe, tocmai în partea de apus a munţilor, trăia un negustor, cam la vreo 50 de ani, care deschisese prăvălie mare într-un sat. La câţiva li de acest sat, se afla un cătun vestit pentru priveliştile sale. Aici trăiau două familii: una se chema Li, iar cealaltă Uang. Erau vecini şi se înţelegeau cum nu se poate mai bine. Familia Li avea o fată – Tai Hua, iar familia Uang un băiat – Uang Siang. Bătrânii se aveau bine, iar copiii şi mai bine; de multe ori beau apă din acelaşi pahar şi se jucau la umbra aceluiaşi pom. Văzând cât de bine se înţelegeau copiii, bătrânii se bucurau şi îşi ziceau:

— Tu ai un băiat, eu am o fată, să ne înrudim! Cine să ştie că după puţin timp, venind o molimă, Uang Siang a rămas fără mamă, iar Tai Hua fără amândoi părinţii. Din cele două familii n-a mai rămas decât bătrânul Uang şi cei doi copii. I se rupea inima bătrânului văzând cum Uang Siang a rămas orfan de mamă, iar Tai Hua orfană de amândoi părinţii.

Într-o zi, acesta a spus:

— Tai Hua, încă de când trăiau părinţii tăi, hotărâsem să te muţi la noi. Acum, că ai rămas singură, vino în casa noastră şi vom împărţi mâncarea şi băutura!

Tai Hua s-a mutat la familia Uang şi amândoi copiii erau nedespărţiţi: la fântână mergeau împreună, la cositul ierbii împreună şi râsul lor răsuna peste tot. Încetul cu încetul, copiii au crescut mari şi au început să înţeleagă anumite

lucruri. Vecinii spuneau că Tai Hua e ca o floare, dar în ochii lui Uang Siang ea era mai frumoasă decât toate florile; vecinii spuneau că Tai Hua are ochii ca nişte stele, dar pentru Uang Siang ochii ei erau mai strălucitori decât toate stelele. Când Uang Siang o privea, Tai Hua se roşea şi-şi pleca ochii. Se făcuseră mari şi se ruşinau să-şi mai vorbească în faţa oamenilor. Simţămintele lor erau ca florile ce înfloresc când vine primăvara şi dă căldura. Toţi se aşteptau ca ei să se ia. Dar nu întotdeauna se întâmplă după gândul omului. Tatăl lui Uang Siang şi-a adus o altă nevastă, o femeie închisă şi rea. Nici nu trecuseră trai zile, când a început să-l chinuiască pe Uang Siang. Acesta pleca dis-de-dimineaţă la câmp, dar mama vitregă nu-l aştepta niciodată cu masa şi adesea îi zicea lui bărbatu-său:

— Hai să mâncăm, ce să-l mai. Aşteptăm şi pe el, e mare şi ar trebui să dea zor să termine treaba mai repede şi să vină devreme acasă. Iar când se întorcea Uang Siang ori găsea mâncarea rece, ori nu mai găsea deloc.

Când i se rupeau hainele, mama vitregă zicea:

— E băiat mare şi ar trebui să fie mai cu grijă cu hainele. Dacă le-a rupt, să le poarte rupte!

Zi şi noapte îl ponegrea mama vitregă pe Uang Siang în ochii tatălui său, încât acesta şi-a scos băiatul de la inimă. Vedea cum Uang Siang rabdă de frig şi de foame, dar nu-l lua în seamă. Numai Tai Hua mai avea grijă de el şi câteodată, pe furiş, îi oprea mâncare, ori îi cosea hainele. Tai Hua încerca să ghicească de ce mama vitregă se purta urât cu Uang Siang şi aşa de bine cu ea. Săraca fată, nici nu se gândea că mama vitrega n-o să-i lase să se căsătorească.

Dar peştele caută tovărăşia peştelui, şarpele caută tovărăşia şarpelui. Într-o zi, în casa lui Uang a venit o peţitoare cu care mama vitregă a şuşotit un timp.

Avem aici o comoară care face bani buni şi n-ar trebui să mai fim aşa săraci. Ce zici de Tai Hua?

Peţitoarea a răspuns:

— Eşti o femeie deşteaptă, cred că Tai Hua face câteva sute de Lianguri* [*Liang – unitate de măsură pentru bani, egală cu 33 g de argint] de argint, dar mă tem că nu vreţi s-o daţi.

Auzind că e vorba de câteva sute de lianguri de argint, mama vitregă a sărit în sus, ochii i s-au roşit şi a răspuns în grabă:

— Nu te teme că bărbatu-meu şi fiu-meu nu s-or învoi. Ştiu eu un leac pentru ei, numai să-mi aduci banii.

Peţitoarea a început să râdă şi, aplecându-se la urechea mamei vitrege, a spus:

— Treaba e ca şi făcută, negustorul care a deschis prăvălia în sat trecând într-o zi pe aici a văzut-o pe fată. E gata să dea 500 lianguri de argint.

După ce s-au mai sfătuit un timp, peţitoarea a plecat. Se făcuse ora să pună de mâncare. Mama vitregă a chemat-o pe Tai Hua din casă şi, râzând cu toată faţa, i-a zis:

— Fată dragă, e aşa de cald, de ce nu te duci afară la umbră să te răcoreşti? Eu am să fac o turtă din făină albă pentru Uang Siang.

Lui Tai Hua i s-a părut ciudat faptul că, după venirea peţitoarei, mama vitregă a devenit dintr-o dată aşa de veselă şi bună. Dar n-a zis nimic, a ieşit afară în curte şi s-a ascuns. După puţin timp, mama vitregă, crezând că Tai Hua a plecat, a încuiat poarta şi uşa casei. Văzând aceasta, Tai Hua a devenit şi mai bănuitoare. Încet, încet, s-a apropiat de uşa casei şi s-a uitat printr-o crăpătură. Înăuntru, mama vitregă a luat un pachet cu otravă pe care l-a răsturnat în făină. Fata a înţeles totul şi în grabă a fugit şi s-a ascuns din nou. După ce a terminat de făcut mâncarea, mama vitregă a descuiat poarta. Atunci Tai Hua a ieşit în stradă şi s-a aşezat la umbra unui pom. Pe seară, s-a înapoiat şi Uang Siang. Tai Hua i-a ieşit în cale şi, fără a ţine seama dacă pe stradă erau sau nu oameni, a început să-l tragă de mânecă. Ruşinat, Uang Siang a întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat?

— Orice ar fi, să nu mănânci din turta albă! I-a şoptit Tai Hua şi apoi s-a aşezat din nou, prefăcându-se că lucrează.

Băiatul nici n-a ajuns bine în curte, că mama vitregă i-a ieşit în întâmpinare întrebându-1 de una, de alta, Prefăcându-se bucuroasă de venirea lui. Intrând în casă, i-a adus turta şi i-a spus:

— Mănâncă, băiete, să prinzi putere.

Uang Siang a luat turta în mână şi a ieşit afară. În curte era un câine mare galben. Băiatul s-a făcut că-i cade pâinea şi câinele s-a şi repezit, a luat-o şi-a rupt-o la fugă. Punând mâna pe un ciomag, mama vitregă a ieşit în grabă şi a început să-l fugărească. Până să-l ajungă mama vitregă, câinele a înghiţit pâinea. Sub ochii lui Uang Siang, n-a mai făcut nici zece paşi că a căzut jos şi a murit. Nemâncat şi necăjit, Uang Siang s-a dus în camera lui şi s-a întins în pat. După puţin timp a venit şi taică-său.

Smiorcăindu-se şi plângând, mama vitregă i-a spus:

— I-am pregătit cu toată bunăvoinţa o turtă de făină albă, iar el a pus otravă în ea şi a dat-o câinelui şi zice că eu am vrut să-l otrăvesc. Mă omoară cu zile băiatul ăsta! Taică-său, fără a cerceta adevărul, l-a certat zdravăn pe băiat şi cu asta a socotit treaba încheiată.

Toată noaptea n-a dormit Uang Siang. Îşi zicea: „Dacă n-ar fi văzut Tai Hua să-mi spună, aş fi fost mort acum. Dar zile mai sunt multe şi dacă mamei vitrege i-a intrat în cap să mă otrăvească va găsi ea cum să mă otrăvească. Azi am scăpat, dar mâine, cine ştie, doar n-o să pot să stau nemâncat în fiecare zi?" S-a gândit să fugă de acasă, dar îi părea rău s-o lase pe Tai Hua. Ar fi vrut să fugă împreună cu ea, dar încotro să se ducă? Nici el singur nu ştia cum se va descurca, atunci de ce s-o mai chinuiască şi pe ea? S-a socotit el ce s-a socotit, dar n-a găsit nici o ieşire.

Afară a început să bată vântul. Străjile au strigat prima oară, a doua oară, clar el tot nu dormea. Când au strigat a treia oară, Uang Siang a auzit o bătaie uşoară în geam şi o voce i-a şoptit:

— Deschide repede uşa!

A deschis îndată şi a intrat Tai Hua cu o legătură în mână.

— Uang Siang, i-a şoptit ea, dacă mai rămâi aici, mama vitregă te va pierde. Am pus în legătura asta doi bănuţi şi câteva lucruri, ia-le şi fugi să-ţi scapi viaţa! Zicând aceasta, tremura toată şi lacrimile-i curgeau şiroaie. Dar, temându-se că-l va îndurera şi mai mult pe băiat, şi-a înăbuşit plânsul.

Străjile strigaseră a patra oară, vântul bătea şi mai tare.

— Acum e timpul să pleci! I-a şoptit Tai Hua, dându-i legătura. Şi să ţii minte, chiar dacă ar fi să trec prin foc şi prin munţi de cuţite, nu mă voi mărita cu altul!

Uang Siang i-a răspuns:

— Chiar dacă marea va seca şi pietrele munţilor vor putrezi, tot nu mă voi schimba.

Tai Hua l-a condus până la poartă, unde Uang Siang i-a spus:

— Întoarce-te acum. Cum voi găsi un loc potrivit, voi veni îndată să te iau.

Uitându-se la cer, Tai Hua s-a rugat:

— Stelelor, stelelor, ascundeţi-vă după nori, să nu ne vadă răii. Şi stelele parcă ar fi înţeles ruga ei, s-au ascuns după nori. Apoi, s-a rugat iarăşi: Câinilor, să nu lătraţi, până nu iese din sat! Şi, ciudat, până n-a ajuns la marginea satului, nici un câine n-a lătrat.

Afundându-se în noapte, Uang Siang s-a îndreptat către munţii din apus. Înainte tăiase vreascuri şi cosise iarbă pe aceşti munţi. La lumina zilei, a văzut aici privelişti pe care nu le mai întâlnise altă dată: fiecare piatră era albă ca argintul, fiecare creastă era parcă sculptată de un meşter neîntrecut, iarba pe care călca era moale şi strălucitoare ca mătasea. Trecând peste o culme, a ajuns la un palat cu poarta din perle roşii străjuită ele ramuri verzi de brad şi înconjurată de un zid roşu. Până să se dumerească, poarta s-a deschis şi din palat a ieşit o tânără de vreo 20 de ani îmbrăcată în verde.

Mergând spre el, fata l-a strigat:

— Uang Siang! Uang Siang!

Mirat că-l strigă pe nume, băiatul s-a oprit, dar nu a răspuns. Fata se apropia încetul cu încetul de el şi continua să-l strige. In cele din urmă, Uang Siang i-a răspuns. Hainele fetei foşneau ca frunzele unui copac bătute de vânt. Uitându-se spre ea, băiatului 'i s-a părut că aceasta avea prinse pe haine frunze de copac şi iarbă verde. Uitându-se mai cu atenţie, a văzut că pe îmbrăcămintea ei erau brodate frunze şi iarbă.

Cu multă blândeţe, fata a întrebat:

— Nu eşti tu Uang Siang? De ce nu mi-ai răspuns de prima dată? Hai să ne aşezăm!

Băiatul a zis:

— Tu eşti fată, eu băiat cum să stăm singuri în pădurea - aceasta? Mai bine să-mi văd de drum. Râzând, fata l-a întrebat:

— Dar încotro vrei să te îndrepţi? Nu vezi că în jurul tău sunt numai munţi înalţi?

Ridicând capul, băiatul a rămas uimit când a văzut că de jur-împrejurul lor erau numai munţi cu creste ascuţite de ajungeau până la nori.

Tot râzând, fata i-a spus:

— Vino cu mine, Uang Siang, şi vom petrece zile fericite In sinea lui, Uang Siang se gândea: „Dacă am ajuns până aici, am să mă duc să văd despre ce este vorba".

Amândoi au ajuns la poarta palatului. În dreapta şi în stânga ei nu erau lei de piatră, cum e obiceiul, ci două păsări mari cu capul roşu şi aripile albe, care stăteau nemişcate parcă erau de piatră.

Fata i-a spus:

— Păsările acestea sunt cocori. Şi, atingându-i încet cu mâna, cocorii şi-au întins gâtul şi au strigat o dată de a răsunat toată valea, iar norii de pe cer s-au împrăştiat. Apoi din nou au încremenit.

Fata l-a dus pe Uang Siang într-o sală mare, împodobită, şi l-a aşezat la masă. După ce a mâncat şi a băut, băiatul s-a ridicat şi a spus:

— Văd că eşti singură acasă, să plec şi eu până nu se întunecă.

Fata a râs din nou.

— Sunt singură, e adevărat, dar am multe încăperi în palat. Rămâi noaptea asta aici.

Seara, Uang Siang s-a culcat într-un pat cu aşternut de mătase moale şi călduros. Dar orice ar fi făcut, nu putea să doarmă. Întorcându-se pe o parte şi pe alta, ofta şi se gândea la Tai Hua.

A doua zi, fata s-a împodobit şi mai frumos. Şi-a pus o mantie roşie bătută cu pietre strălucitoare şi o rochie brodată cu mii de flori mai frumoase decât cele mai proaspete flori, iar mijlocul şi l-a strâns într-o cingătoare bătută cu pietre preţioase.

Râzând, fata i-a spus:

— Nu mai ofta, haide afară să ne plimbăm şi să te linişteşti!

L-a luat pe băiat de mână şi au ieşit pe poartă. Rochia fetei mişcându-se, păreau că se mişcă şi florile de pe ea, şi Uang Siang a simţit parcă parfumul lor. Afară, totul se schimbase. Înfloriseră caişii, florile de rodii erau roşii ca focul, iar bujorul de primăvară îşi deschisese petalele. Mantia roşie a fetei împrăştia raze aurii, iar stâncile albe ca argintul îşi reflectau lumina. Faţa fetei era mai roşie decât razele soarelui şi, oriunde se uita, peste tot florile păreau şi mai frumoase. Atunci Uang Siang a înţeles că a întâlnit o zână şi s-a bucurat, dar s-a şi îngrijorat.

Tot râzând, zâna i-a spus:

— Florile au înflorit de sărbătoare. Să facem nunta astăzi.

Uang Siang şi-a plecat capul. Oftând, a răspuns:

— Zână, surioară, am să-ţi pun şi eu o întrebare. De ce când înfloresc florile mai sunt oameni trişti?

Zâna n-a ştiut ce să-i răspundă.

Şi a mai trecut o zi.

Seara, băiatul s-a culcat din nou în aşternuturi de mătase şi iarăşi n-a dormit toată noaptea.

A doua zi, zâna şi-a schimbat din nou hainele. Şi-a pus o mantie albastră ca albastrul cerului după ploaie şi l-a luat din nou pe Uang Siang la plimbare. Cum au ieşit pe poartă, în faţa lor a apărut un lac cu apa albastră strălucitoare. Pe malul lacului erau tot felul de flori, iar pe luciul apei lunecau lebede. Şi cum s-a mişcat zâna, cum mantia ei a început să strălucească la fel ca apa lacului. Mergând, semăna cu o rândunică, şi faţa ei era tot atât de rotundă ca luna care se oglindeşte în lac.

Atunci, zâna a spus:

— Păsările se împerechează, peştii se adună câte doi. Ne luăm astăzi?

Dar băiatul i-a răspuns:

— Păsările se împerechează, peştii se adună câte doi. Zână, surioară, nu mă despărţi de Tai Hua!

De pe faţa zânei a dispărut zâmbetul. Uang Siang şi-a plecat capul. Apoi, zâna a intrat în casă.

După puţin timp, a ieşit ducând în mână acea mantie roşie care împrăştia raze roşii. Cu multă blândeţe, l-a întrebat:

— Unde vrei să te duci? Iar Uang Siang i-a răspuns:

— Unde oi vedea cu ochii, să găsesc un locşor şi s-o aduc pe Tai Hua.

Dând din cap, zâna a adăugat:

— Dar cu ce-ţi vei duce zilele?

Văzând cât e de îngrijorată zâna pentru soarta lui, băiatul i-a arătat lot ce primise de la Tai Hua şi i-a repetat ce-i spusese aceasta.

Atunci, zâna i-a zis:

— N-am să-ţi dau altceva decât această mantie fermecată. Dac-o îmbraci noaptea, vei găsi drumul ca şi ziua, dac-o îmbraci iarna, frigul va fugi de tine. Tu ştii câţi bani face mantia aceasta?

— Nu ştiu, a răspuns Uang Siang.

— Aceasta este o comoară nepreţuită. Dacă vrei s-o vinzi, să n-o vinzi altcuiva decât negustorului care şi-a deschis prăvălie în sat şi să nu ceri mai puţin de 1 000 de lianguri de argint. I-a dat mantia şi i-a spus: Acum te conduc să ieşi din munte.

Apoi i-a cerut lui Uang Siang să închidă ochii, iar acesta închizând ochii a simţit cum, deodată, se îndepărtează. Deschizând ochii, după cum i-a spus zâna, se afla pe vârful unui munte de unde nu se vedea nici palatul cu poarta de perle roşii, nici lacul. Ca prin ceaţă, Uang Siang şi-a dat seama că acesta era locul de unde tăia vreascuri înainte. Alături de el se afla zâna care i-a dat ultimele sfaturi:

— Numai dacă-mi asculţi sfatul vei putea fi împreună cu Tai Hua şi dacă vei avea necazuri, să urci pe vârful acestui munte, să baţi de trei ori din picioare şi să strigi: „Zână, surioară!" Nu care cumva să uiţi spusele mele! Apoi l-a privit pentru ultima dată, s-a întors şi, căţărându-se pe stâncile albe ca de zăpadă, a dispărut.

Soarele era la miază. După vorbele zânei, Uang Siang a coborât muntele, a intrat în sat şi s-a dus drept la prăvălia negustorului să-i vândă mantia. În prăvălie l-a găsit pe vânzătorul acestuia. Când acesta a ridicat mantia, deodată toată încăperea s-a umplut de raze roşii scânteietoare. Toţi şi-au holbat ochii şi au spus într-un glas:

— Aceasta este o adevărată comoară!

Ţinând strâns mantia, vânzătorul l-a întrebat:

— Câte lianguri de argint vrei?

— Nici mai mult, nici mai puţin de 1 000 de lianguri a răspuns Uang Siang.

Vânzătorul s-a gândit ce s-a gândit şi a spus:

— Pentru aşa o sumă mare, nu pot să hotărăsc singur. Trebuie să-l întreb pe stăpân. A luat mantia şi s-a dus în camera de oaspeţi, unde se odihnea negustorul. Era obosit de cele petrecute în ultimele câteva zile.

Auzind Tai Hua că mama vitregă vrea s-o mărite cu negustorul, n-a acceptat nici în ruptul capului. De câteva ori

trimisese acesta oameni cu banii şi gătelile ce se dăruiesc la peţit, dar de fiecare dată Tai Hua le aruncase afară. Cu o zi înainte, negustorul o căutase din nou pe peţitoare, cu care pusese la cale răpirea fetei şi de bucurie nu dormise toată noaptea.

Vânzătorul l-a strigat şi acesta, când a dat cu ochii de mantie, a strigat:

— Asta este o adevărată comoară! Cât argint cere pe ea?

— 1 000 de lianguri, a răspuns vânzătorul. Negustorul şi-a făcut socoteala în gând şi a întrebat:

— De unde este omul ăsta şi cum îl cheamă? Vânzătorul a făcut o plecăciune şi a răspuns:

— Mă duc degrabă să-i întreb.

Uang Siang habar n-avea de planul negustorului de a o lua pe Tai Hua, de aceea a spus fără să şovăie numele satului şi al familiei lui. Vânzătorul i-a spus negustorului tot, iar acesta, când a auzit, şi-a clătinat capul cu ură, a închis ochii făcându-şi socotelile şi deodată a izbucnit:

— De-ar fi să-l omor şi tot trebuie să pun mâna pe mantie.

Negustorul s-a ridicat, a ieşit afară şi a început să-l ia la rost pe Uang Siang:

— Spune-mi repede, de la ce bogătaş ai furat mantia?

Supărat, Uang Siang i-a răspuns:

— Nu mai vorbi prostii! În viaţa mea n-am furat nici măcar un ac, darmite o mantie de 1 000 de Hanguri de argint. Mai bine spune-mi că nu vrei s-o iei şi atunci mă duc în altă parte.

Holbându-se ia Uang Siang, negustorul i-a zis:

— Un sărăntoc ca tine nu poate să aibă o asemenea mantie. Legaţi-l!

Şi Uang Siang s-a pomenit înconjurat. Atunci a spus:

— Zâna cocorilor mi-a dat mantia. Auzind asta, toţi au încremenit. Dar negustorul i-a spus:

— Zici că zâna cocorilor ţi-a dat-o? Atunci unde e, că eu n-am văzut-o niciodată!

Amintindu-şi sfatul zânei, Uang Siang a zis:

— Dacă nu crezi, hai să căutăm zâna!

Negustorul se gândea: „Dacă nu găseşte zâna, rămâne pe mâna mea. Ba poate că spune de zână ca să scape mai uşor". Şi uitându-se cu ură la băiat i-a spus:

— Nu scapi tu! Merg şi eu cu tine s-o căutăm. Uang Siang, însă, nu se temea.

Negustorul şi-a luat oamenii şi au plecat pe munte cu băiatul.

O treabă atât de ciudată pusese tot satul în picioare. Sute de oameni se ţineau după ei să vadă zâna cocorilor. Printre ei era şi peţitoarea. Când au trecut prin dreptul cătunului, mama vitregă a încuiat-o pe Tai Hua în casă şi s-a luat şi ea după ceilalţi.

Ajungând în vârful muntelui, băiatul a bătut de trei ori din picioare şi a strigat de trei ori „Zână, surioară!" şi muntele s-a despicat deodată în două. La mijloc se vedea palatul cu poarta de perle roşii şi zâna stând în faţa porţii, lângă cocori.

Văzând aceasta, toţi oamenii s-au oprit de mirare. Numai mama vitregă, peţitoarea şi negustorul, vrând sa meargă mai departe, au alunecat în crăpătura muntelui şi într-o clipă s-au prefăcut în nişte stânci negre, urâte. Zâna s-a suit pe spatele unui cocor şi, făcând semn cu mâna, celălalt cocor şi-a deschis aripile şi s-au ridicat în văzduh, îndreptându-se spre cătun.

Încuiată în casă, Tai Hua se gândea că trebuie să vină Uang Siang s-o scape, când a auzit un zgomot în curte. Uitându-se prin crăpătura uşii, a văzut cum zâna coboară de pe cocor şi vine spre uşă, apoi, la un semn, lacătul a căzut şi Uşa s-a deschis. Fără un cuvânt, zâna cocorilor a apucat-o pe fată de mână, a urcai-o pe celălalt cocor şi, făcând un semn, cei doi cocori s-au ridicat în văzduh. În timpul acesta, oamenii din cătun se împrăştiaseră. Numai Uang Siang aştepta în faţa porţii de perle roşii. Văzând-o pe Tai Hua s-a bucurat şi nu ştia cum să-i mulţumească zânei.

Atunci zâna le-a spus:

— Eu mă duc în altă parte, voi rămâneţi să locuiţi aici. Apoi, uitându-se la băiat, a aplecat capul şi din ochi i-au picurat câteva lacrimi. S-a suit pe cocor şi s-a pierdut în văzduh. Şi pe locul unde i-au căzut lacrimile, a izvorât un pârâu cu apă limpede.

De atunci, Uang Siang n-a mai văzut-o niciodată pe zână. Dar, de multe ori, la miezul nopţii a auzit strigătul cocorilor. Din acest motiv oamenii i-au spus acelui loc Muntele Zânei Cocorilor. Şi până astăzi, Muntele Zânei Cocorilor e tot alb ca zăpada, iar cele trei stânci sunt tot aşa de negre şi urâte.

COPILUL DIN LEMN DE SCORŢIŞOARA.

Demult, tare demult, într-un loc nu departe de malul mării, trăiau odată trei fraţi în belşug şi bunăstare. Ei aveau o mătuşă şi un unchi care o duceau tare greu. Toată averea lor era o colibă şi o curticică. Unchiul era un om voinic, vesel şi priceput la toate. De la vârsta de 20 de ani, muncea pentru cumnatul său, tatăl celor trei feciori, şi acasă şi la câmp. Făcuse în viaţa lui tot felul de treburi şi îndurase tot felul de lipsuri. Şi au trecut ani după ani. Tatăl băieţilor şi-a făcut casă şi acareturi, dar cumnatul a rămas tot cu o colibă şi o curticică; acesta mânca pâine din făină albă, iar cumnatul său turte din făină neagră. După un timp, bătrânul a murit, iar cei trei nepoţi i-au spus:

— Unchiule, lucrează acum pentru noi şi. Astfel nu veţi muri de foame tu şi mătuşa. Aşa au spus cei trei nepoţi şi unchiul n-a mai zis nimic.

Şi au trecut ani după ani. Nepoţii şi-au cumpărat pământuri, dar unchiul nu avea nici un petic de pământ, nepoţii îmbrăcau haine de mătase, dar unchiul umbla într-o cămaşă arsă de soare. În adâncul inimii, era mâhnit unchiul, dar nu le spunea nimic nepoţilor.

Au trecut mulţi ani, unchiul a îmbătrânit, părul i-a albit, mâinile au început să-i tremure. Acum nepoţii nici nu-l mai socoteau unchi şi-l priveau doar ca pe o slugă. Dar bătrânul tăcea şi răbda.

Într-un an, de sărbătoarea lunii* [*La 15 august, când e lună plină, prietenii şi rudele se strâng la petrecere afară, sub razele lunii], nepoţii s-au pregătit de petrecere: au cumpărat fructe şi prăjituri, au tăiat găini şi raţe. In ajun de sărbătoare, nepotul cel mai mare i-a spus unchiului:

— Hei, ascultă, de sărbătoarea lunii toţi petrec în familie. Du-te şi tu acasă să petreci cu mătuşa!

Cel de-ai doilea nepot a adăugat:

— Ascultă ce spune frate-meu! Du-te acasă, pleacă mai repede!

Iar cel de-ai treilea nepot s-a răstit:

— Hei, ţi-a dat o zi liberă, de ce nu te bucuri?

În după-amiaza zilei de 15 august, unchiul s-a întors acasă cu mâna goală.

Seara, luna plină se ridicase pe cerul albastru şi razele-i albe luminau pământul.

Cei trei fraţi au scos masa afară şi au încărcat-o cu bunătăţi: fructe, prăjituri, mâncare şi băutură. Apoi s-au aşezat în jurul ei şi au început să petreacă. În acest timp, unchiul şi mătuşa ieşiseră în curticică şi stăteau pe o piatră. Nu aveau decât o turtă de mălai şi apă rece. Bătrâna se. Gândea cum bărbatul ei munceşte de o viaţă întreagă la nepoţi şi acum la bătrâneţe n-au nici ce mânca, nici ce bea şi a început să plângă. Bătrânul a încercat s-o liniştească.

— La ce-ţi foloseşte supărarea? Nu mai plânge! Uite, de dimineaţă când am fost pe deal am găsit o pară. Hai s-o mâncăm împreună!

Bătrâna a luat para şi a aşezat-o pe pământul luminat de lună, apoi a zis:

— Mănânc-o tu! Iar bătrânul:

— Mai bine mănânc-o tu!

Şi aşa se îmbiau unul pe altul, dar niciunul nu se atingea de pară.

Deodată, s-a auzit un clinchet de clopoţel şi amândoi bătrânii au tresărit, zicându-şi:

— E aproape miezul nopţii, cine-o mai trece pe drum acum?

Ting! Ting! S-a auzit din nou clopoţelul din ce în ce mai aproape. Clinchetul nu venea nici din partea de răsărit, nici din partea de apus, ci din văzduh. S-au uitat în sus şi au văzut un iepuraş alb, care a făcut o săritură şi a ajuns jos. Iepuraşul era mai strălucitor decât razele lunii, iar clopoţelul de la gâtul lui mai strălucitor decât stelele. A început să sară şi clopoţelul suna, suna. Apoi s-a ridicat pe lăbuţele din spate şi s-a uitat la bătrâni. Bătrânul l-a întrebat speriat:

— Ai venit din văzduh. Nu eşti cumva Iepuraşul de Jad din lună?

Iepuraşul a dat din cap. Bătrânul a spus cu mâhnire:

— Iepuraşule, în casa noastră nu se găseşte nici orez, nici făină, dar dacă ţi-e foame, mă duc să-ţi tai: nişte iarbă fragedă.

Atunci iepuraşul a început să-şi mişte buzele şi a spus:

— Nu vreau nici orez, nici făină, vreau numai să gust din para asta.

Auzind, cei doi bătrâni s-au bucurat că pot să-i dea şi ei ceva şi i-au dat-o din toată inima.

Luând para, Iepuraşul de Jad a spus bucuros:

— Dacă aveţi ceva necazuri, căutaţi-mă la Muntele de Apus! Şi din nou s-a ridicat în văzduh şi şi-a luat zborul spre lună. Luna era tot aşa de rotundă, razele ei străluceau tot aşa de puternic, dar acum cei doi bătrâni nu mai erau atât de trişti.

Au mai trecut trei ani. Unchiul îmbătrânise şi mai mult, îi crescuse barba şi de-abia mai mergea. Cei trei nepoţi s-au sfătuit în taină cum să scape de el.

Cel mare a spus:

— După cât văd eu, boşorogul ăsta n-o să mai poată face nici o treabă.

Cel de-ai doilea a adăugat:

— Aşa e, de ce să mai mănânce mâncarea degeaba?

Iar cel de-al treilea:

— Cel mai bine ar fi să scăpăm de el, dar nu ştiu ce pricini să-i găsim!

Nepotul cel mare, veninos, a zis:

— Mie nu-mi vine greu să-i găsesc pricină. Aşteptaţi şi-o să vedeţi! Şi a râs sigur de sine.

A doua zi de dimineaţă, unchiul l-a întrebat, după obicei, pe nepotul cel mare:

— Domnule, ce treabă am de făcut astăzi? Iar nepotul a răspuns:

— Urcă-te pe acoperiş şi ară!

Era limpede că-s vorbe de batjocură! Ele l-au întristat şi l-au îndurerat pe bătrân. Şi-a dat seama ce fel de om e nepotul, dar nu şi-a pierdut cumpătul, şi i-a răspuns liniştit:

— Înjugă boii şi hai să mergem pe acoperiş să arăm! Nepotul s-a roşit şi, nemaiavând cum să-i răspundă, s-a întors şi a plecat.

După puţin timp, nepotul mijlociu i-a zis bătrânului:

— Dacă nu vrei să ari pe acoperiş, du-te şi dă la o parte muntele din spatele casei!

Iar acesta i-a răspuns:

— Bine, mă duc, dar hai cu mine să mi-l ridici în spate! Aşa i-a închis gura bătrânul şi nepotului mijlociu.

După un timp, nepotul cel mic i-a zis:

— Boşorogule, trebuie să ieşi la pensie!

Liniştit, bătrânul i-a răspuns:

— Niciodată nu v-am cerut salariu, atunci cum îmi spuneţi să ies în pensie? V-am crescut de când eraţi mici şi acum, că am îmbătrânit, de ce vreţi să scăpaţi de mine?

Oftând, nepotul cel mic a răspuns:

— De ce, de ce, tot nu ştii de ce? Fraţii mei ţi-au dat poruncă să faci o treabă, iar tu ai îndrăznit să le porunceşti lor.

Auzind bătrânul acest neadevăr, n-a vrut să se certe cu nepotul şi, supărat foc, s-a întors acasă.

I-a povestit totul bătrânei, iar aceasta a izbucnit în plâns:

— N-avem decât bucăţica asta de curte, cum o să trăim de aici încolo?

Bătrânul, de asemenea, a început să se frământe.

Dar tot femeile-s mai descurcăreţe: bătrâna şi-a amintit de întâmplarea de la sărbătoarea lunii, şi-a şters lacrimile şi a zis:

— Iepuraşul acela de Jad ne-a spus că dacă avem necazuri să-l căutăm la Muntele de Apus. Du-te acuma şi-l caută, cât mai poţi merge.

Bătrânul şi-a făcut socoteala şi a văzut că bătrâna are dreptate, doar nu putea să stea acasă şi să moară de foame.

A doua zi, bătrânul a plecat spre Muntele de Apus. S-a urcat pe prima creastă şi de acolo a văzut în zare marea albastră; s-a urcat pe cea de-a doua creastă şi n-a. Mai văzut decât un nor alb; s-a urcat pe cea de-a treia creastă şi n-a văzut de jur-împrejur decât munţi înalţi. A cutreierat astfel munte după munte şi după nu ştiu câte zile a ajuns într-un loc unde nu era suflare de om. Nu mai ştia nici în ce lună şi nici în ce zi se află. A poposit într-o peşteră rece ca gheaţa şi a vrut să se odihnească; dar, neputând adormi, a pornit-o mai departe. După o bucată de drum, la urechile lui a ajuns murmurul unei ape. Mergând mai departe, a întâlnit un râu cu apa limpede ce curgea între doi munţi. Şi pe râul acela aluneca o barcă iute ca o săgeată. Stâncile de pe mal erau toate acoperite cu brazi. Tocmai căuta un loc pe unde să treacă apa, când l-a izbit un miros de scorţişoară. Privind cerul, a văzut cum luna coborâse după muntele învecinat. Ceaţa alburie se ridicase de pe munte, norii coloraţi se învârteau în jurul lunii şi aşa cum un măr cade într-o plasă moale, tot aşa şi luna a căzut în mijlocul ceţei şi norilor. A început să sufle vântul, norii şi ceaţa s-au împrăştiat şi muntele învecinat nu s-a mai văzut. Fiecare fir de iarbă, fiecare copac era alb şi strălucitor; iar după norii alburii se ascundeau o mulţime de palate: Bătrânul privea şi se mira când s-a auzit strigat de o voce. Uitându-se împrejur, n-a văzut nici ţipenie de om, numai un podeţ care

apăruse deasupra râului. La capul podului era un copac cu crengile încolăcite, şi de sub copac s-a auzit o voce care l-a strigat din nou: „Vino, vino mai repede!" Bătrânul s-a frecat la ochi şi a mai privit o diată, dar n-a văzut decât o stâncă sub crengile copacului şi alături de ea stătea Iepuraşul de Jad. Ca şi când ar fi întâlnit un prieten vechi, bătrânul a alergat, plin de bucurie, spre el. Iepuraşul tocmai alegea orez. Alături de el era o grămăjoară de boabe galbene ca aurii! Vesel, iepuraşul i-a spus:

— Ştiu care ţi-e păsul. N-am nimic să-ţi dau în afară de grămăjoara asta de boabe. Ia-o şi s-o semeni în pământ!

Bătrânul, strâmtorat, a spus:

— N-am nici măcar o palmă de pământ!

Iepuraşul a început să râdă:

— Ia-o, şi s-o semeni în curte. Eşti de multe zile pe drum şi-oi fi obosit. Culcă-te şi te odihneşte sub copacul ăsta.

Auzind spusele iepuraşului, bătrânul a simţit deodată că i se face somn. N-a mai apucat să spună nici un cuvânt că a şi adormit adânc. În vis se făcea că petale de flori de scorţişoară, ca nişte fulgi de zăpadă, pluteau în jurul lui. Şi fiecare petală strălucea ca o rază de lună. Apoi, din arborele de scorţişoară a coborât un copil eu faţa bucălată şi ochii rotunzi, frumos cum nu s-a mai văzut. Bătrânul a întins mâinile către el şi copilul i-a căzut în braţe. Atunci s-a trezit. Se făcuse ziuă şi răsărise soarele. Nu se mai afla sub arborele de scorţişoară. Bătrânul s-a ridicat în capul oaselor. În mână ţinea ou adevărat ceva. Când s-a uitat, a văzut că ţinea o bucată de lemn de scorţişoară. Şi-a amintit de grămăjoara de grăunţe care se afla alături de el. Şi, deşi nu erau decât câteva seminţe, bătrânul ştia că Iepuraşul de Jad i le dăduse din toată inima. Le-a strâns cu grijă ca şi. Când ar fi fost vorba de cine ştie ce comoară şi a plecat.

La poalele muntelui era un pârâu şerpuitor. Bătrânul l-a trecut sărind din piatră în piatră. A plecat mai departe şi a mers aşa multe zile. A văzut din nou marea albastră, a văzut din nou pescăruşii, şi după puţin timp a ajuns acasă. Aflând

că nu adusese decât o grămăjoară de seminţe, bătrâna i-a spus:

— Le-ai adus aşa de departe, hai să le semănăm în curte. Şi ai grijă să nu se piardă nici un bob!

Bătrânul a împrumutat o săpăligă şi a început să sape pământul, iar bătrâna în urma lui semăna boabele. Nu apucaseră să termine de săpat şi de semănat că bătrâna a dat un strigăt de uimire. Uitându-se, bătrânul a văzut cum seminţele puse în pământ deja încolţiseră. Şi, văzând cu ochii, plantele creşteau, se înălţau, apoi au dat rod şi rodul s-a copt. Atunci bătrânul a lăsat săpăliga şi a luat secera, iar bătrâna a început să bată spicele.

Băteau spicele, semănau boabele, apoi secerau. După câteva zile, casa bătrânului era plină de boabe şi pe vatra lui se rumeneau lipiile. Plini de bucurie, cei doi bătrâni nu mai duceau grija zilei de mâine.

Într-o zi, după ce s-a sculat de la masă, bătrânul şi-a aruncat privirea asupra bucăţii de lemn de scorţişoară şi şi-a amintit de visul cu copilul. S-a gândit să cioplească în lemn un copil după chipul celui pe care-l văzuse în vis. Zis şi făcut. A găsit un cuţit şi a început să cioplească. Era foarte îndemânatic şi după câteva zile cioplise un copil cu faţa bucălată şi ochii mari, rotunzi, frumos cum nu se mai văzuse, care semăna ca două picături de apă cu copilul din vis. Bătrânii l-au îndrăgit foarte mult şi i-au dat numele Copilul de Scorţişoară. Copilul parcă ar fi fost viu: gura parcă-i râdea tot timpul, iar părul parcă-i era răvăşit de vânt. Deseori, cei doi bătrâni se gândeau ce bine ar fi dacă copilul ar avea viaţă.

Zilele treceau pline de îmbelşugare. Bătrânii se înzdrăveniseră. Şi, deşi cei trei nepoţi se purtaseră neomeneşte, bătrâna ar fi dorit să-i vadă. Fără să se sfătuiască cu moşneagul, s-a îmbrăcat, şi-a încărcat coşuleţul şi a plecat la nepoţi. Cum a intrat pe uşă, lucru de mirare, nepotul cel mare i-a luat coşuleţul, nepotul cel mijlociu i-a făcut o temenea, nepotul cel mic i-a turnat ceai

să bea. De mulţi ani nu mai fusese tratată aşa de bine în casa nepoţilor ei! După ce au stat puţin de vorbă, le-a' dăruit tot ce avea în coşuleţ şi a plecat acasă.

După plecarea ei, cei trei fraţi au început să discute.

Feciorul cel mare a spus:

— Bătrânul era sărac lipit pământului. Toată viaţa lui a muncit pe la alţii. La vârsta lui nu puteam să-l ţin pe gratis. L-am alungat şi credeam c-o să moară de foame. Dar ce să vezi? Nu numai că n-a murit de foame, dar se pare că s-a îmbogăţit.

Feciorul mijlociu i-a ţinut isonul:

— Aşa e, dar cum de s-a îmbogăţit? Feciorul cel mic însă le-a spus:

— Am auzit că a plecat odată departe. Înseamnă că neapărat a găsit pe acolo vreo comoară! Să mergem mâine pe la ei şi dacă au vreo comoară să facem în aşa fel încât să fie a noastră.

A doua zi, cei trei nepoţi au făcut o vizită bătrânilor. Toţi trei râzând şi întrecându-se în politeţuri făceau temenele de zor. Bătrânul n-ar fi voit să le dea drumul în casă, dar bătrâna i-a poftit înăuntru.

Intrând în casă, le fugeau ochii într-o parte şi în alta. Mare le-a fost mirarea văzând grămezile de boabe care umpleau toată casa. Pe masă au văzut şi păpuşa din lemn de scorţişoară. Şi atunci s-au repezit toţi trei şi au înconjurat masa. Şi cu cât se uitau, cu atât se dumereau că e vorba de un obiect ciudat. Feciorul cel mare se gândea în sinea lui: „Asta-i precis o comoară". Pândind să nu-l vadă mătuşa, a întins mâna s-o apuce, când, deodată, păpuşa s-a ridicat şi a spus:

— Ce vreţi de la mine de m-aţi înconjurat aşa?

Bătrânii au tresărit surprinşi, iar cei trei fraţi s-au bucurat văzând că li se adeveresc bănuielile: „Am zis noi că e vorba de vreo minune".

Păpuşa a spus din nou:

— Ce vreţi de la mine de m-aţi înconjurat?

Fratele cel mare s-a gândit că grămezile de boabe au fost făcute de păpuşă. Dar ce şi-a zis el? „Ce să-i cer eu păpuşii lucruri care n-au prea mare însemnătate? Mie să-mi dea perle şi agate!"

Feciorul mijlociu la fel s-a gândit că grămezile de boabe au fost aduse de păpuşă. Dar ce să ceară el lucruri care n-au cine ştie ce valoare? Şi atunci a spus:

— Eu vreau jad şi mărgean!

La fel a gândit şi feciorul cel mic şi a spus:

— Iar eu vreau aur şi argint! Mişcându-şi buzele, păpuşa le-a răspuns:

— Pe fundul mării de la răsărit se află Palatul Dragonului. În Palatul Dragonului, paturile sunt făcute din jad, perlele, aurul şi argintul acoperă pământul. Duceţi-vă acolo şi luaţi cât vă place.

Într-un glas, cei trei feciori au întrebat:

— Dar marea e plină de apă. Cum să ajungem noi la Palatul Dragonului?

Păpuşa, mişcând din nou buzele, le-a răspuns:

— Dacă mă luaţi pe mine în braţe n-o să vă înecaţi şi vă arăt şi drumul spre palat.

Fără să mai ţină seama dacă bătrânii încuviinţează ori nu, cei trei fraţi au luat păpuşa în braţe şi au fugit la marginea mării. Au găsit un Loc pe malul mării unde apa era verde de bătea în negru, iar valurile loveau cu furie stâncile. Ştiau cu toţii că acolo c locul cel mai adânc, dar niciunul nu voia să fio primul care se aruncă.

Atunci, feciorul cel mare a zis:

— Hai să fiu tot eu primul. Dacă am să văd vreo cale vă fac semn cu mâna şi atunci să săriţi şi voi după mine. Apoi a luat păpuşa în braţe şi a sărit în apă. L-au acoperit valurile şi l-au tras la fund. Deasupra apei s-au mai văzut pentru o clipă mâinile care se agitau. Fratele cei mijlociu şi cel mic, crezând că acesta e semnalul, s-au aruncat degrabă şi ei în apă, dar ca şi fratele lor mai mare au fost înghiţiţi de valuri.

A trecut o zi, au trecut două, dar niciunul dintre fraţi nu s-a mai întors, doar păpuşa din arbore de scorţişoară plutea la malul mării. Văzând-o, bătrânul a pescuit-o, a şters-o de apă şi a strâns-o la piept ca pe un copil. Atunci făptura din lemn s-a înmuiat dintr-o dată şi s-a încălzit. Ochii rotunzi s-au deschis şi păpuşa a tuşit. Bucuros, bătrânul a strigat de două ori: „Păpuşă de scorţişoară!" Păpuşa a răspuns: „Tată!" Bătrânul a dus-o acasă şi i-a dat să mănânce, iar păpuşa a mâncat şi a băut ca orice copil. Şi a crescut, devenind un flăcău de toată frumuseţea. Cei trei fraţi nu s-au mai întors acasă. Dar numii flăcăul din lemn de scorţişoară ştia că ei nu se vor mai întoarce niciodată.

OMUL DE PIATRA.

Pe muntele Ţin erau o mulţime de stânci pe care nu se găsea nici o fărâmă, de pământ şi nu creştea nici un fir de iarbă, încât din depărtare străluceau de-ţi luau ochii. Dar să nu credeţi că acestea erau pietre sterpe. În ele se aflau nenumărate comori. Dacă nu mă credeţi, ascultaţi povestea Omului de Piatră.

Cu mulţi ani înainte, de prin părţile de miazăzi a venit aici un bătrân cam de vreo 60 de ani. Unii au văzut cum acesta, cu târnăcopul în spinare, s-a căţărat pe stânci, a dat ocol muntelui Ţin câteva zile, apoi şi-a luat târnăcopul şi a plecat. El n-a rămas să locuiască în satul de lângă muntele Ţin, ci a trecut mai departe către un cătun la vreo 80 de li depărtare. La marginea acestui cătun se afla o căsuţă neîmprejmuită cu zid. Prin fereastră se vedea lumina aprinsă. Bătrânul a bătut la uşă şi a intrat. In casă trăia un flăcău de vreo 17-18 ani, pe nume Li Peng, care-i spuse bătrânului că-i singur pe lume, având doar un prieten, pe Pao Iou, care locuieşte în partea de răsărit a râului.

Bucuros că şi-a găsit un tovarăş, l-a poftit pe bătrân să rămână în casa lui. Şi se purta cu el ca şi când "i-ar fi fost părinte, iar bătrânul nu-l socotea mai prejos decât pe fiul lui. Li Peng o ducea destul de greu, aşa că bătrânul a scos banii din chimir şi i-a dat băiatului să cumpere orez şi

carne. Azi aşa, mâine aşa, până ce bătrânul şi-a cheltuit toţi banii. Într-o bună zi, i-a spus lui Li Peng:

— Băiete, azi e vreme frumoasă şi aş vrea să mă plimb puţin. Tu rămâi acasă şi fii cu ochii în patru!

Bătrânul şi-a luat târnăcopul şi a plecat. S-a întors abia a doua zi seara, cu chimirul plin de bani. Zâmbind, i-a spus flăcăului:

— Băiete, avem din nou din ce trăi.

După puţin timp, bătrânul s-a îmbolnăvit. Simţind că i se apropie sfârşitul, l-a chemat pe Li Peng şi i-a spus:

— Copile, mă doare capul de-mi plesneşte şi văd negru înaintea ochilor. Simt că mi se apropie sfârşitul. Să ştii că nu am pe nimeni pe lume, aşa că după ce voi muri să mă îngropi aici. Şi să mai ştii că pe muntele Ţin, în stâncile strălucitoare, se găseşte. Zicând acestea, bătrânul a simţit că i se strânge gâtul şi nu a mai putut continua. A mai arătat numai cu degetul spre chimir, s-a uitat afară şi a murit.

Îndurerat, Li Peng l-a îngropat pe bătrân. Apoi, gândindu-se la cele spuse de acesta înainte de moarte, şi-a căutat prietenul şi i-a povestit tot. Când a auzit despre ce e vorba, Pao Iou a sărit în sus de bucurie, zicându-i lui Li Peng:

— Înseamnă că bătrânul a vrut să-ţi spună că în stâncile luminoase se află bani, mulţi bani. Să mergem degrabă să căutăm!

Li Peng de asemenea se gândea: „Nu ştiu ce se ascunde în aceste stânci, dar se pare că bătrânul a vrut să mă duc până acolo".

A doua zi, dis-de-dimineaţă, amândoi prietenii au plecat pe muntele Ţin. Drumul era foarte anevoios, aşa că de abia pe seară au ajuns la locul cu pricina. La lumina lunii, ei au privit cu atenţie, dar li s-a părut că toate stâncile sclipeau la fel. Atunci unde să caute mai întâi? În care stâncă să fie ascuns argintul? Şi-au adunat puterile şi s-au căţărat pe prima stâncă. Dar aceasta era la fel ca toate stâncile. Băieţilor le-a scăpat un oftat. S-au urcat cu mare greutate

şi pe stânca următoare, dar tot n-au găsit nimic. Atunci s-au apucat să le cerceteze pe toate la rând. Noaptea, cântecul cucuvaiei şi urletul lupului făceau munţii şi mai fioroşi. Cei doi au căutat până s-a luminat, dar n-au găsit nimic.

La lumina zilei, s-au mai căţărat pe câteva stânci, dar tot n-au găsit nimic. A căzut iarăşi noaptea. Norii au acoperit faţa lunii şi s-a stârnit un vânt de credeai că răstoarnă muntele. Brazii fremătau şi foşnetul lor răsuna în văi. Înfuriat, Pao Iou bodogănea mereu: „Cine ştie ce mincinos o fi fost boşorogul ăla mort. Ne-a trimis aici cu minciunile lui".

Li Peng a încercat să-l liniştească:

— Bătrânul nu avea de ce să ne păcălească. Înseamnă că nu ştim noi să căutăm.

Îmbufnat, Pao Iou i-a răspuns:

— Dacă nu te-ai săturat, rămâi aici şi caută mai departe. Eu, unul, mă lipsesc şi plec. Şi s-a dus.

Văzând că Pao Iou pleacă cu adevărat, Li Peng s-a simţit tare mâhnit. Se tot mira de ce pentru o vorba acesta s-a supărat şi a plecat. Li Peng a rămas peste noapte pe munte, iar a doua zi, pe lumină, s-a căţărat pe o stâncă din dreapta lui. Stând el aşa, a simţit că pietrele de la picioare se mişcă şi în stâncă a apărut o crăpătură. Uitându-se cu băgare de seamă a văzut că stă pe capacul unei fântâni şi s-a mirat cum de se poate găsi o fântână în creierul muntelui. A dat încet la o parte capacul şi, uitându-se în jos, a văzut înăuntru o lumină. A coborât în fântână, unde a găsit un omuleţ de piatră de vreo 2 ci* [*Unitate de măsură egală cu 33 cm] înălţime. L-a privit cu atenţie şi a văzut că avea gură, nas, ochi, mâini şi picioare ca orice om. Tot întorcându-l pe o parte şi pe alta şi tot uitându-se la el, l-a îndrăgit nespus. A scos Omul de Piatră din fântână şi a început din nou să caute comoara. Dar n-a găsit nici urmă de argint.

Văzând aşa, a luat Omul de Piatră în spate şi a coborât de pe munte. Omuleţul era tare greu de cărat. După o bucată de drum l-a lăsat jos, să se odihnească. Cu aşa greutate în

spate mergea destul de încet şi mereu trebuia să se oprească spre a se odihni. A mers aşa toată ziua până s-a înnoptat, când, tocmai bine, a ajuns într-un sat. În faţa unei case stătea un bătrân. Li Peng l-a întrebat:

— Tăicuţule, sunt un trecător. Ai putea să-mi dai găzduire în noaptea asta?

Bătrânul i-a răspuns:

— Eu am o cameră liberă, însă cum se întunecă se umple de zgomote, încât nimeni nu poate să stea în ea. Mai bine caută în altă parte.

Li Peng nu fusese niciodată fricos, aşa că a spus:

— Tăicuţă, pentru un trecător, un colţ de casă, oricum ar fi ea, care să-l apere de vânt, e de ajuns. Unde să mai caut altă casă liniştită? Nu mi-e frică. Du-mă acolo!

Bătrânul l-a trecut printr-o curte în care crescuse iarbă până la brâu şi a intrat într-o casă cu trei încăperi. Într-una din ele se aflau o băncuţă şi un pat de lac negru pe care era întinsă o rogojină. Totul era acoperit cu praf, aşa că se cunoştea că nu mai fusese locuită de mult. După ce i-a mai spus câteva cuvinte, bătrânul a plecat.

Rămânând singur, Li Peng a ridicat rogojina s-o scuture şi din ea a ieşit atâta praf că a întunecat toată încăperea. Peste tot era linişte şi se auzea foarte desluşit foşnetul ierbii din curte. Li Peng a simţit că inima îi bate mai repede. A închis uşa, a tras zăvorul şi a proptit Omul de Piatră în uşă. Apoi, liniştit, s-a culcat.

La miezul nopţii, l-a trezit o rafală de vânt. A deschis ochii şi a văzut că vântul stinsese lampa de pe masă.

Apoi vântul s-a înteţit şi uşa a început să se zgâlţâie. Li Peng se bucura că i-a dat prin gând să înţepenească uşa cu Omul de Piatră, altfel ar fi deschis-o vântul. N-a apucat să se ridice din pat că a auzit cum Omul de Piatră spunea:

— Ei, tu, spirit al peştelui, nu mai împinge degeaba! Înăuntru sunt eu, Omul de Piatră, care-o propteşte!

Apoi, s-a auzit vocea peştelui de afară:

— Omule de Piatră, lasă-mă să intru! Omul de Piatră a răspuns:

— Doar n-o să te las să intri să faci iarăşi o faptă rea. Atunci, spiritul peştelui, supărat, a început să strige:

— Crezi că eu nu ştiu ce putere ai? E destul să te lovească cineva peste burtă şi începi să scuipi arginţi, ori să te atingă peste umăr că fu începi să-ţi mişti mâinile şi unde ţi se arată să loveşti acolo loveşti. Cu atâta te lauzi şi tu.

Înfuriat, Omul de Piatră a spus:

— Şi eu ştiu în ce stă puterea ta. Nu eşti în stare decât să scuipi apă şi să stârneşti vântul cum se întunecă, şi cu asta vrei să mă sperii?

N-a apucat să spună totul, că peştele, ţipând şi mai tare, l-a întrerupt:

— Prăpăditule, ce te amesteci tu unde nu trebuie? Morfolindu-şi buzele, Omul de Piatră a adăugat:

— Ştiu că n-ai vrea să spun, dar tot am să spun. Tu trăieşti în iazul din spatele casei fecioarei Uang Ciun-Ţie din satul Uang Ţia. Boala de care suferă aceasta poate fi vindecată numai cu ficatul tău. Spiritul peştelui a început să-l ocărească şi mai tare, iar Omul de Piatră să ţipe şi mai tare.

Li Peng a ţinut bine minte şi ce-a spus unul şi ce-a spus celălalt. Deodată s-a auzit cântecul cocoşului şi Omul de Piatră a amuţit. Iarba din curte a foşnit din nou şi iarăşi s-a stârnit vântul. După ce a trecut vântul, afară nu s-a mai auzit nici un zgomot.

Se revărsau zorile. În cameră s-a făcut lumină şi Li Peng a văzut cum Omul de Piatră stătea proptit în uşă aşa cum îl pusese el de cu seară. Era mirat cum de în timpul nopţii Omul de Piatră putuse să vorbească. A coborât din pat şi s-a apropiat de el lovindu-l încet peste burtă. Omul de Piatră a deschis gura şi a lepădat un argint alb ca marmura; l-a mai lovit încă o dată şi a mai lepădat unul. Acum a înţeles Li Peng că ceea ce a vrut să spună bătrânul înainte de moarte s-a împlinit.

Afară se făcuse ziuă. Stăpânul casei împreună cu câţiva vecini au venit înfricoşaţi să vadă dacă băiatul mai trăieşte. Auzind zgomot la uşă, Li Peng a dat la o parte Omul de Piatră şi le-a deschis. Atunci, toţi au rămas cu ochii holbaţi de mirare. Cei dinaintea lui care rămăseseră peste noapte în casa aceea nu mai fuseseră găsiţi vii. Cum de acesta trăia? Ştiind că ei nu au auzit discuţia din noaptea trecută, băiatul i-a întrebat:

— Aveţi în apropiere un sat Uang Ţia?

Iar aceştia au răspuns:

— Avem, se află la vreo 20 li depărtare.

Li Peng a întrebat cum se poate ajunge acolo şi, cu gândul că trebuie s-o vindece pe acea fecioară bolnavă, şi-a luat Omul de Piatră în spate şi a plecat chiar în aceeaşi zi.

A ajuns în satul Uang Ţia şi întrebând pe unul şi pe altul a dat de casa lui Uang Ciun-Ţie. A strigat de afară, dar neprimind nici un răspuns a deschis uşa şi a intrat. Tatăl fetei i-a ieşit în întâmpinare şi cu răsuflarea tăiată l-a sfătuit:

— Călătorule, dacă vrei apă, caută în altă parte, dacă vrei hrană, fă la fel. În casa noastră cineva stă să moară şi nu avem inima să tratăm musafiri.

Li Peng i-a răspuns:

— Tăicuţă, nu am venit nici să beau, nici să mănânc, ci să vindec bolnava din casa voastră.

Bătrânul l-a iscodit pe Li Peng, apoi a zis:

— Proverbul spune că bolnavul trebuie să se caute. Şi, deşi vedea că acesta nu este nici doctor, nici vraci, l-a îndemnat:

— Dacă zici că poţi s-o vindeci, intră degrabă s-o vezi. Dar să ştii, că au trecut pe aici mulţi doctori şi a luat nu ştiu câte leacuri, dar boala n-a lăsat-o.

Fără să intre la faţă, Li Peng a întrebat:

— În spatele casei voastre se află cumva un iaz? Bătrânul i-a răspuns:

— Se află!

În grabă, Li Peng a spus:

— În acest iaz se află un peşte uriaş. Fata ta poate fi vindecată numai cu ficatul acestui peşte. Du-te repede şi adună vreo 20 de flăcăi puternici.

Bătrânul î găsit 20 de flăcăi şi împreună au mers la marginea iazului. Apa din iaz era neagră ca păcura.

— Apa din iazul acesta n-a fost secată de mulţi ani! I-a spus unul dintre flăcăi. Înarmaţi cu găleţi, Li Peng şi cei 20 de flăcăi au muncit toată dimineaţa să sece iazul. Către prânz, nu mai rămăsese decât puţină apă, încât se vedea spinarea peştelui care avea o lungime de aproape 1 geang* [1 geang = 10 ci]. Peştele a mişcat coada, a ridicat capul, a scuipat o gură de apă şi iazul s-a umplut la loc. Flăcăii s-au apucat din nou de treabă şi până la apusul soarelui au golit iarăşi apa din iaz. Dar peştele a scuipat a doua oară şi iazul s-a umplut iarăşi de apă. Şi aşa au păţit de trei ori. A patra oară, apa n-a mai crescut. Li Peng a coborât în iaz să prindă peştele care a început să se roage:

— Li Peng, ai milă de mine şi salvează-mi viaţa şi-ţi făgăduiesc că de azi încolo n-am să mai fac nici un rău nimănui. Pe fată poţi s-o vindeci şi cu doi solzi de pe spinarea mea.

Lui Li Peng i s-a muiat inima şi a scos doi solzi de pe spinarea peştelui, lăsându-i viaţa. După puţin timp, apa din iaz a crescut la loc.

Uang Ciun-Ţie a mâncat cei doi solzi şi boala i-a pierit ca şi când i-ar fi luat-o cu mâna. Bucuroşi, părinţii au sfătuit-o pe fată:

— Du-te şi-i mulţumeşte acestui om care te-a vindecat!

Fata a ieşit din cameră mergând încet spre Li Peng. Când i-a întâlnit privirea, s-a înroşit toată. Apoi şi-a plecat capul, gândindu-se: „înainte, când părinţii îmi spuneau să cinstesc un musafir, îmi era aşa de neplăcut, jar acum, nu numai că nu mă simt stingherită, dar sunt chiar bucuroasă". Li Peng, la rândul lui, a rămas cu ochii pironiţi la ea, zicându-şi: E mai frumoasă decât o zână".

După ce au schimbat câteva cuvinte, părinţii i-au spus fetei să intre în casă.

Li Peng şi-a luat Omul de Piatră în spate şi s-a întors acasă. După câteva zile, a venit şi Pao Iou, încărcat cu băutură şi mâncare.

— Frate, de când nu te-am văzut mă apucase dorul de tine, a spus acesta intrând pe uşă.

Li Peng s-a bucurat şi nu i-a amintit nimic de întâmplarea de pe muntele Ţin. Apoi l-a întrebat:

— De ce ai adus atâtea bunătăţi? Mai bine rămâi cu mine şi vei mânca tot ce vei dori şi te vei îmbrăca aşa cum vei dori. Şi vorbind aşa, au intrat în casă.

Pao Iou a rămas în casa lui Li Peng mai bine de două săptămâni şi în acest timp a văzut cum capătă acesta argintul de la Omul de Piatră. Au mai trecut câteva zile şi într-o dimineaţă Li Peng s-a trezit şi fără Pao Iou şi fără Omul de Piatră. Se purtase cum nu se mai poate mai bine cu Pao Iou şi acesta îl jefuise. Tocmai când era mai supărat a auzit nişte paşi afară. Nu era altcineva decât tatăl fetei. I-a ieşit în întâmpinare poftindu-1 să şadă, întrebându-1 dacă-i este sete şi dacă a mâncat. Dar bătrânului nu-i era gândul la mâncare şi la băutură şi a zis oftând:

— Iţi sunt recunoscător că mi-ai vindecat fata, dar acum te rog să-mi făgăduieşti un lucru.

Văzând cât e de îngrijorat bătrânul, Li Peng a răspuns pe loc:

— Spune-mi ce doreşti şi dacă-mi stă-n puteri iţi voi îndeplini dorinţa.

Dacă a văzut că băiatul făgăduieşte, bătrânul a spus:

— N-am decât fata pe care o ştii şi aş face totul pentru ea. După ce te-a văzut pe tine, am primit peţitori de la răsărit şi de la apus, dar ea parcă n-ar vedea şi n-ar auzi. A întrebat-o maică-sa şi i-a spus că nu se mărită cu nimeni. Văd că şi tu eşti singur, aşa că poţi să te muţi la noi, să trăim împreună.

Cuvintele bătrânului l-au bucurat aşa de tare pe Li Peng, cum nu l-ar fi bucurat nici o sută de oameni de piatră. De

când o văzuse pe fată îşi pierduse liniştea şi se gândea mereu la ea.

Li Peng s-a mutat la Ciun-Ţie acasă, au îndeplinit ritualul şi s-au căsătorit. Se iubeau nespus şi viaţa lor era mai dulce decât mierea. O clipă n-ar fi stat despărţiţi şi din cauza asta Li Peng nici nu prea ieşea la câmp.

Într-o zi, Ciun-Ţie i-a spus:

— Mi-am brodat portretul, să-l porţi cu tine şi să nu-mi simţi lipsa. Şi i-a dăruit portretul ei brodat cu mătase în cinci culori. Portretul semăna cu fata ca două picături de apă şi Li Peng l-a luat cu el şi a plecat la câmp. Când se odihnea, scotea portretul şi se uita la el, aşa că nu se simţea deloc obosit ori singur. Dovlecii pe care-i semăna el creşteau mari de să-i tai cu ferestrăul, ceaiul pe care-l planta el creştea de 1 geang şi 2 ci.

Într-o zi, pe inserat, Li Peng terminase treaba şi se pregătea să plece acasă când a scos portretul să se uite la el. Atunci, deodată, s-a stârnit un vânt care i-a smuls portretul din mână şi l-a ridicat în văzduh, ducându-l departe. Li Peng a fugit după el o bună bucată, dar deodată l-a pierdut din ochi. Se întunecase şi nu mai avea nici o nădejde să-l găsească, aşa că s-a întors acasă. N-avea inimă să mănânce şi i-a spus lui Ciun-Ţie întâmplarea cu portretul. Aceasta nu s-a plâns de el, dar a spus:

— Mi-e teamă să nu iasă vreun bucluc din cauza acestui portret.

Vântul fusese stârnit de peştele cel mare care, deşi nu mai făcea nici un rău nimănui, era supărat foc pe Li Peng. Văzând portretul la Li Peng a pus la cale un plan. A stârnit vântul care a luat portretul şi l-a dus în vârtej până la uşa noului dregător care era Pao Iou. Acesta, după ce furase Omul de Piatră, îl pusese să scuipe o grămadă de arginţi ou care cumpărase funcţia de mare dregător. Omul care găsise portretul l-a dăruit lui Pao Iou şi acesta, la lumina lămpii, a început să-l cerceteze zicându-şi:

— Am tot ce-mi trebuie: bani de la Omul de Piatră, putere câtă vreau, numai un lucru îmi lipseşte. Dintre cele nouă neveste ale mele, niciuna nu e ca fata din portret. Aş fi cel mai fericit dacă aş găsi fata din portret şi m-aş însura cu ea. A doua zi, a tocmit un ghicitor, care să-i caute fata.

În ziua aceea Li Peng şi bătrânul se duseseră la câmp şi acasă nu rămăseseră decât Ciun-Ţie şi mamă-sa. Auzind bătăi în poartă, bătrâna a ieşit să vadă cine este, apoi i-a spus fetei:

— Ciun-Ţie, a venit domnul ghicitor. Îl poftesc înăuntru să ghicească unde ţi-a dus vântul portretul.

Ciun-Ţie era îngrijorată de pierderea portretului şi a căzut repede la învoială cu maică-sa. L-au poftit înăuntru şi acesta a întrebat-o pe Ciun-Ţie în ce zi s-a născut şi în ce zi a brodat portretul. Apoi, făcându-se că se gândeşte, a început să râdă şi a sărit în picioare:

— Am găsit! Duceţi-vă în grabă şi căutaţi pe malul râului Giuan. Dacă se întunecă nu-l mai găsiţi.

Fata şi mama sa n-au mai aşteptat să se întoarcă bărbaţii de ia câmp şi au plecat însoţite de ghicitor. Ele fugeau către râu şi ghicitorul pe urmele lor. Ajunseseră pe malul apei când ghicitorul a bătut din palme şi de pe pânza apei s-a desprins o barcă din care au sărit doi oameni care au împins-o pe Ciun-Ţie în ea, apoi s-a urcat şi ghicitorul. Mama fetei a rămas pe malul apei plângând. După ce barca nu s-a mai văzut, aceasta s-a întors acasă.

Când a aflat Li Peng că Ciun-Ţie a fost răpită, parcă i s-ar fi stârnit o furtună în cap şi inimă i-ar fi luat foc. Şi într-o singură noapte a slăbit de nu-l mai recunoşteai. Când l-au văzut, a doua zi, soacra şi socrul s-au speriat de moarte.

— Li Peng, ai slăbit de eşti de nerecunoscut! I-au spus ei.

Auzind aceasta, Li Peng s-a întristat şi mai mult. El se gândea: „Unde şi-o fi petrecut Ciun-Ţie noaptea asta?" N-a mai putut să stea şi a plecat s-o caute.

A plecat pe cursul apei şi după ce a trecut un pod, a ajuns în oraşul unde Pao Iou era mare dregător. Zidurile cenuşii

ale oraşului se ridicau în faţa ochilor lui. Li Peng îşi zicea: „Poate că dacă intru în oraş, aflu ceva de Ciun-Ţie". Şi a intrat. A întrebat paznicii de la poarta oraşului, dar aceştia nu l-au băgat în seamă. I-a întrebat pe negustori, dar nici aceştia nu i-au răspuns. Atunci Li Peng şi-a zis: „Nu aflu nimic dacă întreb aşa". A mai mers câţiva paşi, gândindu-se ce să facă. S-a întors acasă şi a luat un dovleac mare de-l tăiai cu ferăstrăul şi a plecat ia oraş. S-a prefăcut că e negustor şi a început să-şi strige marfa. Veneau să vadă aşa minunăţie tot felul de oameni, şi pe unde trecea, peste tot era înconjurat de lume care se îmbulzea şi făcea gălăgie. Ajungând la poarta dregătorului, oamenii de aici au rămas miraţi de mărimea dovleacului. Ciun-Ţie, care era în curte, a auzit şi ea şi a ştiut că a venit Li Peng. Atunci l-a chemat pe Pao Iou şi i-a spus:

— Mi-ai răpit trupul, dar nu-mi poţi răpi inima.

Ca s-o îmbuneze, Pao Iou a adus în faţa ei Omul de Piatră. Dar Ciun-Ţie i-a spus:

— Cu argint ai putut să-ţi cumperi rangul, dar nu şi inima mea. Apoi, mai îmbunată, i-a spus lui Pao Iou: Vreau să mănânc o felie de dovleac. Cheamă-i pe negustor înăuntru, că vreau să aleg singură.

De când fusese adusă aici nu mâncase nimic, aşa că, plin de bucurie, Pao Iou a dat ordin să fie adus negustorul. Văzând cât a slăbit Li Peng, Ciun-Ţie a început să lăcrimeze. Li Peng l-a recunoscut pe Pao Iou şi a văzut şi Omul de Piatră. Pao Iou, însă, nu şi-a mai recunoscut prietenul. Li Peng s-a apropiat de Omul de Piatră şi, arătând spre Pao Iou, i-a atins umărul, iar acesta a început să-l lovească pe Pao Iou şi l-a lovit până l-a omorât.

Li Peng a luat-o pe Ciun-Ţie şi Omul de Piatră şi au plecat. Nimeni nu a avut curajul să-i urmărească, pentru că se temeau de Omul de Piatră. Unde-i arăta Li Peng acolo lovea şi dobora totul, chiar şi zidurile. Au ieşit din oraş, au trecut podul şi s-au întors acasă în linişte. În aceeaşi zi, au plecat să caute un loc unde să nu fie nici dregători, nici împăraţi.

BUJORUL DE MUNTE.

Ce floare înfloreşte în luna februarie, când suflă vântul pe muntele Ţin?

Bujorul de munte înfloreşte pe muntele Ţin în luna februarie, în bătaia vântului.

Acestea sunt două versuri cântate adesea de păstorii de pe muntele Ţin. Bujorul de munte are o poveste foarte veche. De mult, tare de mult, la poalele muntelui Ţin se afla un sătuleţ în care trăiau trei copii. În luna februarie, când zăpada încă nu se topise pe munte, când vântul de miazănoapte mai sufla cu putere, iar iarba abia începuse să încolţească, cei trei copii au urcat pe munte şi, căţărându-se de pe o creastă pe alta, au ajuns pe culmea cea mai înaltă, unde au întâlnit o fecioară de 17-18 ani, frumoasă ca o zână. Fata era înconjurată de un cerc roşu strălucitor, aşa cum poartă zânele. Într-o mână ţinea un evantai din frunză de banan, iar în cealaltă o floare cu petalele roşii ca focul.

Cei trei copii s-au bucurat când au văzut zâna şi cel mai mare a spus:

— Zână surioară, dă-mi mie floarea roşie şi o voi duce cumnatei mele care-mi va face o pereche de papuci trainici cum nu s-au mai văzut.

Cel de-ai doilea copil, a spus:

— Zână surioară, dă-mi mie floarea roşie şi o voi duce cumnatei mele care-mi va face o pereche de papuci uşori ca fulgul.

Cel de-ai treilea copil a spus:

— Zână surioară, dă-mi mie floarea roşie şi o voi duce cumnatei mele care-mi va face o pereche de papuci cu fiori pe margine.

Zâna le-a răspuns pe îndelete la toţi:

— Care dintre voi îmi va povesti o întâmplare din care să se vadă cât de isteaţa este cumnata lui, acela va primi floarea.

Cel mai mare dintre copii s-a repezit:

— Cumnata mea e cea mai isteaţă. Dacă nu mă crezi, îţi voi povesti o întâmplare de-a ei, La fel au spus şi cel de-ai doilea şi cel de-al treilea copil.

Dacă vreţi să ştiţi care din cele trei cumnate era cea mai isteaţă, ascultaţi cu băgare de seamă întâmplările de mai jos.

A început băiatul cel mare:

Într-o zi, fratele meu s-a dus pe munte să cosească iarbă şi a întâlnit doi învăţăcei care vorbeau şi gesticulau cu aprindere: unul era îmbrăcat cu o mantie de brocart verde, iar celălalt eu o mantie de brocart roşu. Fratele meu era curios să ştie ce discută ei aşa de înfierbântaţi. S-a oprit şi a auzit cum cel cu mantie verde zicea:

— Am, acasă, frăţioare, bani să-i întorci cu lopata, şi orez de-mi putrezeşte în hambare. Cu toate astea sunt foc de supărat. Şi să vezi de ce: împărătesei i s-a urât să tot poarte haine de mătase şi i-a trecut prin gând să-şi facă o rochie din aripioare de muscă. Împăratul a dat ordin să i se aducă o asemenea rochie şi a căzut beleaua pe capul meu. Spune şi tu, ce să mă fac? Cel cu mantia verde i-a răspuns râzând:

— Asta e uşor pentru că totuşi muştele au aripioare. Ce să mă fac eu, că mi-a poruncit împăratul să-i fac o pufoaică vătuită cu 50 de kilograme de puf de broască. Zi şi tu, are broasca puf? Am acasă lăzi cu aur şi argint, dar nu-mi sunt de nici un folos.

Frate-meu, auzind cum cei doi se întrec cu minciunile, a izbucnit în râs. Cei doi învăţăcei s-au supărat foc şi au început să-l înjure:

— Sărăntocule, nu meriţi să asculţi ce discutăm noi. Dar nici frate-meu nu s-a lăsat mai prejos. Şi-a pus mâinile în şolduri şi a zis:

— Pe cine înjuraţi voi?

Cei doi învăţăcei au răspuns într-un glas:

— Pe tine, amărâtule de cosaş! Frate-meu a izbucnit:

— Aşa amărât cum mă credeţi, dar să ştiţi că am o cămilă de aur pe care o hrănesc în fiecare zi cu iarbă proaspătă,

de aia sunt acum aici.

Auzindu-l, cei doi învăţăcei s-au mirat şi au început să-l măgulească. Frate-meu s-a îmbunat de îndată şi a izbucnit în râs. Învăţăceii nu l-au lăsat până nu le-a făgăduit să-i ducă să le arate cămila de aur. Frate-meu n-a avut încotro, i-a luat cu el şi pe drum se tot gândea c-a scăpat nişte vorbe nesăbuite şi acum ce se va face, că acasă nu avem decât un măgar. De unde să aibă el o cămilă de aur? Din fericire, la jumătatea drumului au. Întâlnit-o pe cumnată-mea care urca muntele după rădăcini de leac, şi aceasta, mirată, a întrebat:

— Unde duci oamenii aceştia?

Luând-o înaintea lui frate-meu, învăţăceii au răspuns într-un glas:

— Ne ducem la voi acasă să vedem cămila de aur!

Uitându-se la frate-meu, cumnată-mea a înţeles, apoi, râzând, a spus:

— Ce păcat, bunica lui tocmai a încălecat pe cămilă şi a plecat să facă o vizită în satul vecin.

Învăţăceii n-au mai zis nimic şi au plecat.

Zâna a ascultat până la sfârşit şi l-a lăudat:

— Într-adevăr, cumnată-ta e o femeie deşteaptă.

Dar nici n-a apucat să termine bine, că cel de-ai doilea copil a început să povestească:

Fratelui meu ii place foarte mult să planteze pomi, aşa că a sădit o adevărată livadă în faţa casei: cireşi, pruni, peri care fac pere galbene ca aurul, meri, viţă de vie. În fiecare an, fructele leagă rod de se îndoaie crengile. Într-o zi, frate-meu a cules struguri şi s-a dus la târg să-i vândă. După ce i-a vândut, l-a întâlnit pe Uang Mincinosul care i-a spus:

— Te prinzi cu mine?

— Ce punem la bătaie? A întrebat frate-meu. Uang Mincinosul i-a răspuns:

— Tu livada, iar eu, pământul meu roditor. Dacă pierzi, îmi dai livada; dacă câştigi, îţi dau pământul.

— Nu mă prind, a spus frate-meu. Râzând, Uang Mincinosul l-a stârnit:

— Înseamnă că n-ai curaj. Dar, frate-meu s-a aprins:

— Mă prind numai în necazul tău.

— Pe ce ne prindem: pe putere sau pe iscusinţă?

— Nici pe putere, nici pe iscusinţă. Uite cum facem: eu am să spun o întâmplare şi, dacă te îndoieşti, ai pierdut. Şi tu la fel.

Frate-meu s-a gândit că n-o să se îndoiască de nimic din ce va spune Uang Mincinosul şi aşa s-a prins cu el.

Uang Mincinosul a început:

— Ieri-seară a bătut vântul aşa de tare că a mutat moara de piatră dintr-un capăt în celălalt al satului.

Văzând că frate-meu nu spune nimic, Uang Mincinosul a continuat să înşire verzi şi uscate, dar frate-meu parcă uitase de prinsoare. Vorbind de una, de alta, Uang Mincinosul a adus din nou vorba de vânt:

— Azi-noapte a bătut din nou vântul. Şi a bătut aşa de tare că a dus fântâna din răsăritul satului în apusul satului.

— Vorbeşti prostii! Oare poate să mişte vântul fântâna? A răspuns frate-meu şi de-abia după aceea şi-a amintit de prinsoare.

Uang Mincinosul l-a bătut pe umăr şi a zis:

— Băiete, ai pierdut, după masă vin să-mi dai livada.

Frate-meu s-a întors acasă cu coşul gol şi cum a. intrat în casă, cum a căzut pe gânduri. Cumnată-mea l-a chemat la masă, dar el n-a venit. Dintr-o privire, cumnată-mea şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva cu el şi a zis:

— Soţii nu trebuie să-şi ascundă nimic unul altuia. Tu de ce te ascunzi de mine?

Frate-meu a oftat, apoi i-a povestit în amănunţime cum a făcut prinsoare cu Uang Mincinosul, cum a pierdut şi cum după masă va veni acesta să ia livada.

Cumnată-mea a început să râdă şi i-a zis:

— Şi pentru atâta lucru eşti supărat şi nu mănânci? Ia şi mănâncă şi te odihneşte, iar când vine Uang Mincinosul

lasă-i pe mâna mea.

Frate-meu a mâncat şi s-a dus să se culce, dar gândul îi era numai la Uang Mincinosul. Cumnată-mea s-a aşezat la poartă cu lucrul în mână. După puţin timp a venit Uang Mincinosul. Cum a intrat pe strada noastră, l-a strigat pe frate-meu. Atunci cumnată-mea a intrat în. Curte, a încuiat poarta şi din curte i-a spus:

— N-ai cum să-l găseşti, fiindcă după ce a venit acasă s-a lovit de o muscă şi a murit.

Uang Mincinosul s-a înfuriat şi a strigat:

— Deschide îndată poarta să văd dacă e adevărat. Nu cred că o muscă poate omorî un om. Auzindu-l, frate-meu a sărit de pe kang şi a spus:

— Ai pierdut, Uang Mincinosul. Nu trebuie să te îndoieşti de cele auzite şi tu te-ai îndoit.

Uang Mincinosul s-a roşit până în vârful urechilor de necaz că s-a lăsat păcălit de o femeie şi de teamă că frate-meu îi va cere pământul, a şters-o în grabă.

Auzind întâmplarea, zâna l-a lăudat:

— Cumnata ta într-adevăr e o femeie deşteaptă. Dar n-a apucat să termine ce avea de spus, că al treilea băiat a început să povestească:

Eu am o cumnatăşi o soră. Într-o primăvară, cumnată-mea şi soră-mea, care stăteau la poartă şi croşetau, au auzit dintr-o dată, aşa, din văzduh, pe cineva zicând: Floare frumoasă de la poartă! Floare frumoasă de la poartă!" Cumnată-mea s-a uitat în sus şi a văzut un vultur care s-a rotit de câteva ori în văzduh, apoi a zburat către munţi. După puţin timp, vulturul s-a înapoiat şi a spus din nou: „Cumnată harnică, de vrei sau de nu vrei, eu trebuie să mă însor cu fecioara din casa voastră". Apoi a aruncat un fir roşu şi un inel de aur şi a zburat.

Soră-mea s-a speriat şi a început să plângă, iar cumnată-mea a înţeles că acesta era un zgripţuroi. Cumnată-mea s-a gândit ce s-a gândit, apoi a căutat un petic de pânză şi a făcut din el o punguţă, lăsându-i în fund o mică gaură pe

care a umplut-o cu boabe de grâu. Apoi i-a dat-o soră-mii s-o poarte cu ea, zicându-i:

— Surioară, în seara asta va veni să te peţească zgripţuroiul. Dacă te va pofti să te aşezi în caretă, tu să spui că ameţeşti, dacă te va pofti în caleaşcă, să spui că te zdruncină. Nu cumva să uiţi ce ţi-am spus!

Seara a venit în curtea noastră o caretă împodobită din care a coborât un tânăr învăţat, cu faţa albă, îmbrăcat cu o mantie roşie.

Amintindu-şi de sfatul cumnată-mii, soră-mea, înecându-se de plâns a spus;

— Îmi vine ameţeală în caretă.

Atunci zgripţuroiul, căci el era, a bătut din palme şi îndată a apărut o caleaşcă împodobită. Soră-mea, plângând şi mai tare, a zis:

— Caleaşca mă zdruncină. Atunci zgripţuroiul a spus:

— O să te duc în spate.

Şi deodată, pe cap i-au crescut coarne, pe corp păr, iar ochi au început să-i strălucească de parcă erau nişte lampioane. A luat-o în spate pe soră-mea şi ca o furtună a plecat ou ea. Şi pe unde a trecut el nu a rămas nicio. Urmă, în afara boabelor care căzuseră una câte una din săculeţ.

A bătut vântul de la răsărit şi de la apus şi boabele s-au împrăştiat şi s-au amestecat. Roua le-a înmuiat şi ploaia le-a udat şi boabele au încolţit şi au început să crească. Cumnată-mea s-a luat după brazda de grâu şi trecând peste văi şi dealuri a ajuns în faţa unui zid de piatră din care se făcea o peşteră care era astupată la gură cu un bolovan. Cumnată-mea a zis cu voce tare:

— Mergând pe drumul verde, am venit până în inima muntelui să-mi caut cumnata.

N-a terminat bine, că din peşteră a auzit vocea soră-mii:

— A venit cumnată-mea! Dă la o parte bolovanul din gura peşterii!

După puţin timp, bolovanul s-a mişcat şi în faţa ei a apărut zgripţuroiul. Făcându-şi curaj, cumnată-mea a intrat în

peşteră. Când a văzut-o pe cumnată-mea, soră-mea a început să plângă. Cumnată-mea a cercetat cu privirea peştera şi a dat cu ochii de un borcan mare cu miere. Atunci pe loc, şi-a făcut un plan şi i-a zis soră-mii:

— Surioară, de ce plângi? Văd că nu-ţi lipseşte nimic: orez ai, făină ai, borcanul ăsta e plin cu miere.

Zgripţuroiul, plin de sine a început să râdă:

— Aşa e! N-are de ce să-i pară rău că s-a măritat cu mine.

Cumnată-mea i-a luat vorba din gură:

— Am auzit că ai puteri foarte mari. Nu vrei să-mi arăţi şi mie ce poţi?

Zgripţuroiul s-a umflat şi mai mult în pene şi pe loc s-a învoit. S-a mişcat o dată şi s-a prefăcut într-un tigru fioros. Tigrul şi-a mişcat capul şi s-a prefăcut într-un leu ameninţător. Cât ai clipi din ochi, leul s-a prefăcut într-un şarpe gros cât un butoi; avea capul în peşteră şi coada, lungă de vreo 10 geanguri, îi ieşea afară. Văzând aceasta, cumnată-mea a spus:

— Cumnate, văd că poţi să te prefaci numai în animale mari. N-ai putea să te prefaci într-o muscă şi să intri în borcan să mănânci miere?

Nici n-a terminat bine de spus, că şarpele s-a prefăcut într-o muscă verde care, bâzâind, a intrat în borcanul cu miere. Cumnată-mea s-a repezit şi a pus capacul la borcan. Musca a început să se zbată în miere, dar n-a mai putut ieşi.

Cumnată-mea i-a strigat:

— Zgripţuroiule, zgripţuroiule, asta e pedeapsa pe care ţi-am pregătit-o!

Apoi a luat-o pe soră-mea de mână şi s-au întors acasă.

Auzind şi ultima poveste, zâna s-a bucurat şi a spus:

— Pe muntele Ţin sunt multe femei deştepte. E luna februarie şi trebuie să înflorească florile. Apoi şi-a mişcat evantaiul şi tot muntele s-a înroşit de atâtea flori care străluceau de-ţi luau ochii. Cei trei copii s-au minunat văzând atâtea flori şi pe crengile uscate, şi-n crăpăturile stâncilor, şi-n pădurea de brazi, peste tot erau numai flori

roşii şi proaspete. Şi-a cules fiecare câte un buchet şi au plecat bucuroşi acasă.

Începând de atunci, în fiecare an, în luna februarie, când zăpada încă nu s-a topit, copacii încă n-au înmugurit, pe muntele Ţin florile înfloresc colorând cu roşeaţa lor stâncile şi apa din izvoare. Localnicii au numit aceste flori Bujori de Munte.

PIATRA LUNII.

Pe vârful Zeiţa de Jad sunt sute de temple.

De la poalele Pietrei Lunii izvorăşte Râul Raţelor.

Aceste cuvinte zugrăvesc una din cele mai minunate privelişti de pe muntele Ţin. Povestea spune că vârful Zeiţa de Jad, care s-ar afla pe muntele Ţin, este neasemuit de înalt şi pe el sunt o mulţime de temple. Nu departe de acest munte se află un râuleţ cu apa limpede cum e cristalul. E Râul Raţelor care izvorăşte de la poalele Pietrei Lunii. Se zice că Piatra Lunii străluceşte şi ziua, dar mai ales noaptea e neîntrecută. În fiecare seară, din ea iese o lună mai rotundă şi mai strălucitoare decât luna de pe cer. Cel mai puternic luceşte Piatra Lunii în zilele de 1 şi 15 ale fiecărei luni şi razele ei, căzând asupra Râului Raţelor, acesta pare de cristal. Atunci, în mijlocul lunii, se vede umbra unei fecioare, iar pe apele cristaline ale râului înoată o pereche de raţe de aur. Dar nimeni nu a văzut limpede cum arată fecioara şi raţele de aur.

Povestea spune că demult, tare demult, într-unui din templele de pe munte trăia un călugăr care zi şi noapte nu avea altă treabă decât să petreacă. La bătrâneţe, călugărul s-a gândit să-şi caute un urmaş care să-i îngrijească de casă şi să-i facă mâncare. Într-o zi, trecând prin satul de la poalele muntelui, a văzut un copil de vreo zece ani care, în ciuda hainelor zdrenţuite, era tare arătos. Făcându-şi planul, călugărul s-a dus la părinţii copilului şi le-a spus:

— Voi sunteţi săraci şi e păcat de copilul ăsta aşa frumos şi deştept. Dacă vreţi să trăiască ani mulţi, fericiţi, trimiteţi-l la templu.

Părinţii au plâns ce au plâns, dar până la urmă şi-au trimis copilul la templu.

La templu, copilul a fost ras în cap, şi i s-a dat o haină preoţească, încât arăta ca un călugăraş în toată regula. Deşi niciodată nu avea voie să intre în biblioteca templului, micul călugăraş învăţase o mulţime de lucruri. Ştiind că are pe cineva acasă, călugărul pleca şi mai des la petreceri.

Micul călugăraş şi-a petrecut în templu câţiva ani. De câte ori mergea la pârâul din pădure să aducă apă, florile parcă se înviorau, iarba de pe malul râului parcă se făcea şi mai fragedă, iar apa cristalină a râului oglindea frumuseţea băiatului. Atunci, nu se ştie din ce motive, băiatul ofta. Într-o zi, după ce şi-a umplut găleţile cu apă şi tocmai voia să plece, a simţit aşa, ca şi când cineva l-ar trage de la spate şi n-a mai putut să înainteze. A privit în jur, dar n-a văzut nimic. A pornit din nou, dar după doi paşi s-a oprit. Nici de data aceasta nu a văzut nimic. Se înfuriase, când a auzit un râset şi din spatele unui brad a ieşit o fecioară de 16-17 ani. Avea părul negru în care erau împletite flori de munte, iar pe faţa-i rotundă străluceau doi ochi de o bunătate nespusă.

Până să spună băiatul un cuvânt, fata a şi ridicat una din găleţi, zicând:

— Tu eşti singur, iar eu mor de plictiseală. Hai să ne distrăm puţin.

De mult nu mai schimbase băiatul vreo vorbă cu cineva în singurătatea muntelui şi, deşi se temea puţin, a căzut bucuros la învoială.

Fata era pricepută la vorbă şi la glumă. Cunoştea numele tuturor ierburilor de leac şi ale tuturor florilor de pe munte. Cu puteri nebănuite a rostogolit o stâncă şi aceasta, prăvălindu-se în prăpastie, a bubuit ca un tunet. A apucat o creangă plină de flori şi florile s-au scuturat ca o ploaie de nea peste ei. Şi ei râdeau întruna. Niciodată nu fusese băiatul aşa de vesel de când venise pe munte. După ce s-au despărţit şi călugăraşul s-a înapoiat la templu, s-a simţit, aşa, deodată, nespus de fericit.

A doua zi, cum a plecat de acasă călugărul cel bătrân, băiatul şi-a luat găleţile şi s-a grăbit spre râu. Fata îl aştepta de mult pe malul apei. Şi au început din nou să zburde. Ajungând într-o poieniţă, fata a spus:

— Vreau să te învăţ să cânţi.

Şi a început să cânte, îmbiindu-l şi pe băiat. Fata cânta un viers, băiatul cânta după ea şi au cântat aşa până ce băiatul a învăţat să cânte. Acum alergau împreună prin poieniţă cântând. Aşa a mai trecut o zi plină de veselie De atunci, cum pleca de acasă călugărul, băiatul apuca găleţile şi o zbughea în pădure, unde se întâlnea cu fata şi se zbenguiau ziua întreagă.

Într-o zi, ca de obicei, călugărul a plecat la treburile lui, Pe drum şi-a amintit că-şi uitase pocalul de vin şi s-a întors. Ajungând pe creasta unui munte învecinat, a auzit două voci cântând de te fermecau. Călugărul s-a întrebat mirat cine poate să cânte atât de frumos în munţii aceia sălbatici! Cu cât se apropia de casă, cu atât cântul răsuna mai clar, până ce şi-a dat seama că viersul vine din împrejurimile templului. A grăbit pasul şi ajungând în poieniţă i-a văzut pe cei doi care cântau şi se veseleau. Atunci s-a furişat în pădure şi, apropiindu-se tiptil de tineri, le-a ieşit deodată în faţă strigând:

— Nu vă mişcaţi! Cum de îndrăzneşti tu, fată, să-mi ispiteşti discipolul?

Călugăraşul a încremenit, iar fata a zbughit-o în pădure Călugărul s-a repezit pe urmele ei. Undeva în adâncimea pădurii i s-a părut că vede fusta roşie a fetei, dar apropiindu-se, a văzut că era un bujor sălbatic, iar de fată nici urmă.

Întorcându-se la templu, a început să-l bată şi să-l blesteme pe călugăraş, iscodindu-l ce-i cu fata. Băiatul s-a rugat să-l ierte şi s-a jurat că nu ştie nici de unde venise, nici cum o cheamă. Atunci călugărul a promis că-l iartă cu o condiţie: ca a doua zi să prindă de fusta fetei un franjure cu un ac.

Călugăraşul a luat franjurele şi acul, dar în sinea lui îşi făcuse planul să-l păcălească pe călugăr care, după cum se vedea treaba, nu avea gânduri bune cu fata, A doua zi, nu plecase bine călugărul, că fata a venit şi a spus:

— Hai să zburdăm! Ce să faci în casă când afară e primăvară şi au înflorit toate florile?

Înfricoşat, băiatul i-a spus:

— Surioară, să nu mai vii aici! Călugărul mi-a dat un ac şi un franjure, vrea să te găsească şi să-ţi facă rău.

Zicând acestea vocea-i tremura la gândul cât de tristă va fi viaţa lui dacă ea nu va mai veni.

Fata i-a smuls franjurele şi acul din mână şi, apucând capătul franjurelui, i-a spus băiatului:

— Nu mai fi trist, vino cu mine!

Au ieşit amândoi pe poartă şi fata ţinea de capătul franjurelui. Speriat, băiatul i-a spus tremurând:

— Aruncă firul, altfel călugărul va fi pe urmele noastre!

Dar fata a izbucnit în râs, şi i-a răspuns:

— Nu te teme, vino cu mine!

Au străbătut aşa pădurea, au trecut peste câţiva munţi şi au ajuns la Râul Raţelor, cu apa cristalină, unde ea a aruncat franjurele. Apoi a bătut din palme şi din apa râului a ieşit o pereche de raţe de aur. Una dintre ele ţinea în cioc o rămurică verde de care atârna un fruct roşu. Călugăraşul a simţit un miros puternic de mere de parcă se afla într-o livadă. Raţa s-a apropiat de mal şi a lăsat crenguţa cu măr cu tot şi apoi a coborât în fundul râului.

Fata a luat crenguţa, a rupt fructul şi l-a îmbiat pe băiat:

— Mănâncă-l tot!

Ascultând de vorbele fetei, băiatul a mâncat fructul şi s-a minunat de dulceaţa şi parfumul lui. Tot corpul şi l-a simţit mai uşor şi toată supărarea şi tristeţea au dispărut ca prin farmec.

În timpul ăsta, bătrânul se odihnea pe o piatră de la marginea drumului. S-a ridicat şi a plecat spre casă gândindu-se:

— De data asta prind fata în mod sigur. Poate că e chiar o zână? Dac-o prind, o să mă îmbogăţesc.

N-a mai mers pe potecuţă şi a tăiat-o direct printre stânci şi prin pădure. Acasă, nu l-a găsit pe băiat şi s-a făcut foc gândindu-se că acesta l-a păcălit şi a plecat cu fata. Uitându-se în jos, a văzut capătul franjurelui şi s-a înveselit pe loc. A plecat pe urma firului ce se deşirase din franjure şi a străbătut astfel pădurea, a trecut peste munţi şi deodată a auzit râsete.

Înainte de a-l vedea, fata ştia că bătrânul e pe urmele lor şi se apropie. Atunci l-a apucat de mână pe băiat şi amândoi s-au ascuns în spatele unei stânci. Călugărul a mers după fir până la Râul Raţelor. Dar aici, nici urmă de tineri. Obosit şi furios, călugărul tocmai se pregătea să-i caute prin împrejurimi, când fata a bătut din palme şi din undele lacului au apărut cele două raţe de aur. Cea de-a doua raţă ţinea în cioc o crenguţă verde de care atârna un fruct verde. Văzând călugărul raţa de aur, nu l-a mai interesat nimic. Raţa înota pe lângă mal, în apropierea călugărului. Acesta s-a repezit s-o prindă, dar raţa s-a făcut nevăzută, iar pe mal a rămas crenguţa cu fructul verde. Călugărul a simţit un miros aromat de fructe. Gândindu-se că acesta e un fruct vrăjit, l-a mâncat. După câţiva paşi şi-a simţit trupul mai uşor. În spatele stâncii, fata i-a şoptit băiatului:

— Ieşi şi ia-o la fuga. Călugărul te va urmări, dar să nu te temi. Să fugi mereu spre apus până vei da cu ochii de mine. Şi s-a făcut nevăzută.

Cum a ieşit de după stâncă băiatul, călugărul a luat-o la goană după el, strigând:

— Nemernicule, te ajung eu, dacă nu ţi-oi rupe picioarele.

Şi aşa a fugit călugărul după băiat munte după munte. Băiatul se căţăra pe creste de parcă ar fi avut aripi. Călugărul care-şi simţea trupul uşor, era mereu în urma lui, gata să-l prindă. Şi aşa au ajuns ei la o punte foarte îngustă. Speriat, băiatul s-a oprit, dar de partea cealaltă îi făcea semne fata. Atunci, băiatul s-a gândit:

— Mai bine să alunec şi să mor decât să cad viu în mâinile călugărului.

Şi când a vrut să sară pe punte, a simţit că zboară pe deasupra ei, întocmai ca o rândunică.

Văzând călugărul că urmaşul lui sare peste punte, a sărit şi el. Dar la jumătate, puntea s-a rupt cu el, deoarece mâncase fructul vrăjit necopt. Călugărul a căzut în prăpastie şi a murit.

În aceeaşi zi, tinerii, jumătate mergând, jumătate zburând, au părăsit muntele Ţin. În seara aceea, Piatra Lunii n-a mai strălucit şi din ea n-a mai ieşit luna. Fata cu care se împrietenise călugăraşul era zâna din Piatra Lunii. şi de atunci nu s-au mai văzut nici raţele de aur.

TRAISTA CU MINUNI.

Pe muntele Ţin creşteau mii de soiuri de flori parfumate şi ierburi din care se făceau tot atâtea feluri de leacuri. Acolo era un sat cu 99 de familii care aveau 99 de vaci. Şi în acest sat trăia un fecioraş de vreo 14-15 ani, pe nume Ta Tou, care cum se crăpa de ziua ieşea în drum şi începea să plesnească din bici. La auzul pocniturilor, cele 99 de vaci ieşeau singure din ograzi şi şi se strângeau în jurul lui, iar băiatul le mâna la păşune. Trecând prin văi şi căţărându-se pe povârnişuri, Ta Tou îşi ducea cireada să pască cea mai bună iarbă, să bea cea mai bună apă. Vacile lui erau grase de plesneau şi pielea le strălucea de parcă ar fi fost de aur. Într-o zi de vară, pe vremea de arşiţă, când vacile se odihneau la umbra copacilor, băiatul a făcut numărătoarea şi a văzut că în loc de 99, are 100 de vaci. A numărat încă o dată şi încă o dată, dar tot 100 de vaci îi ieşeau. A intrat la bănuială, mai ales că în împrejurimi nu mai era nici o vacă şi nici nu văzuse când venise în cireadă vaca străină. Timp de trei zile în cireada băiatului au fost 100 de vaci. A patra zi, când Ta Tou era, ca de obicei, cu vacile la păşune, a văzut venind spre el un bătrân cu sprâncenele şi barba albe ca zăpada. În spate ducea o traistă, iar în mână avea un bici. Când s-a apropiat de băiat, l-a întrebat:

— Flăcăule, mi-am pierdut vaca, n-ai văzut-o tu cumva?

Ta Tou a răspuns:

— Cu trei zile în urmă, în cireada mea a apărut o vacă în plus. Du-te şi vezi dacă e a ta.

Bătrânul a intrat în cireadă şi a ieşit trăgând o vacă de coarne.

Băiatul i-a spus:

— Dacă e a ta, ia-o!

Bătrânul a mângâiat vaca şi pe loc pielea acesteia a început să strălucească, iar coarnele i s-au poleit cu aur. Apoi a încălecat pe ea şi a plecat. După câţiva paşi s-a oprit, s-a întors către băiat şi i-a spus:

— Băiete, nu ai nici o dorinţă?

Ta Tou s-a gândit ce s-a gândit, apoi a răspuns:

— Ceea ce doresc eu nu poţi tu să îndeplineşti, moş-nege.

Îşi amintise că fusese odată într-un sat mai îndepărtat unde văzuse o mulţime de copii care citeau din cărţi şi i-a povestit acest lucru bătrânului.

Bătrânul a zâmbit, şi-a dat jos traista de pe umeri şi scuturând-o i-a zis:

— Spune, flăcăiaşule, ce vrei, că-n traista mea se găseşte orice!

Uitându-se la traista aceea goală şi necrezând spusele bătrânului, băiatul a râs:

— Dacă ai, dă-mi o carte!

Bătrânul şi-a vârât mâna în traistă, a scos o carte şi i-a aruncat-o.

Fericit, băiatul a luat cartea cu scoarţe roşii de mătase şi a început s-o răsfoiască. Când şi-a ridicat capul, bătrânul dispăruse.

Ta Tou avea acum o carte şi, deşi ştia numele a mii de ierburi şi de flori, nu ştia să citească. Cine să-l înveţe să citească? A socotit pe degete toţi oamenii din sat: erau bătrâni care ştiau să povestească mii de poveşti, fete care ştiau să cânte mii de cântece, dar nu era nimeni care să ştie carte. Atunci Ta Tou s-a hotărât să înveţe carte singur. A ars

o rămurică şi cu tăciunele de la ea a început să scrie pe pietre. A scris aşa până s-a lăsat noaptea. Deschizând cartea, literele luminau încât băiatului nu-i mai trebuia lampă. Cartea lumina muntele, copacii, florile. In noaptea aceea, când învăţa mai cu râvnă din carte, s-a apropiat de el o fecioară mlădie, dichisită nevoie mare. Fără să spună un cuvânt, fata şi-a aşezat alături de el. Băiatul s-a uitat la ea cu uimire, iar fata îl privea cu ochii-i mari, în tăcere. A aşteptat ce a aşteptat şi văzând că fata nu pleacă, i-a zis:

— Pleacă, te rog, nu mă împiedica să învăţ! Cu blândeţe, fata a spus:

— Dar nu te împiedic deloc. Ţi-e teamă că mă uit cum scrii?

Fără să mai scoată un cuvânt, băiatul şi-a văzut înainte de treabă. După un timp şi-a ridicat capul. Fata se afla tot acolo. Aceasta i-a zâmbit şi i-a spus:

— Ai aşezat cartea cu scrisul în jos, nu ştii să citeşti? Ruşinându-se, Ta Tou a răspuns:

— Eu nu ştiu carte, dar tu ştii?

— Aşa, puţin ştiu şi eu. Băiatul, neîncrezător i-a dat cartea:

— Dacă ştii, citeşte să aud şi eu! Fata a început să citească.

Ta Tou, plin de bucurie, a rugat-o:

— Surioară, fii bună şi învaţă-mă şi pe mine! Mişcată, fata s-a oprit din citit, apoi a început să-l înveţe pe Ta Tou.

Băiatul îşi vâra în cap cu repeziciune tot ce-i spunea fata. Au învăţat până ce au început să se reverse zorile. Când stelele au început să se stingă de pe cer, când păsările au început să ciripească în copaci, fata s-a ridicat de îndată, a privit băiatul, a privit cartea, a oftat din adânc şi, fără să spună un cuvânt, a plecat.

Ta Tou se simţea ca un înfometat ce a căpătat de mâncare, ca un însetat ce a căpătat de băut. A doua zi, după ce a păscut vacile, când s-a lăsat înserarea şi licuricii au început să strălucească, Ta Tou a rămas în aşteptarea fetei. Luna se ridicase de mult pe bolta cerului şi băiatul se temea că fata n-o să mai vină. După un timp de aşteptare, a deschis

cartea şi literele au luminat din nou totul în jur. Şi iată că fata a venit.

Bucuros, băiatul i-a spus:

— Azi de ce ai venit atât de târziu? Mi s-a urât aşteptându-te.

Râzând, fata s-a aşezat lângă el şi l-a învăţat să citească până s-a luminat de ziuă, când, încruntând din sprâncene, s-a ridicat şi a plecat. A treia zi, fata a venit şi mai târziu, aşa că n-a apucat să-l înveţe decât foarte puţin, că păsările au început să cânte şi s-a revărsat de ziuă. S-a uitat la băiat şi cu durere a spus:

— Mâine-seară n-am să pot veni. Îngrijorat, băiatul a zis:

— Te respect ca pe o învăţătoare, te iubesc ca pe o soră, te rog, învaţă-mă până la sfârşit! Dacă te temi că-i drumul greu, vin eu la tine.

Auzindu-l, fetei i se frângea inima şi ochii îi înotau în lacrimi. Oftând, i-a spus:

— Nu că nu aş vrea să te învăţ, nu că ar fi drumul greu. De când eram copilă mă aflu în mâinile vrăjitoarei care stă la miazănoapte de Muntele Ridichii de Aur. Ea m-a trimis să-ţi fur cartea vrăjită, dar n-am inima s-o fac.

Ta Tou a întrebat-o:

— De ce nu fugi de la zgripţuroaică?

Cu ochii plini de lacrimi, fata i-a răspuns:

— Chiar şi la capătul lumii de m-aş duce, tot m-ar găsi! Se apropia răsăritul soarelui şi în grabă mare fata a plecat spre miază-noapte şi după câteva clipe nu s-a mai văzut.

A patra noapte, fata n-a mai venit. Ta Tou era nespus de mâhnit. Tot timpul se uita în partea unde plecase fata, dar nu vedea decât munţii înalţi şi pădurea. În zilele următoare, flăcăul împreună cu cireada lui s-au apropiat din ce în ce mai mult de peştera vrăjitoarei, dar tare se mai temea.

Într-o zi, tocmai se uita spre miazănoapte, când a văzut două lumini ciudate: una albă, alta roşie, care străluceau de-ţi luau ochii. Ta Tou văzuse de multe ori cum strălucesc stelele căzătoare, dar ceea ce vedea acum strălucea mai

puternic decât orice stea. Şi apoi era ziua în amiaza mare. Tot uitându-se aşa, a văzut că luminile nu erau prea departe şi o hotărât să se ducă până la ele.

A mers el ce a mers, până a dat de un arbore cu ramurile întortocheate care creştea într-o crăpătura a muntelui. Pe una dintre crenguţele copacului se afla un merişor de aur şi pe alta, un merişor de argint care răspândea o lumină aurie şi una argintie. Ta Tou s-a urcat pe o piatră şi le-a smuls. Dar cele două merişoare s-au sfărâmat în bucăţele în mâinile lui. Muntele s-a clătinat şi, uitându-se în jurul său, băiatul a văzut că nu mai era pe piatra pe care se urcase. In dreapta lui se afla un munte de aur şi în stânga lui, un munte de argint care sclipeau de-ţi luau ochii. Făcându-şi curaj, băiatul a pornit-o înainte şi după puţin timp a ajuns la o colibă de piatră cu uşile deschise. A intrat şi în urma lui uşa s-a încuiat singură. În casă nu se afla decât un pat do mărime potrivită şi o lampă. A vrut să iasă, dar n-a mai putut. A strigat, dar nu l-a auzit nimeni.

Pe înserate, uşa s-a deschis singură şi când băiatul se aştepta să vadă cine ştie ce vrăjitoare, a dat cu ochii de fata care-l învăţase să scrie şi să citească. Bucuros, băiatul a strigat:

— Aici locuieşti tu?

Fata n-a răspuns nimic, a aprins lampa şi a început să croşeteze la lumina ei. Oricât a încercat băiatul s-o facă să vorbească, ea n-a scos nici un cuvânt. Ta Tou şi-a luat cartea să înveţe, dar fata tot nu l-a băgat în seamă. Atunci, înfuriat, băiatul s-a oprit din citit, a închis cartea şi s-a întins pe pat prefăcându-se că doarme. La miezul nopţii, fata s-a sculat, l-a privit şi înlăcrimată a stins lampa şi a plecat.

După ce s-a stins lumina, băiatului i-a părut că nu se mai află în pat, ci pluteşte pe valurile unei ape. Ba parcă auzea clipocitul valurilor şi vuietul vântului. A deschis repede cartea şi la lumina ei a încetat şi clipocitul valurilor şi vuietul vântului; se afla din nou pe patul din casa de piatră, iar uşa era deschisă. Acum îl apucase dorul de fată şi nu

mai voia să fugă. In sinea lui se întreba de ce fata n-a scos nici un cuvânt când l-a văzut şi de ce a lăcrimat când a plecat, S-a gândit aşa până s-a luminat de ziuă şi uşa s-a închis din nou. Băiatul a aşteptat în colibă toată ziua, iar când s-a înnoptat a venit fata, dar nici de data aceasta n-a scos nici o vorbă, iar la plecare a lăcrimat. Noaptea, băiatul şi-a zis că dacă e uşa deschisă şi dacă tot nu vine fata, să se ducă să-şi vadă vacile. Cum a ieşit din casă, a dat cu ochii de un munte înalt şi întunecat care se ridicase între muntele de aur şi cel de argint. Căutând în stânga şi în dreapta pe unde să treacă, a hotărât să se caţere pe muntele de aur. Şi cu cât urca, cu atât muntele se făcea şi mai înalt. Tot urcându-se a auzit un răget de vacă şi s-a oprit mirat întrebându-se cum de sunt vaci pe muntele acesta ciudat. Apoi şi-a zis c-or fi poate vacile lui. S-a uitat dincotro a venit răgetul şi a văzut o cireadă de vaci cu coarnele şi copitele de aur, cu tot trupul de aur, iar păzitorul lor nu era altul decât bătrânul care-i dăduse cartea. Bucuros, băiatul s-a dus la bătrân şi l-a întrebat:

— Unde mă aflu, moşnege?

Văzându-l, bătrânul a tras o sperietură, dar a răspuns:

— Te afli în inima muntelui. Dar cum ai ajuns aici?

Ta Tou i-a povestit cum a găsit coliba de piatră, cum a stat în ea şi tot ce s-a mai întâmplat. Bătrânul i-a spus:

— Coliba de piatră e a vrăjitoarei, iar patul în care ai dormit e o punte îngustă deasupra unei prăpăstii. Când s-a stins lumina, fata urma să te împingă în prăpastie, dar cartea te-a salvat. Dacă nu vrei să te desparţi de fată îţi voi da un lucru fermecat pe care să-l pui deasupra lămpii când se aprinde. Şi zicând aceasta, a vârât mâna în traistă şi a scos un abajur vechi pe care i l-a dat. Apoi i-a mai zis: Păzeşte-mi trei zile vacile de aur şi eu am să mă duc să le păzesc pe ale tale.

Nu se luminase încă şi băiatul s-a înapoiat în colibă. La lumina zilei, uşa s-a închis din nou. Seara a venit iarăşi fata şi a aprins lampa. Atunci, băiatul a spus:

— Lampa asta luminează prea puternic. Să-i punem abajurul acesta.

S-a ridicat şi i-a pus abajurul. Fata tot n-a scos nici un cuvânt. Băiatul s-a întins pe pat şi s-a făcut iarăşi că doarme. De data asta, fata a plâns în toată regula uitându-se la băiat cum doarme şi apoi s-a dus să sufle în lampă s-o stingă. Dar ou cât sufla mai tare, cu atât flacăra lămpii creştea, până s-a făcut de 3 ciâuri* [*1 cii = 33 cm]. Cu faţa scăldată în lacrimi, fata a smuls abajurul şi l-a aruncat, iar acesta s-a prefăcut într-o barcă. Casa a dispărut pe loc. Cei doi s-au urcat în barca ce plutea pe un râu căruia nu i se vedeau malurile. De data asta, fata a vorbit:

— De unde ai abajurul ăsta fermecat?

Uitând de supărare, băiatul i-a răspuns cu o întrebare:

— În nopţile acestea de ce n-ai scos nici un cuvânt? Fata a răspuns:

— Cum aş fi putut să vorbesc cu tine când zgripţuroaica pândea să audă tot? Tu nu ştii, Ta Tou, cum mă chinuia zgripţuroaica în fiecare noapte când mă întorceam de la tine, dar orice mi-ar fi făcut nu aveam inima să te împing în prăpastie după ce stingeam lumina. Uitându-se înapoi, cei doi au văzut o bărcuţă care-i urmărea apropiindu-se din ce în ce. Speriată, fata a spus:

— Ne urmăreşte zgripţuroaica!

Şi şi-a smuls din cap un ac încrustat pe care l-a aruncat în apă. Atunci barca zgripţuroaicei a început să se învârtească pe loc, dar după puţin timp şi-a reluat urmărirea. Fata şi-a scos din păr alt ac pe care l-a zvârlii în apă şi barca zgripţuroaicei a început iarăşi să se învârtească. De şapte ori a început urmărirea şi de şapte ori a aruncat fata câte un ac în apă, până s-a luminat de ziuă şi barca s-a apropiat de mal. Cei doi au coborât pe mal şi când s-au uitat în jur au văzut că se află chiar 3a marginea satului băiatului.

Ta Tou a dus-o pe fată acasă, dar după puţin timp a apărut şi zgripţuroaica. Cum a intrat în casă, fără un cuvânt, zgripţuroaica a suflat asupra fetei care a simţit dintr-o dată

că îngheaţă; a mai suflat încă o dată şi fata şi-a schimbat culoarea. Îngrijorat, băiatul şi-a amintit cuvintele bătrânului: „Dacă n-ar fi fost cartea, de mult ţi-ar fi făcut de petrecanie zgripţuroaica". A luat cartea şi a apropiat-o de corpul fetei care îndată şi-a recăpătat culoarea. Zgripţuroaica, văzând că fata nu mai tremura, a început să sufle asupra băiatului. Iar suflarea ei era mai rece decât gheaţa şi băiatul simţea că-i amorţesc oasele şi tremura din toate încheieturile. In sinea lui se gândea cum s-o scoată din casă şi atunci a luat-o la fugă eu zgripţuroaica după el, gata, gata să-l ajungă. Când îşi strânsese pumnii să se ia la luptă cu ea, a apărut şi bătrânul, călare pe o vacă de aur în mijlocul cirezii lui. Moşneagul a vârât mâna în traistă, a scos o frânghie lungă pe care a zvârlit-o asupra zgripţuroaicei. Frânghia s-a răsucit ca un şarpe în jurul mâinilor şi picioarelor acesteia. Apoi, bătrânul a zis:

— Nu aveam de gând să te ucid, dar văzând cum tu vrei să-i pierzi pe alţii, nu te mai pot ierta. A mai scos din traistă un băţ cu care a atins-o pe zgripţuroaica, şi aceasta s-a făcut nevăzută. Pe locul unde fusese a rămas o pata de sânge.

Bătrânul a pus frânghia şi băţul în traistă şi râzând a zis:

— Ţi-am adus vacile. Acum ai şi carte, ai şi cine să te înveţe. Învaţă cât te ţin puterile!

Apoi şi bătrânul şi vaca s-au făcut nevăzuţi.

DUHUL FRUCTULUI DE GINKGO.

Munţii Ţin se întind culme după culme, creastă după creastă, cu prăpăstii adânci şi vârfuri înalte. Cândva fuseseră acoperiţi cu păduri seculare în care mişunau tot felul de animale sălbatice. Oamenii care locuiau aici trăiau fie din culesul ierburilor de leac, fie din arsul cărbunilor.

Trăia aici un flăcău înalt şi voinic ce se numea Şi Ming şi care se îndeletnicea cu arsul cărbunilor. El ştia tot felul de cântece din gură şi din fluier care înduioşau inimile oamenilor. Şi Ming mai avea doi tovarăşi, oameni la casele lor, cu neveste şi copii.

Într-o zi, Şi Ming şi tovarăşii lui au plecat să ardă cărbune pe alt munte. Au ajuns ei într-o poieniţă cu iarbă verde şi mătăsoasă, presărată cu bujori sălbatici, roşii ca focul, cu brazi încărcaţi cu perle de rouă. Toate acestea l-au înduioşat pe băiat care a început să cânte. În mijlocul cântului i s-a părut aşa, ca şi când cineva ar cânta o dată cu el. S-a oprit din cântat şi s-a uitat în toate părţile. La urechea lui a ajuns un viers minunat care nu semăna nici cu ecoul munţilor, nici cu ecoul pădurii; semăna mai degrabă cu vocea unei femei. Viersul l-a fermecat pe Şi Ming într-atât încât n-a mai putut să facă nici o mişcare. Cum a încetat cântul, a sărit în picioare, s-a urcat pe o piatră să se uite în partea de unde-l auzise. Pe muntele Ţin pluteşte mereu ceaţă ca şi norii pe cer. În ziua aceea, o ceaţă albă şi deasă curgea ca o apă spre el şi cât ai clipi din ochi, ceaţa l-a cuprins.

Proverbul spune: „Dacă nu bate vântul de primăvară nu încolţeşte iarba". Cântul făcuse să încolţească dragostea în inima lui Şi Ming. Nu putea să uite nicicum cântecul care răsunase mai duios decât viersul unei păsări; în fiecare zi visa s-o întâlnească pe fata care-l cântase. A trecut vara, a venit toamna şi după toamnă a venit iarna; brazii s-au încărcat de zăpadă dar Şi Ming n-a întâlnit nici urmă de fată.

De Anul Nou, Şi Ming era tot singur şi trist. Fiind bun la inimă din fire, de sărbători le-a spus tovarăşilor săi să se ducă acasă, iar el a rămas să păzească singur cărbunele. Tovarăşii lui s-au învoit bucuroşi.

În ajun de Anul Nou, când toate familiile petrec, Şi Ming şi-a luat fluierul, s-a dus în colibă şi a început să cânte. A cântat, a cântat, până ce vântul s-a oprit. Atunci a simţit cum se deschide încet uşa colibei.

O fecioară îmbrăcată în alb din cap până în picioare a intrat în colibă. Avea faţa rotundă, părul ca abanosul îi era prins în cozi. Mirat şi totodată bucuros, băiatul s-a oprit din cântat.

Fata a zâmbit şi uitându-se în toate părţile a spus cu blândeţe:

— Sunt din satul Şan Iang* [în traducere: Soarele din faţa muntelui] şi fiind în trecere pe aici am auzit cântându-se din fluier. Dar tu de ce nu faci ţiao ţe* [*Colţunaşi cu carne, mâncare foarte răspândită în China, care se pregăteşte la sărbători] de Anul Nou?

Şi Ming parcă s-a trezit din vis, a început să se bâlbâie şi n-a ştiut ce să răspundă. Râzând, fata l-a rugat:

— Cântă mai departe, că-ţi fac eu ţiao ţe!

Şi zicând aceasta a început să frământe aluatul.

Băiatul ar fi vrut s-o întrebe dacă ea este aceea care-l vrăjise cu cântecul în acea zi. Când îşi făcuse curaj să întrebe, fata l-a întrerupt:

— Hai, cântă, şi să ştii că viersul tău e minunat! Băiatul a început să cânte şi cu cât cânta, cu atât ar mai fi cântat, iar fata cu cât asculta, cu atât ar mai fi ascultat. Aşa a ţinut-o până la revărsatul zorilor. Atunci i-a dat să mănânce ţiao ţe, şi când acesta a poftit-o şi pe ea, fata a zâmbit şi i-a spus:

— E târziu, eu trebuie să plec. Nu care cumva să vii să mă cauţi acasă. Tata nu ştie că am fost aici.

Apoi a deschis uşa şi a plecat. Băiatul s-a uitat după ea până nu s-a mai văzut, apoi a intrat în colibă.

Au trecut sărbătorile şi s-au întors cei doi tovarăşi. Prima vorbă a lui Şi Ming a fost să-i întrebe unde se află satul Şan Iang. Cei doi au spus că în viaţa lor n-au auzit de numele unui asemenea sat. Întristat, Şi Ming şi-a văzut de treabă.

Nu le-a spus celor doi de venirea fetei, temându-se că aceasta nu vrea să se afle de venirea ei.

Seara, când se ducea să aducă apă, văzând cum luna se oglindeşte în pârâu, îşi zicea: „Nu trebuie să mă mai gândesc la ea. E ca şi când aş vrea luna din fundul apei. Unde să mă duc s-o caut?"

Privind cu tristeţe bujorii roşii care înfloriseră lângă coliba lui, îşi zicea: „Nu trebuie să mă mai gândesc la ea, nu ştiu nici măcar cum o cheamă. E ca şi când aş căuta să prind

vântul sau umbra!" Dar oricât îşi poruncea, gândul lui era mereu la fată.

Aşa a trecut primăvara şi a venit vara. Într-o zi, ducându-se la locul unde auzise cântecul cu un an mai înainte, deodată s-a pornit o vijelie şi o ploaie care a acoperit totul. Se înserase şi băiatul era îngrijorat, când a auzit că-l strigă cineva. Întoarse capul şi rămase uimit văzând în spatele lui fata din seara de Ajun. Aceasta i-a zis:

— Pe munte sunt şerpi veninoşi. Am vorbit cu bunicul, aşa că dormi noaptea asta la noi.

Plin de bucurie, băiatul s-a învoit. Şi au plecat amândoi. Se întunecase de-a binelea şi copacii păreau uriaşi Băiatul era din ce în ce mai mirat cum se face că atâţia ani, de când lucra în pădure, nu văzuse drumul pe care mergeau. După o bucată de drum, a zărit nişte luminiţe. Când s-au apropiat a văzut o cetate înconjurată cu un zid înalt. Intrând, un bătrân l-a întâmpinat călduros şi i-a spus fetei:

— Pai Ni, du-te şi pregăteşte ceva de mâncare pentru drumeţ!

Şi fata a plecat.

După câteva întrebări, dând din cap, bătrânul i-a spus:

— Să nu crezi că nu te cunosc. Eu îl ştiu foarte bine şi pe străbunicul tău.

Băiatul a rămas uimit, căci ştia că străbunicul lui murise de mult, aşa încât se gândea că bătrânul trebuie să aibă câteva sute de ani.

Bătrânul a vrut să mai spună ceva, dar din camera de alături s-a auzit cântând. Era aceeaşi voce care-l fermecase şi băiatul şi-a dat seama că aceasta e fata care-l fermecase. S-a bucurat nespus şi dacă n-ar fi fost bătrânul ar fi fugit într-un suflet la ea.

Bătrânul a văzut cum stau lucrurile şi râzând în hohote i-a spus:

— Nepoata asta a mea nu mi-a vorbit niciodată de nimeni, dar în ultimul timp îmi vorbeşte mereu de tine. De aceea, într-adins am vrut să te aducă azi aici.

Cum a terminat de vorbit a intrat şi fata cu o tava cu ceai şi mâncare. A pus tava jos şi s-a oprit lângă băiat. Bătrânul s-a uitat şi la unul şi la altul, apoi râzând le-a spus:

— N-am decât fata asta. Dacă vă plăceţi, socotiţi că eu v-am şi dat binecuvântarea.

Tinerii s-au uitat îndelung unul la altul, apoi au plecat capetele. După obicei, bătrânul a sfătuit-o pe fată să aibă grijă de băiat şi s-a dus în camera lui.

În noaptea aceea, Şi Ming şi Pai Ni s-au căsătorit.

A doua zi, Şi Ming şi-a amintit de prima lor întâlnire şi i-a zis fetei:

— De ce mi-ai spus că eşti din satul Şan Iang? Râzând, fata i-a răspuns:

— Nu te-am minţit deloc. Hai afară şi ai să vezi că soarele e în faţa muntelui.

Amândoi au ieşit afară şi, într-adevăr, aşa era.

Soarele răsărise în faţa muntelui şi aurea cu razele lui frunzele şi crengile copacilor. Iarba şi florile păreau şi ele aurii. Tinerii au început să zburde şi peste puţin timp pe munte s-a auzit cântecul lor minunat.

Erau aşa de fericiţi încât nu au simţit cum a trecut o săptămână. Într-o zi, băiatul i-a spus fetei:

— Trebuie să mă duc acasă, să le dau de ştire tovarăşilor mei, care or fi îngrijoraţi.

— N-am nimic împotrivă să te duci, dar când te vei întoarce?

— Am să stau trei zile acasă. În 15 ale lunii mă întorc. Bucuroasă, fata i-a spus:

— În seara zilei de 15 vin să te iau.

Pai Ni a plecat şi ea să-l conducă şi amândoi s-au îndreptat pe drumul cunoscut. Ajungând la locul unde se întâlniseră, fata i-a zis:

— Când te înapoiezi, să mă aştepţi aici, am să vin să te iau. Orice ar fi, să nu faci decât cum ţi-am spus!

Şi-au dat mâna şi s-au despărţit. După puţin timp, băiatul a ajuns la colibă.

Aici le-a povestit tovarăşilor săi tot ce i s-a întâmplat. Au petrecut împreună două zile, iar în dimineaţa zilei a treia, Şi Ming simţea că trebuie să plece să se întâlnească cu fata. Nu trecuseră decât două zile, dar lui i se părea că trecuse un an. Plănuia să se întoarcă mai devreme şi le-a făgăduit tovarăşilor săi să vină din când în când să-i vadă.

După ce a mâncat, a plecat. Ajungând la locul întâlnirii, s-a oprit. Fata-i spusese că va veni spre seară, iar acum era mai devreme. Şi Ming nu mai avea răbdare să aştepte şi socotind că ştie drumul, a plecat în întâmpinarea fetei. Mergea şi se gândea. Trecând muntele, s-a trezit în faţa unei păduri întunecate prin care nu se vedea nici o potecuţă. Drumul cel larg dispăruse. Atunci şi-a zis că a greşit drumul, cu toate că ţinea bine minte că tot pe acolo trecuse la venire. Nemaiţinând seama de nimic, a pornit prin pădure. Dar pădurea era aşa de deasă că a trebuit să facă multe ocolişuri. A trecut prin poieniţe cu iarba ca un covor, printre flori până la brâu. A trecut nu ştiu câţi munţi şi câte văi, dar tot nu a găsit casa unde locuia Pai Ni. S-a înserat, soarele a apus şi pădurea a început să se întunece. Nu se mai vedea nimic. Atunci a început să se mustre că n-a ascultat de sfatul fetei. S-a uitat în stânga şi-n dreapta şi deodată a văzut o luminiţă. A pornit într-un suflet spre ea şi de ce mergea, de ce pădurea se rărea şi luminiţa se vedea tot mai aproape. Într-o clipă, băiatul a ajuns lângă ea.

A văzut atunci o colibă de piatră fără uşă, lângă care stătea un bătrân. Şi Ming l-a întrebat:

— Bătrâne, nu ştii cumva unde-i casa lui Pai Ni?

— Eu sunt străbunicul lui Pai Ni, ce, nu mă mai cunoşti? Ne-am mutat aici.

Şi Ming n-a crezut, dar bătrânul a spus din nou:

— Dacă nu mă crezi, vino cu mine în casă, acolo e şi Pai Ni.

Băiatul pe jumătate credea, pe jumătate nu credea, dar s-a luat după bătrân şi a intrat în casă. Casa nu avea decât o singură încăpere şi cu cât mergeau cu atât părea mai adâncă şi devenea mai întunecoasă, de parcă se aflau într-o

peşteră. La un timp a simţit şi un miros greu şi a început să se întrebe cum de poate locui Pai Ni aici. Atunci şi-a dat seama că nu-i a bună, a vrut să se întoarcă, dar n-a apucat să facă nici un pas că bătrânul şi-a pipăit faţa şi deodată s-a prefăcut într-un şarpe veninos care s-a încolăcit în jurul lui. Ochii şarpelui aruncau scântei verzi şi luminau totul în jur; alături de el mai erau doi şerpi negri. Şarpele cel mare a spus:

— Nici să nu-ţi treacă prin cap c-ai să mai scapi! Şi Ming fierbea de ciudă, dar nu putea să facă nici o mişcare. Şarpele cel mare le-a spus celor doi şerpi negri:

— Fugiţi degrabă la gura peşterii, nu care cumva să intre duhul fructului de ginkgo să ni-l răpească!

Iar aceştia au alunecat spre gura peşterii.

Şi Ming habar n-avea cine e duhul fructului de ginkgo. Inima lui era plină de păreri de rău că n-a ascultat pe Pai Ni şi poate chiar în clipa aceea ea stătea şi-l aştepta.

Într-adevăr, Pai Ni îl aştepta la locul stabilit. A aşteptat ce a aşteptat şi, văzând că Şi Ming nu mai vine, îngrijorarea i s-a strecurat în inimă. S-a aplecat, a desenat un cerc pe pământ, iar cercul a început să strălucească din ce în ce mai tare. Pai Ni s-a uitat în cerc şi a văzut tot ce se întâmpla în peşteră. Şarpele cel mare începuse să-i sugă sângele lui Şi Ming care leşinase. Pai Ni a scrâşnit din dinţi, faţa i s-a albit. Întinzând mâna spre copaci, aceştia s-au dat la o parte, şi s-a ivit drumul cel larg. Apoi, într-o clipă, a fost în faţa bunicului, spunându-i:

— Bunicule, dă-mi sabia fermecată! Bătrânul a întrebat-o:

— Ce-i cu tine, copilă?

Şi mai furioasă, fata a răspuns:

— Bunicule, nu mai întreba nimic şi dă-mi degrabă sabia! Şarpele cel veninos vrea să-l omoare pe Şi Ming!

Speriat, bătrânul a rugat-o:

— Copilă dragă, nu te duce. Şarpele cel veninos mai are două ajutoare şi te vor răpune.

Fata era aşa de încordată că-i curgeau lacrimile:

— Bunicule, orice ar fi, eu mă duc să-l scap. Auzind acestea, bătrânul a oftat şi i-a dat sabia.

Cu sabia în mână, fata a zburat ca vântul la peştera şerpilor. Era un întuneric să-l tai cu cuţitul. Fata şi-a tăiat părul cu sabia şi l-a aruncat în gura peşterii. Părul s-a prefăcut într-o grămadă de vreascuri. A luat apoi două pietre pe care le-a lovit până ce s-a aprins o scânteie şt a aruncat-o peste ele. Scânteia a aprins vreascurile şi după ce fata a suflat de câteva ori flăcările s-au înălţat. Prinşi de foc, cei doi şerpi negri n-au mai apucat să fugă şi s-au făcut scrum. Focul se întindea din ce în ce mai mult. Şarpele cel veninos s-a oprit din supt sânge şi a fugit spre gura peşterii. Când a dat cu ochii de fată, a început să scuipe venin. Apoi, când a mişcat din coadă o dată, praf a făcut pietrele de sub el. Fata curajoasă s-a tras într-o parte, a sărit în spatele şarpelui şi ridicând sabia fermecată i-a tăiat gâtui. Apoi s-a avântat în peşteră prin foc. Dar focul n-o atingea. Fumul o orbea, iar lacrimile-i acopereau ochii. Ea răbda totul cu gândul să-l scape pe Şi Ming. L-a scos din peşteră, dar el nu mai putea s-o vadă. Faţa-i privea şi simţea cum i se sfarmă inima în piept. Îndurerată, şoptea:

— Şi Ming, cât am dorit să fiu cu tine, cât am dorit să cânt împreună cu tine!

Dar orice ar fi spus, Şi Ming n-o mai auzea, oricât de tristă ar fi fost, Şi Ming n-o mai vedea.

În vremea aceasta a ajuns la peşteră şi bătrânul care i-a spus fetei:

— Ai omorât şarpele cel veninos şi cu asta socoteşte că l-ai răzbunat pe Şi Ming. Nu mai fi tristă, Pai Ni, ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă.

Fata a dat din cap şi din gură a scuipat o biluţă verde, strălucitoare ca o perlă. Speriat, bătrânul a strigat:

— Copilă, aceasta e rădăcina vieţii tale şi nu trebuie s-o dai. Fără ea, tu nu mai poţi fi ceea ce eşti. Vara vei fi bătută de ploi, iarna îngropată de nămeţi. Doar ai cunoscut gustul

vântului şi ploii, vrei să le simţi din nou? Fata l-a rugat cu blândeţe:

— Sloboade-mă să-i dau lui rădăcina vieţii mele!

Şi zicând aceasta, faţa ei s-a înnegrit, pielea i s-a întărit, mâinile i s-au prefăcut în două crengi groase, capul i s-a prefăcut într-un arbore înalt şi golaş, fără ramuri unduioase, fără frunze verzi.

Bătrânul a vârât perla în gura băiatului care a căpătat îndată culoare la faţă şi s-a ridicat în picioare. Trezindu-se, Şi Ming nu ştia ce se întâmplase ou el. Bătrânul plângea şi arăta spre arborele despuiat:

— Copile, aceasta e Pai Ni! Noi suntem duhuri ale arborelui ginkgo. Spre a te scăpa, ea şi-a tăiat părul şi ţi-a dat rădăcina vieţii ei, iar acum nu va mai putea să-şi ia înfăţişarea dinainte.

Nimeni nu poate să-şi închipuie durerea lui Şi Ming, tristeţea lui. Lacrimile îi curgeau, durerea îi îneca glasul. A spus numai atât:

— Am să stau lângă ea toată viaţa, toată viaţa am să-i cânt cântece de munte.

Într-adevăr, Şi Ming nu s-a mai întors la tovarăşii săi şi de lângă arborele golaş de ginkgo se auzeau tot timpul cântece de munte sau răsuna un viers din fluier. Povestea spune că Şi Ming s-a prefăcut în spirit şi că după o sută de ani ramurile copacului vor înverzi şi atunci Pai Ni se va preface din nou într-o femeie mult mai frumoasă decât înainte.

PASĂREA DE AUR ŞI DUHUL PĂDURII.

Era odată o pădure atât de întinsă, încât dacă intrai în ea nu mai apucai să ieşi zile şi nopţi în şir. In pădure creşteau tot felul de copaci: brazi cu frunză verde tot anul, arţari cu frunză roşie toamna, stejari falnici şi multe alte specii de copaci. Ce să mai vorbim! Dacă ai fi stat să numeri toate speciile, ai fi tot numărat trei zile şi trei nopţi, dar tot n-ai fi terminat. Cel mai bătrân copac din pădurea asta – un dafin – avea crengile răsucite ca un dragon, iar în tulpina lui se

afla o scorbură de mărimea unei odăi în care trăia duhul pădurii. Din crengile uscate şi parfumate ale copacului, acesta îşi făcuse pat, din iedera care se căţărase pe copac îşi făcuse perdea la uşă* [*În China este obiceiul de a se aşeza o perdea sau o plasă peste uşă pentru a împiedica pătrunderea ţânţarilor].

În vremea aceea, departe de pădurea noastră, la marginea unui sătuleţ, era un ulm în care se aşeza din când în când o vrăbiuţă de aur gureşă şi jucăuşă. Alături de copac locuiau două familii despărţite între ele numai printr-un gard de zid subţire. În familia din partea de apus a copacului, săracă lipită pământului, trăia Liu Ciuntien cu nevasta şi o bătrână de vreo 80 de ani. În fiecare noapte, la a cincea bătaie* [*Bătăi care indicau timpul], Liu Ciuntien şi nevasta se sculau şi porneau moara de apă să prepare tou fu* [*Brânză din făină de soia]. Ei se mulţumeau cu coaja şi resturile de la soia, jar brânza o vindeau şi cu banii dobândiţi cumpărau hrană pentru bătrână. În familia din partea de răsărit a copacului, familie cu stare, trăia Uang Iufeng cu nevasta şi cu o bătrână de vreo 80 de ani, surdă şi oarbă, care nu putea nici să se dea jos de pe kang* [*Pat de cărămizi care se încălzea pe dedesubt]. Uang Iufeng şi nevasta se ocupau cu strângerea dijmei şi urmărirea datornicilor şi nu aveau altceva de vorbit decât despre bani. Cât despre bătrână, amândoi socoteau că prăpădesc mâncarea pe ea şi-i doreau să moară cât mai repede.

În anul acela, pe vremea când arborii se îmbrăcau cu frunze verzi-gălbui, bătrâna lui Liu Ciuntien s-a îmbolnăvit de o boală grea. Cei doi erau cuprinşi de îngrijorare şi din toată sărăcia lor au strâns câţiva galbeni pentru leacuri. Liu Ciuntien şi-a vândut şi hainele de pe el, nevastă-sa acul de păr, dar leacurile nu i-au ajutat bătrânei şi aceasta a murit. Liu Ciuntien avea mustrări de cuget că nu-i putuse dărui bătrânei nici o zi fericită, deşi aceasta, cu mari sacrificii, îl crescuse mare. Îşi simţeau inima de parcă era smulsă din piept şi s-au pornit amândoi pe plâns.

În timpul acesta vântul s-a oprit şi a început ploaia. Ramurile s-au aplecat şi Păsărică de aur a văzut şi a auzit totul. Înduioşară, şi-a deschis ciocul de parcă ar fi vrut să plângă şi ea şi, nemaiputându-şi stăpâni durerea, a zburat din copac şi s-a pierdut în ploaia măruntă.

A zburat, a zburat până ce a ajuns la pădurea cea întunecată şi s-a aşezat în dafin. Vântul a început să bată şi ploaia s-a oprit. Frunzele copacilor străluceau ca poleite; salcia cea bătrână îşi despuiase coaja albă, dând la iveală verdele fraged. Cucul a început să cânte, cocoşul sălbatic să zboare, dar lacrimile din ochii păsăricii nu se mai uscau. Norii s-au împrăştiat, soarele a răsărit, iarba din pădure strălucea perlată de stropii de rouă, iedera ce se căţărase în copac îşi deschisese florile ca nişte fluturaşi; apa se scurgea picătură cu picătură de pe frunzele ei. Albinele şi fluturii zburau din floare în floare. Păsărica cea neastâmpărată, tristă încă, nu s-a putut opri să nu se ducă să ciugulească florile de iederă. Ciugulea, ciugulea şi lacrimile îi curgeau. Dar, deodată, florile de iederi s-au mişcat şi perdeaua din gura scorburii s-a dat de-o parte. Din scorbură a ieşit un bătrân cu faţa blândă şi o barbă lungă, albă. Părul strălucitor îi cădea peste sprâncene întocmai ca moţul unui cocor. Avea faţa roşie şi ochii jucăuşi ca de copil.

Era duhul pădurii care i-a spus:

— Trăiesc în pădurea aceasta de zeci şi sute de ani, dar n-am văzut niciodată a pasăre plângând. Oamenii spun că păsările nu pot plânge. Păsărică, de ce plângi tu oare?

Iar păsărica a răspuns:

— Bătrâne duh, am văzut astăzi un lucru care mi-a frânt inima şi atunci cum să nu plâng? Şi i-a povestit cât de sărac era Liu Ciuntien, cum aveau grijă de bătrână, cum bătrâna s-a îmbolnăvit, cum i-au cumpărat leacuri şi cât de îndureraţi au fost când a murit. Apoi, a adăugat: Bătrâne duh, Liu Ciuntien şi nevastă-sa sunt doi oameni nemaipomenit de buni.

Îngândurat, duhul a răspuns:

— Păsărică, nu poţi să-ţi dai seama dacă un om e bun numai din atât. Ca să vezi dacă un om e bun sau rău trebuie să-l supui la mai multe încercări.

Păsărica a negat:

— Nu, duhule, e aşa cum îţi spun. Du-te să-i vezi şi te vei convinge.

Duhul s-a prefăcut într-o bătrână neagră şi zbârcită, cu nişte haine petic peste petic, şi a plecat să-i vadă pe cei doi.

După ce o îngropaseră pe bătrână, Liu Ciuntien şi nevastă-sa se întorseseră acasă şi erau aşa de îndureraţi că nu se atinseseră de mâncare. Ridicând capul, au văzut o bătrână slabă de-o bătea vântul care şedea în uşa lor. Bătrâna le-a cerut ceva de mâncare. Liu Ciuntien i-a adus ce aveau mai bun în casă, iar nevastă-sa şi-a arătat mila faţă de ea întrebând-o dacă nu e ostenită. Bătrâna a răspuns:

— Sunt singură şi n-am pe nimeni, n-am ce să mă fac, unde oi cădea, acolo oi muri şi eu.

Văzând-o pe bătrână, Liu Ciuntien şi-a amintit de mama lui care murise şi, gândindu-se că nici bătrâna aceasta n-a avut parte de zile bune, i-a zis:

— Mătuşică, dacă nu te sperii de sărăcia noastră, rămâi la noi.

Apoi nevasta lui a adăugat:

— Rămâi în locul bătrânei noastre care a murit. Bătrâna s-a învoit să rămână la ei.

Liu Ciuntien şi nevastă-sa se purtau cu bătrâna cum nu se poate mai bine. Ei ziceau de multe ori:

— Bătrânii şi copii sunt la fel, trebuie feriţi de greutăţi. Bătrâna, văzând cum cei doi se zbat cu tot felul de greutăţi, ziua şi noaptea, n-a mai vrut să stea cu mâinile în sân şi-i ajuta să facă tou fu. Tinerii, de câte ori se aşezau la masă, o lăsau întâi pe bătrână să se sature. Nevasta îi spunea bărbatului fără să afle bătrâna:

— Bătrânii îşi trag puterea din mâncare. Noi, ăştia mai tineri, mai putem răbda de foame.

Cei trei se zbăteau în mari greutăţi, dar se înţelegeau de minune.

A trecut un an, au trecut doi, Liu Ciuntien şi soţia lui se simţeau din ce în ce mai legaţi de bătrână. Cel de-ai treilea an era pe sfârşite când bătrâna i-a chemat pe cei doi şi le-a spus:

— Copii, astăzi trebuie să plec.

Tinerii nu se gândiseră niciodată că s-ar putea întâmpla una ca asta şi au început să se văicărească:

— Măicuţă, măicuţă, spune-ne cu ce am greşit faţă de tine, sau suntem prea săraci? Cu ce te-am supărat, de vrei să pleci?

Bătrâna a dat din cap şi le-a răspuns:

— Nu mai vorbiţi prostii, copii! Alături de voi, zilele amare mi se par ca mierea. Supărată să fiu şi alături de voi îmi găsesc liniştea. Dar, copii, nu pot să mai rămân la voi şi astăzi va trebui să plec.

Liu Ciuntien a mai încercat o dată s-o oprească:

— Măicuţă, dacă pleci, casa noastră va fi goală. Spune-ne cel puţin unde să te căutăm.

Cu lacrimi în ochi, nevasta acestuia a spus:

— De trei ani de zile am trecut împreună şi binele şi răul. Acum, dacă pleci, noi ce-o să ne facem?

Bătrâna s-a gândit ce s-a gândit şi a zis:

— Copiii mei, eu oricum trebuie să plec. Aduceţi-mi o bucată de pământ de la rădăcina copacului şi vă voi face un chip ca al meu. Atunci când vă va fi dor de mine, să priviţi chipul.

Văzând că nu mai au cum s-o oprească pe bătrână, au săpat la rădăcina copacului şi au scos o bucată de pământ moale pe care i-au dat-o acesteia. Bătrâna a început s-o frământe murmurând: „Am stat trei ani în casa lui Liu Ciuntien. N-am ce să le las drept amintire decât o păpuşă de lut care să scuipe galbeni".

Bătrâna s-a făcut nevăzută, iar păpuşa a început să scuipe bani. Abia atunci au înţeles ei că bătrâna fusese un duh.

Viaţa în casa lor a devenit din ce în ce mai îndestulătoare. Vecinii de la răsărit au început să se mire. Înainte, socotind că familia lui Liu Ciuntien e prea săracă, n-au catadicsit să le facă vreo vizită. Acum, însă, din te miri ce găseau motiv să-i viziteze. Într-o zi, după ce iscodiseră cu privirea peste tot, au dat cu ochii de păpuşa de lut care scuipa bani. Curioşi, au întrebat:

— De unde aveţi minunea asta?

Liu Ciuntien, care nu minţea niciodată, i-a spus tot adevărul. Uang Iufeng s-a întors acasă şi împreună cu nevasta au luat o frânghie şi au spânzurat-o pe bătrâna lor Acum erau fericiţi că au o gură mai puţin la masă şi că în curând vor avea şi ei o păpuşă de lut. S-au aşezat în curte şi au început să jelească. Dar erau aşa de prefăcuţi că a început să bată vântul care le lua cuvintele, iar soarele s-a îngălbenit de mânie. Păsărica din dafin văzuse şi auzise tot. Supărată, şi-a deschis ciocul şi, nemaivrând să asculte plânsetul prefăcut, a zburat din copac drept către duhul pădurii.

Vântul bătea din ce în ce mai tare şi păsărica abia mai putea să zboare. Cu greu a ajuns la dafin şi s-a aşezat pe o crenguţă, dar vântul a zvârlit-o şi păsărica a început din nou să zboare. Apoi s-a prins din nou de o ramură, dar vântul a frânt ramura şi a smuls penele păsăricii. A încercat să se agaţe de iedera din copac, dar şi aceasta îşi strânsese ramurile. Vântul a aruncat-o dintr-o parte în alta, apoi, deodată, a simţit că a căzut, dar nu avea nici o durere; o prinsese în braţe duhul pădurii. Cu blândeţe, duhul a certat-o:

— Păsărică, de ce zbori pe vântul ăsta? Ce treabă grabnică te-a trimis la mine? Ştii bine că i-am făcut fericiţi pe cei doi tineri cumsecade. Acum ce mai vrei?

În grabă mare păsărica a spus:

— Bătrâne duh, sunt supărată de nu-mi văd capul. Am venit într-un suflet să-ţi spun ce am mai văzut, şi când vei

afla n-ai să mă mai cerţi. Şi i-a spus tot ce mai văzuse şi ce mai auzise.

Tăcut, bătrânul a încruntat din sprâncene ca şi când ar fi plănuit ceva, apoi, într-un târziu a spus:

— Orice ai spune, păsărică, eu nu pot să cred că în lume există asemenea oameni.

— Dacă nu mă crezi, du-te şi-ai să vezi cât sunt de răi şi de lacomi.

Duhul a făcut o mişcare şi s-a prefăcut iarăşi într-o bătrână slabă şi peticită. Apoi a spus:

— Uite, păsărica, mă duc să văd.

Uang Iufeng şi nevastă-sa, după ce-şi îngropaseră mama, aşteptau să se ivească bătrâna sfântă şi ba mai vărsau o lacrimă, ba îşi mai aruncau privirea pe drum, în aşteptarea bătrânei. Dintr-o dată a apărut din mijlocul unei vântoase o bătrână care s-a oprit în dreptul porţii lor.

Nevasta lui Uang Iufeng tocmai se pregătea s-o alunge când acesta a oprit-o amintindu-şi că păpuşa de lut care scuipa galbeni din casa lui Liu Ciuntien semăna leit tu această bătrână. El i-a spus:

— Bătrânico sfântă, vino în casă la noi şi ai să primeşti mâncare mai bună decât în casa lui Liu Ciuntien. Bătrâna a dat din cap şi a răspuns:

— Nu sunt o bătrână sfântă cum îţi închipui, sunt o biată bătrână săracă, fă-ţi pomană cu mine şi dă-mi un castron de orez să-mi potolesc foamea.

Nevasta lui Uang Iufeng a intrat în casă să aducă mâncarea mormăind: De unde naiba s-a mai ivit şi pacostea asta de bătrână pe care acum trebuie să o tratăm ca pe o sfântă?" Şi a început să caute până a găsit nişte orez care era pregătit pentru porci şi i l-a dat bătrânei.

Uang Iufeng a zis:

— Bătrânico, la vârsta asta n-ar trebui să mai umbli.

Iar bătrâna a răspuns:

— N-am pe nimeni pe lume, ce să fac? Unde oi cădea, acolo oi muri şi gata.

Auzind spusele bătrânei, Uang Iufeng s-a bucurat nespus, găsind în ele asemănare cu răspunsul dat lui Liu Ciuntien, apoi plin de sine a adăugat:

— In casa noastră avem destule camere, rămâi să locuieşti la noi.

Fără să scoată o vorbă, bătrâna a intrat în curte cu Uang Iufeng. Era ora mesei şi-n fiecare zi la această oră cei doi se ospătau în toată legea. Au dus-o pe bătrână într-o cameră goală, iar ei s-au aşezat la ospăţ, apoi i-au dus şi bătrânei ce mai rămăsese de la masa lor.

Astfel a mâncat bătrâna prima masă. La fel şi cea de-a doua. Cei doi aşteptau cu nerăbdare. Nevasta lui Uang i-a spus acestuia:

— Vezi să n-o hrănim degeaba pe amărâta asta de bătrână.

Uang Iufeng s-a gândit ce s-a gândit, apoi bătând din palme a zis:

— Bun, m-am gândit la ceva!

Auzind despre ce este vorba, nevastă-sa s-a bucurat. Apoi s-au furişat în camera bătrânei. Bătrâna adormise deja, dar ei au trezit-o şi i-au spus:

— Bătrânico, dacă într-adevăr eşti bătrâna sfântă pe care o aşteptam, fă-ne un om de lut care să scuipe bani şi vom avea grijă de tine trei ani.

Speriată, bătrâna s-a trezit şi n-a scos nici un cuvânt. De ciudă, nevasta lui Uang Iufeng a început să ţipe:

— Ţi-am spus că este o nenorocită de bătrână, dă-o afară îndată!

Bătrâna nu s-a speriat şi râzând le-a zis:

— E timpul să plec, du-te şi adu-mi nişte lut de sub copac, că n-o să ne mai vedem, şi vreau să. Vă las o amintire.

Bucuroşi, cei doi au alergat şi au adus lut, iar bătrâna a modelat o figură zicând:

— Am locuit aici până la miezul nopţii, iar acum la plecare le dăruiesc figura de lut pe care o va chema Viespea. Şi s-a făcut nevăzută.

Figura semăna şi cu Uang Iufeng şi cu nevasta lui. Când a deschis gura, a ieşit o viespe lungă de trei degete care a început să bâzâie prin cameră. Viespea i-a înţepat pe cei doi şi pe faţă şi pe trup, încât se tăvăleau pe jos de durere. Şi i-a înţepat, şi i-a înţepat până ce tot trupul li s-a umplut de umflături, iar ei se rugau de iertare şi se tăvăleau şi poate s-or mai tăvăli şi astăzi.

POVESTEA IZVORULUI ROŞU.

Într-un sat, nu se ştie dacă din nord sau din sud, trăia un flăcău vesel şi priceput, pe care-l chema Şi Tun. În primăvară îşi adusese mireasă, pe nume Yu Hua, frumoasă ca o perlă şi neîntrecută la lucru. Şi traiul lor era mai dulce decât mierea. Şi Tun avea însă o mamă vitregă, rea cum nu s-a mai văzut. Mâncarea pe care o pregătea Yu Hua nu era niciodată potrivită pentru gustul soacrei; ba era prea sărată, ba era nesărată, iar când nu era nici sărată, nici nesărată, nu avea nici un gust. Când orezul era fierbinte, se plângea că nora vrea s-o opărească, când nu era, ocăra nora zicând că-i dă orezul rece. Iar când Yu Hua îi ducea mâncarea nici prea caldă, nici prea rece, o certa că a adus-o prea târziu. Oricâtă treabă ar fi făcut Yu Hua, soacra era nemulţumită, şi de multe ori îşi bătea nora. Şi Tun era mai mâhnit decât dacă l-ar fi certat şi bătut pe el. Pe vremea aceea soacrele puteau să-şi bată nurorile, iar feciorii nu aveau voie să se amestece.

Yu Hua slăbea şi se înnegrea văzând cu ochii. Într-o zi, întorcându-se acasă, Şi Tun o găsi pe Yu Hua plângând amarnic.

Privindu-şi bărbatul Yu Tua îi spuse:

— Şi Tun, eu nu mai pot răbda. Numai dragostea pentru tine mă mai ţine aici.

Cu inima îndurerată, Şi Tun i-a răspuns:

— Yu Hua, văd cu ochii mei cum mama vitregă îţi face zile amare. Să fugim în alt sat în noaptea asta!

Auzind aceasta, Yu Hua s-a bucurat nespus de mult. La miezul nopţii, au scos caii din grajd, au încălecat şi au

plecat spre nord-vest.

Proverbul spune: „Un cal bun se poate întrece cu stelele". Aşa erau şi cei doi cai, în ciuda faptului că erau foarte slabi. Şi Tun şi Yu Hua zburau ca vântul pe spinarea lor, neştiind prin câte sate au trecut şi unde au ajuns. La un moment dat, Şi Tun îi spune calului:

— Calule, calule, n-o lua numai pe drumuri de câmpie. Treci şi pe potecuţele de munte mărginite de prăpăstii.

Calul, ca şi când ar fi înţeles vorbele lui Şi Tun, zbură ca gândul peste coastele muntelui.

La lumina zilei, au ajuns la un munte mare pe unde nu călcase picior de om. Era primăvară. Iarba de pe munte era proaspătă, toate florile înfloriseră, cocorii se roteau în cârduri pe cer, păsările ciripeau în copaci.

Yu Hua o oftat şi a zis:

— Fiecare pasăre îşi are cuibul său. Noi unde ne vom găsi cuibul?

La auzul acestor cuvinte, Şi Tun a răspuns râzând:

— Putem să ne odihnim în peşteri sau la umbra copacilor.

Au trecut astfel peste văi învăluite în ceaţă albă, peste creste de munţi înzăpeziţi şi, ajungând în vârful unui munte, Yu Hua a spus iarăşi:

— Toată viaţa nu-mi mai trebuie nimic decât să fiu mereu împreună cu tine.

Dar fiecare urcuş are şi un coborâş. La răsăritul soarelui, au dat peste o vale şi deodată caii s-au oprit. In faţa lor se afla un izvor nu prea mare, cu apa roşie şi strălucitoare ca razele lunii în nopţile senine. Florile şi iarba din jurul izvorului erau, de asemenea, de culoare roşie.

Yu Hua a simţit un miros ciudat care venea ori de la apa izvorului, ori de la florile de pe malul lui. Ea îi spuse lui Şi Tun:

— Să ne odihnim puţin, suntem obosiţi şi noi şi caii! Şi au descălecat apropiindu-se de izvorul a cărui apă era limpede cum e cristalul. Deodată, Yu Hua a simţit că i se face sete şi întinzând mâna a luat în podul palmei o înghiţitură de apă

pe care a băut-o. Era mai dulce decât mierea, şi cu cât bea mai mult din apa rece, cu atât simţea o căldură cuprinzându-i tot trupul. După ce şi-a potolit setea, şi-a ridicat capul şi faţa ei era mai proaspătă decât o floare de piersic. Şi Tun era foarte mirat. Caii au început să necheze şi tinerii, întorcându-se către ei, au văzut cum aceştia, care păscuseră din iarba roşie, se îngrăşaseră de strălucea părul pe ei. Neştiind ce să creadă, temându-se şi părânduli-se ciudat în acelaşi timp, au încălecat în grabă şi au pornit-o înainte.

Acum caii alergau şi mai iute şi treceau peste culmile munţilor ca şi când ar fi mers pe drum drept. Şi au călărit aşa până ce munţii nu s-au mai văzut decât ca o dungă palidă la orizont.

Într-o seară, au ajuns într-un sătuleţ cu câteva căsuţe în care pâlpâiau luminile opaiţelor. Au descălecat şi au bătut la uşa uneia dintre căsuţe. Le-a deschis o bătrână care i-a întrebat:

— După câte văd, sunteţi străini de locurile acestea. Ce vânt vă aduce pe aici?

Yu Hua a răspuns:

— Măicuţă, venim de departe. S-a înnoptat şi-ţi cerem găzduire.

Bătrâna bucuroasă a răspuns:

— Eu sunt singură şi dacă vreţi să înnoptaţi la mine veţi dormi în camera de apus, iar eu voi dormi în cea din răsărit.

Yu Hua şi Şi Tun s-au bucurat şi au intrat în casă. Bătrâna le-a fiert orez şi supă şi le-a dat să mănânce.

Tinerii i-au povestit cum au plecat de acasă şi cum în drumul lor au întâlnit izvorul acela ciudat. Auzind aceasta, bătrâna a izbucnit în lacrimi şi a spus:

— Oh, copii, mă tem că nu veţi mai putea fi mult timp împreună. Izvorul roşu pe care l-aţi întâlnit vine tocmai din muntele roşu pe care creşte un arţar mare. Apa izvorului musteşte din rădăcinile arţarului. În fiecare an, toamna, când frunzele arţarului se roşesc, copacul se transformă

într-un zgripţuroi cu faţa roşie, care are nişte ochi ca nişte comete cu care străpunge o mie de ziduri de piatră şi zece munţi înalţi. El urcă pe vârful muntelui roşu, de unde pândeşte femeile care beau din apa izvorului şi-şi alege pe cele mai frumoase să-i fie neveste. După ce se topeşte zăpada, nu numai zgripţuroiul, dar şi nevestele lui se transformă în arţari. Mă tem, fetiţo, că nu vei putea scăpa de mâna lui. Şi bătrâna plângea, plângea.

Auzind-o, Yu Hua s-a speriat cumplit. Văzând însă cât de îngrijorată e bătrâna pentru ei doi, a încercat s-o mângâie:

— Măicuţă dragă, zgripţuroiul nu va putea pune mâna pe mine!

Iar Şi Tun a adăugat:

— Măicuţă, fii liniştită, zgripţuroiul cu faţa roşie nu ne va putea despărţi.

Ştergându-şi ochii, bătrâna a spus:

— De când mi-a murit moşul sunt singură. Rămâneţi în casa mea şi-o să fim o familie.

Şi Tun şi Yu Hua au rămas în căsuţa bătrânei. Acum bătrâna nu mai ducea grija că nu are cine să-i coase hainele şi să-i strângă recolta. Şi Tun muncea la câmp, iar Yu Hua pregătea mâncarea acasă.

Zilele treceau una după alta. Au secerat grâul, au cules strugurii şi, apropiindu-se toamna, frunza arţarului a început să se înroşească. Bătrâna nu mai putea nici să doarmă, nici să mănânce de îngrijorare. Mereu număra zilele şi se ruga ca toamna să treacă mai repede. Zilele de toamnă sunt foarte scurte. Şi iată că sosi şi clipa de care se temea bătrâna. Răsărise luna. Şi Tun şi Yu Hua se înapoiaseră acasă. In ziua aceea cosiseră iarbă la câmp şi acum îngrijeau de cai. Bătrâna pregătise masa şi de-abia ieşise în curte când, deodată, din văzduh a coborât plutind o frunză roşie de arţar care a început să se rotească din ce în ce mai repede, stârnind un vârtej În mijlocul vârtejului se afla zgripţuroiul cu părul şi ochii roşii, îmbrăcat într-o mantie roşie cu mânecile până în pământ. Mişcându-şi

mânecile, frunza roşie s-a transformat într-o lectică împodobită. Văzând aceasta, bătrâna a scos un strigăt şi a căzut la pământ. Şi Tun şi Ya Hua, care dădeau la cai să mănânce, au venit în grabă. Văzând fata, zgripţuroiul a izbucnit în râs, şi-a mişcat mânecile şi într-o clipă Yu Hua a şi intrat în caretă. Zgripţuroiul a mai mişcat o dată din mâneci şi careta a pornit ridicându-se în văzduh şi făcându-se din ce în ce mai mică, până când a dispărut. O dată cu ea a dispărut şi zgripţuroiul. Din văzduh i s-a auzit vocea:

— Este a mea pentru că a băut apă din izvorul meu roşu!

Bătrâna plângea, iar Şi Tun era răpus de durere. A ajutat-o pe bătrână să se ridice, spunându-i:

— Măicuţă, orice ar fi, voi aduce-o înapoi! Neputându-şi stăpâni lacrimile bătrâna-i zise:

— Copile, nu pleca. Faţă-Roşie a răpit nenumărate neveste şi niciuna n-a mai putut fi găsită. Îţi jertfeşti viaţa degeaba.

Şi Tun nu i-a răspuns şi, conducând-o în casă, i-a spus:

— Fii liniştită, măicuţă, eu voi pleca totuşi degrabă în căutarea ei.

Văzând bătrâna cât este de hotărât, îi spuse plângând:

— Copile, nu poţi să pleci cu mâna goală, ia cu tine sabia asta, poate-ţi va folosi la ceva.

Şi Tun a luat sabia, a încălecat pe cal şi s-a îndreptat direct către munţii izvorului roşu. Părându-i-se că nu este purtat destul de repede, acesta îi spuse calului:

— Calule, calule, zboară dintr-o dată peste vârfurile acestor munţi! Calul a trecut în zbor peste vârfuri. Apoi, Şi Tun din nou îi spuse calului: Zboară, calule, peste văi! Şi calul a trecut ca gândul peste văi.

La lumina zilei, Şi Tun a ajuns la munţii cei mari. Dar oricât a căutat, nu a dat de urma izvorului. Lacrimile au început să-i curgă.

Şi Tun se uita cu disperare spre munţii înalţi şi-i părea rău că aceştia nu pot cuvânta să-i spună unde a ascuns-o Faţă Roşie pe Yu Hua. A urcat până în vârful munţilor şi s-a uitat în cele patru zări, dorind din tot sufletul să afle unde a dus-

o Faţă Roşie pe Yu Hua. Ştergându-şi lacrimile, Şi Tun i-a spus calului:

— Calule, calule, chiar dacă ar fi să merg până la capătul lumii, tot va trebui s-o găsesc pe Yu Hua. Zboară, calule, până la muntele cel mai înalt!

Şi calul s-a avântat înainte. A zburat peste văi, peste munţi înalţi şi peste prăpăstii adânci şi, oricât ar fi fost primejdia de mare, Şi Tun nu l-a strunit. Au trecut munte după munte, dar tot n-au ajuns la muntele cel mai înalt.

Pe vârful muntelui cel mai înalt se afla o peşteră. În această peşteră o dusese Faţă-Roşie pe Yu Hua. Peştera era împodobită foarte frumos: pe pereţi atârnau tablouri cu desene de munţi şi ape, pe pat era întinsă o plapumă de brocart. Zgripţuroiul cu faţa roşie se transformase într-un învăţat cu faţa albă, frumos şi delicat. Zâmbind, el i-a spus lui Yu Hua:

— Ai băut din apa izvorului roşu şi eşti a mea. Nu te mai gândi la bărbatul tău, care nu ajunge niciodată aici.

Auzind acestea, Yu Hua a început să tremure de mânie. Şedea în peşteră şi nu auzea nici şuierul vântului, nici ciripitul păsărelelor. Inima ei ştia că, Şi Tun o caută, ghicea că Şi Tun varsă lacrimi pentru ea. Şi, deodată, a ridicat capul şi a spus:

— Deşi am băut din apa izvorului tău, nu voi fi niciodată a fa!

Faţă-Roşie a râs cu răceală.

— Mai nădăjduieşti să-ţi vezi bărbatul! Ha! Ha! Ha! Nu că mă laud, dar dacă va ajunge aici, eu singur îi voi spune să te ia cu el. După aceea a început să râdă sigur de sine. Dar întorcând capul a împietrit de mirare. Sfredelind cu privirea o mie de stânci şi zece munţi înalţi, l-a văzut pe Şi Tun călare pe cal cum zboară peste munţi întreptându-se către ei. Atunci şi-a scos cu repeziciune cingătoarea de la brâu şi, mişcându-şi mânecile uriaşe deasupra ei, cingătoarea s-a transformat într-un şarpe mare dungat care, mişcând din coadă, a alunecat afară din peşteră.

Călare pe cal, Şi Tun a mai zburat peste cinci munţi şi uitându-se în jos a văzut ceva ca două lampioane roşii. Privind mai cu băgare de seamă a văzut că era un şarpe uriaş, ai cărui ochi luminau asemenea lampioanelor. Şi Tun n-a frânat calul şi, deodată, cal şi călăreţ s-au trezit înghiţiţi de şarpe. In burta şarpelui, Şi Tun se simţea ca într-un cazan cu apă fierbinte. Scrâşnind din dinţi să-şi potolească durerea, a înfipt cu putere sabia în burta şarpelui care a început să şuiere. Ieşind din burtă, nu a văzut decât un brâu înflorat întins pe pământ.

Călare pe cal, Şi Tun a mai zburat peste doi munţi mari, apropiindu-se de muntele cel mai înalt. Faţă-Roşie tocmai îşi da ifose faţă de Yu Hua, închipuindu-şi că Şi Tun a fost mistuit de mult de cingătoarea sa prefăcută în şarpe. Dar Yu Hua plângea şi nu-i răspundea. Când a mai sfredelit o dată cu privirea a văzut că Şi Tun e din ce în ce mai aproape. Atunci a apucat în grabă un tablou cu munţi şi ape de pe perete şi, agitându-şi mâneca, din tablou s-a desprins cel mai prăpăstios şi cel mai alunecos munte, care s-a rostogolit din peşteră.

Trecând şi ultimul munte care-l mai despărţea de Faţă-Roşie, Şi Tun a văzut deodată cum se ridică în faţa lui un munte lucitor, înalt şi prăpăstios. Şi Tun nu şi-a frânat calul, căutând să treacă în zbor şi acest munte, dar deodată calul a lunecat. Băiatul a descălecat şi a început să se caţere pe munte. Dar cum ajungea cu mare greutate la mijlocul lui, aluneca în jos. Faţa i se rănise de stânci, tot corpul îl durea, dar nu s-a dat bătut. Din nou s-a căţărat şi iarăşi a alunecat în jos. Şi din nou, şi din nou. Sudoarea îi udase hainele, îi curgea în ochi orbindu-l. Atunci şi-a şters sudoarea şi a zvârlit-o jos, pe munte, iar acesta s-a făcut deodată nevăzut. Când şi-a dat însă seama, a observat că se afla într-o prăpastie, iar alături de el, a văzut agăţat de un brad un tablou cu un munte ud de sudoare. Şi Tun a încălecat pe cal şi a pornit-o mâi departe.

Dintr-o săritură, calul a şi ieşit din prăpastie. Uitându-se în sus, Şi Tun a văzut ceva roşu. Atunci a ştiut că acela e muntele roşu şi, dând frâu calului, s-a îndreptat către el. In acel timp zgripţuroiul cu faţă roşieşi-a agitat mânecile şi, deodată, Yu Hua a încremenit. Nu mai putea nici să se mişte, nici să vorbească. Apoi şi-a fluturat mânecile către două perne brodate care au căpătat aceeaşi înfăţişare cu Yu Hua. Şi s-a făcut nevăzut. Ajungând pe creasta muntelui, Şi Tun nu a văzut decât stânci roşii şi arţari cu frunze roşii. Voia să meargă mai departe, când a dat cu ochii de o peşteră încrustată cu pietre preţioase. Şi Tun şi-a zis: „Poate că aici locuieşte Faţă-Roşie". A descălecat şi, împingând poarta de piatră care închidea gura peşterii, a pătruns înăuntru. Dar, deodată, s-a oprit. În peşteră stăteau încremenite trei fete cu gene lungi şi ochi mari ce semănau leit cu Yu Hua: toate trei îl priveau nemişcate. Îndurerat, Şi Tun a oftat şi a spus:

— Yu Hua, Yu Hua, am trecut prin nenumărate primejdii să te găsesc şi acum nu scoţi nici un cuvânt. De ce nu-mi ieşi în întâmpinare? Auzind cuvintele lui Şi Tun, Yu Hua ar fi vrut să-i spună totul, dar limba ei era ca de piatră; ar fi vrut să-i iasă în întâmpinare, dar picioarele-i erau înţepenite. Lacrimile au început să-i curgă şiroaie.

Şi Tun a înţeles pe loc că aceea este nevasta lui. S-a repezit la ea şi a luat-o în braţe scoţând-o afară din peşteră. Trupul lui Yu Hua era tare şi greu ca piatra. Din această cauză, Şi Tun nu putea să mai încalece pe cal, şi, ţinând-o în braţe pe Yu Hua, i-a spus calului:

— Calule, calule, tu cunoşti drumul pe care am venit. Să ne întoarcem acasă!

Şi au purces de îndată la drum. Şi Tun o ducea în braţe pe potecile din vârful muntelui; o ducea în braţe mergând pe stânci abrupte; o ducea în braţe trecând prin hăţişuri; trupul lui era plin de răni, dar n-ar fi lăsat nici o crenguţă s-o atingă pe Yu Hua. Au trecut astfel valea în care se afla izvorul cu apă rece şi au ajuns într-o pădure de arţari.

Picioarele-i tremurau, mâinile-i amorţiseră, dar nu voia s-o lase din braţe.

Lacrimile din ochii lui Yu Hua picurau necontenit: Inima-i şoptea: „Şi Tun, Şi Tun, lasă-mă, până acasă mai sunt mii de munţi şi ape şi nu vei putea ajunge purtându-mă în braţe". Şi inima i se frângea de durere că nu poate vorbi. Încercând s-o mângâie pe Yu Hua cea de piatră, Şi Tun îi spunea:

— Chiar dacă te-ai transformat cu adevărat în stană de piatră, nu te voi părăsi.

Şi ţinând-o în braţe, continua să meargă mai departe. Sub ochii lui, frunzele roşii de arţar cădeau una câte una. Şi deodată, în faţa lui apăru zgripţuroiul. Ca însufleţit de o nouă forţă, Şi Tun apucă sabia cu o mână, iar cu cealaltă o ţinea strâns pe Yu Hua.

Zgripţuroiul, care se afla la zece paşi în faţa lui, îi spuse:

— Flăcăule, inima mea e mai tare decât fierul şi piatra. Niciodată nu m-am lăsat înduioşat de nimic, niciodată nu m-am recunoscut învins, Dar astăzi, mă recunosc învins şi nu voi mai despărţi niciodată un soţ de soţia lui.

Spunând aceasta, lacrimile îi curgeau pe obraji şi, într-o clipă, se prefăcu într-un arţar înalt pe ale cărui frunze străluceau lacrimile ca nişte perle de rouă. Şi Tun o luă pe Yu Hua în braţe şi o duse sub arţar. Şi atunci ramurile arţarului începură să freamăte şi picăturile de rouă căzură pe trupul ei. Deodată, Yu Hua începu să vorbească şi trupu-i deveni la fel de mlădios ca înainte.

Amândoi încălecară pe cal care zbură peste munţii înalţi ajungând în drumul mare. Şi după puţin timp ajunseră la căsuţa bătrânei.

Şi au trăit în dragoste şi învoire multe zile. Se zice că unii oameni au mai văzut acel izvor ciudat, unele fete au mai băut din apa lui roşie, dar când s-au înroşit frunzele arţarului acesta nu s-a mai transformat niciodată în zgripţuroi cu faţa roşie, iar fetele nu au mai fost niciodată răpite.

ZEIŢA FLORII DE PAR.

Nici prea departe dar nici prea aproape de munţii Ţianşang se afla un cătun în care trăia un copil pe nume Man Şang. Orfan de mamă şi de tată, copilul era dat în grija unchiului şi mătuşii. La rândul lor, aceştia aveau şi ei un băiat cam de vârsta lui Man Şang.

Unchiul se purta cu Man Şang ca şi cu propriul lui fiu, pe când mătuşa nu-l vedea cu ochi buni, ba mereu se certa cu bărbatul din cauza lui. Şi aşa unchiul şi mătuşa o ţineau tot într-o ceartă.

Pe la vârsta de 13-14 ani, Man Şang a început să înţeleagă totul. Într-o zi, acesta i-a spus unchiului:

— Unchiule, te-ai certat destul cu mătuşa din cauza mea, eu acum m-am făcut mare, aş putea să-mi câştig singur pâinea.

Auzind acesta, unchiul s-a întristat. Man Şang din nou i-a spus:

— Unchiule, nu fi îngrijorat, rândunelele vin şi pleacă în fiecare an, dar n-am văzut niciuna moartă de foame, peştii din apă nu au locuinţă, dar n-a murit niciunul de frig. După ce voi pleca eu, vei avea şi tu zile mai liniştite.

Oftând, unchiul a rostit:

— Băiete, eu nu te pot opri, dacă vrei să pleci, pleacă!

L-a luat pe Man Şang şi s-au dus la târg, unde din puţinii bani pe care-i avea i-a cumpărat câteva lipii şi cu ochii în lacrimi şi-a luat rămas bun de la ol.

Man Şang se afla pentru prima dată singur. Încotro s-o apuce? Uitându-se spre miazănoapte a văzut norii albi de pe muntele Ţianşang care sclipeau ca o oglindă în lumina razelor de soare. Dar oare de unde veneau acei nori argintii care acopereau muntele Ţianşang? Tare ar fi vrut băiatul să ştie. A început să se caţere pe munte. S-a căţărat ce s-a căţărat până ce, către seară, a ajuns la un mic cătun pe coasta muntelui. Aici a văzut cum dinspre apus veneau valuri, valuri de nori negri, iar în sat nu se auzea nici o mişcare. A intrat în prima casă şi s-a culcat. Afară se făcea

din ce în ce mai întuneric şi în curând nu s-a mai văzut nimic. Deodată a început vântul care urla ca un lup înfometat. Apoi s-a pornit o furtună cu tunete şi trăsnete, după care a început să cadă ploaia. Lui Man Şang i se părea că tunetele vor dărâma casa, iar fulgerele vor arde pomii din curte. De-abia la miezul nopţii s-a oprit ploaia. Era primăvară, în luna martie, şi după ploaie s-a făcut frig. Man Şang era înfrigurat şi înfometat şi se gândea ce bine i-ar prinde puţină mâncare. Uitându-se afară, a văzut o luminiţă care se apropia din ce în ce. Înfricoşat, băiatul credea că stăpânul casei vine să-l alunge. Luminiţa apropiindu-se tot mai mult, Man Şang a văzut o femeie în alb care ţinea într-o mână o lampă-dragon şi în alta o tavă plină cu bunătăţi. Aceasta n-a luat-o nici la stânga, nici la dreapta, ci a intrat direct în casa unde era băiatul. Pe loc, încăperea s-a umplut de un miros plăcut. Apoi, femeia a rostit:

— Nu te teme, ştiu că eşti flămând şi îngheţat. Ţi-am adus mâncare.

Şi a pus mâncarea pe masă. La plecare, femeia i-a spus:

— Eu locuiesc nu departe de aici, în pădurea de peri, şi dacă vrei, poţi să vii să mă cauţi. Apoi a apucat iarăşi cu o mână lampa şi cu alta tava şi a plecat.

Man Şang, încălzit şi sătul, a adormit. S-a trezit de-abia a doua zi, când s-a luminat. Uitându-se afară, a văzut un bătrân care mâna o turmă de oi. S-a luat după bătrân şi l-a întrebat:

— Bunicule, se află undeva, pe aici, o pădure de peri?

Bătrânul a întins mâna şi i-a arătat:

— La răsărit de acest munte.

Băiatul a luat-o la fugă către răsăritul muntelui. Ajungând acolo, n-a văzut nici o aşezare omenească, ci numai peri cât vedeai cu ochii. Aproape credea că a înţeles greşit, când, întorcându-se, a dat eu ochii de femeia în alb care-i făcea semn cu mâna. Bucuros, Man Şang a fugit către ea. Femeia l-a luat de mână şi i-a spus:

— Eu sunt Zeiţa Florii de Păr şi tare-mi este milă de tine aşa mic şi lipsit de ocrotire cum eşti. Rămâi să stai la mine. Apoi l-a dus în casă.

Man Şang a trăit în bunăstare în casa zeiţei câţiva ani buni. Aceasta se purta cu el ca şi cu propriu-i frate. Zeiţa avea un evantai verde şi de câte ori se stârnea vântul îl ridica şi atunci vântul se oprea şi începea ploaia.

Într-o zi, zeiţa i-a spus:

— Man Şang, după câţiva ani, îţi voi dărui şi ţie un evantai.

Câţiva ani au trecut pe nesimţite. Într-o zi, zeiţa a spus:

— Mâine vărul tău se însoară.

Man Şang s-a bucurat, dar pe dată s-a întristat gândindu-se că unchiul n-arede unde lua bani să pregătească nunta.

Veselă, zeiţa i-a spus:

— Unchiul tău s-a purtat bine cu tine, ar trebui să te duci să-l ajuţi.

Şi a ieşit din curte mişcându-şi evantaiul. Atunci s-a stârnit vântul şi cât ai clipi din ochi a apărut o lectică împodobită cu flori, urmată de câţiva fluieraşi.

În aceeaşi zi, Man Şang împreună cu lectica şi fluieraşii au ajuns la unchiu-său acasă. Mătuşa tocmai îşi făcea sânge rău că n-are bani să închirieze o lectică, aşa cum se obişnuieşte la nunţi. S-a bucurat nespus văzându-l pe Man Şang şi s-a arătat prietenoasă cu el. A doua zi, verişorul s-a urcat în lectică şi împreună cu fluieraşii, bucuros nevoie mare, s-a dus să aducă mireasa.

Când s-a terminat nunta, Man Şang le-a spus:

— Acum e timpul să plec şi eu acasă. Nemaiputând să-l oprească, unchiul şi mătuşa l-au petrecut până a ajuns la culmea muntelui; apoi s-au despărţit şi ei au rămas să se mai uite după el.

După puţin timp, Man Şang s-a întâlnit ou zeiţa care-i ieşise în întâmpinare. Aceasta, văzând lectica şi fluieraşii, a zis:

— Ce să mai facem cu lectica şi fluieraşii? A mişcat evantaiul şi acestea au dispărut.

Unchiul şi mătuşa au înmărmurit de uimire. Mătuşa a început să se întrebe:

— Oare ce treburi învârteşte nepotul nostru? Şi de ce n-a răspuns când l-am întrebat cu ce se ocupă?

Auzind aceasta, unchiul s-a înfricoşat şi el. In aceeaşi seară, bătrâna beţivă a satului a venit la ei după băutură. Din vorbă în vorbă, aceasta le-a zis:

— Ce vă pasă, v-aţi adus noră în casă, nepotul s-a ajuns, v-a adus lectică şi fluieraşi la nuntă!

Auzind acestea, mătuşa s-a schimbat la faţă. Bănuind ceva bătrâna, a continuat:

— Man Şang a plecat de atâţia ani, ce treburi învârteşte pe unde se află? Mătuşa s-a speriat şi mai rău socotind că bătrâna văzuse cum au dispărut lectica şi fluieraşii şi, pentru a-i închide gura, a dat fuga în casă şi a adus o legătură cu bani.

— Ţi-am adus să-ţi iei de băutură şi să ştii că habar n-avem cu ce treburi se ocupă Man Şang. Să nu mai vorbim despre aceasta. Bătrânei nu-i venea să-şi creadă ochilor că a dat aşa noroc peste ea. Cu banii primiţi s-a dus la cârciumă, unde a mâncat şi a băut bine, apoi a plecat acasă.

Ajunsă acasă, s-a trântit pe kang şi, ameţită cum era, a început să se laude la bărbatul ei care era slujbaş la împărat:

— Voi, bărbaţii în slujba împăratului, tot vă făliţi că-i prindeţi pe răufăcători şi pe cei care s-au ridicat împotriva împăratului, dar aţi prins pe cineva până acum?

Apoi a povestit cu de-amănuntul tot ce a văzut şi ce a făcut.

Cei doi s-au sfătuit îndelung şi apoi s-au culcat. După câteva zile, bătrâna s-a dus iarăşi la unchiul lui Man Şang să-i ceară bani. Mătuşa, de teamă să nu fie pârâtă la stăpânire, a făcut rost de bani şi i-a dat, Cum a luat banii, aceasta s-a dus direct la cârciumă şi a băut pe săturate. A doua zi s-a dus iarăşi după bani şi aşa s-a dus zi după zi până ce aceştia nu-au mai avut de unde să-i dea. Atunci,

bătrâna înfuriată l-a trimis pe bărbatu-său la oraş să-i pârască la stăpânire cum că au legături cu cei care s-au ridicat împotriva împăratului.

În acea zi, Man Şang se plimba împreună cu zeiţa prin pădurea de peri. Aceasta, uitându-se în evantai, a zis speriată:

— Nenorocire, mare nenorocire s-a abătut asupra unchiului şi mătuşii tale.

Man Şang s-a speriat şi el. Zeiţa a rupt o frunză dintr-un păr, care pe dată s-a prefăcut într-un evantai verde. Apoi i-a spus băiatului:

— Ai crescut, acum ştii ce este binele şi ce este răul. A venit timpul să-ţi dau evantaiul care te va feri de ploaie şi de vânt. În el vei putea citi tot ce se întâmplă la mii de li, cu ajutorul lui vei putea ajunge oriunde vei vrea, te vei preface în orice doreşti şi vei putea face tot ce-ţi pofteşte inima.

Man Şang a luat evantaiul şi, cât ai clipi, el şi zeiţa au fost în faţa casei unchiului. Unchiul şi vărul său tocmai erau luaţi de soldaţii împărăţiei. Furios, a mişcat evantaiul şi, pe loc, frânghiile cu care erau legaţi cei doi au căzut la pământ.

Zeiţa a spus:

— Fiecare să-şi tragă ponoasele. Oare voi nu-i căutaţi pe cei care se împotrivesc împăratului? Noi doi suntem dintr-aceia, aşa că luaţi-ne şi faceţi ce vreţi cu noi.

Soldaţii înfricoşaţi n-au îndrăznit să-i lege şi mergeau în urma lor potrivindu-şi pasul după ei. Aceştia, înadins, când mergeau mai tare, când mai încet, iar când au ajuns la palatul domnitorului din părţile acelea nici vorbă să îngenuncheze. Au adus cătuşe să le pună la mâini, dar nici nu apucară se apropie de ei că zeiţa a mişcat evantaiul şi cei doi s-au făcut nevăzuţi. Slujitorii au căzut cu fruntea la pământ. S-a auzit apoi glasul zeiţei, din grămada de cătuşe:

— După un drum atât de lung, să ne odihnim şi noi un pic.

Oamenii stăpânirii au dat poruncă să fie aruncate cătuşele în foc. Dar şi de acolo s-a auzit glasul zeiţei:

— Man Şang, nu adormi, în curând trebuie să ne întoarcem!

Auzind, oamenii stăpânirii s-au speriat de moarte. Dacă cei doi plecau şi stăpânirea afla, ei îşi pierdeau viaţa. Şi-au înmuiat glasul şi au zis:

— Vă rugăm să vă arătaţi, noi nu avem nici o vină, aşa am primit poruncă, iar dacă aveţi curaj, haideţi cu noi la împărat!

Zeiţa şi băiatul au izbucnit în râs:

— Şi ce mare lucru e să mergem la împărat? Suntem gata de drum. Şi au ieşit la iveală.

În aceeaşi zi, oamenii stăpânirii au adus cai şi o lectică să-i ducă pe cei doi.

— Dacă vreţi mergeţi pe cai, dacă nu, în lectica» ' Dar zeiţa le-a zis:

— Nu vreau nici pe cai, nici în lectică. Aduceţi-ne două sticle şi dacă veţi putea să ne căraţi cu sticlele, mergem, dacă nu, ne întoarcem.

De teamă să nu se facă iarăşi nevăzuţi, oamenii stăpânirii au adus două sticle cu gura cât un bănuţ de argint. Zeiţa a mişcat evantaiul şi ea împreună cu Man Şang s-au făcut nevăzuţi. Apoi din sticlă s-a auzit glasul zeiţei:

— Porniţi mai repede, altfel plecăm înapoi! Oamenii au ridicat sticlele, dar acestea parcă aveau câteva sute de ţinuri. Au făcut câţiva paşi şi n-au mai putut, atât de grele erau. Le-au lăsat jos şi au început să se roage:

— Nu putem să vă ducem, ieşiţi rogu-vă, afară! Iar zeiţa le-a răspuns:

— Pe voi vă iertăm, dar să-l aduceţi pe cel care ne-a pârât, să ne care el.

Oamenii stăpânirii au trimis repede după bărbatul bătrânei. Acesta a ridicat sticlele, dar după câţiva paşi era tot o apă de năduşeală, iar capul îi vâjâia. Şi mai mult de atât n-a mai putut. Atunci, oamenii stăpânirii au început să-l lovească cu bicele până ce acesta a căzut mort. Neavând încotro, oamenii stăpânirii au trebuit să care ei sticlele. Au

ajuns la Beijing pe jumătate morţi de oboseală. Auzind împăratul că i-au prins pe rebeli, s-a înfăţişat în sala tronului de aur împreună cu toată curtea. Apoi a dat poruncă să fie aduşi rebelii. Patru generali au ridicat cele două sticle şi le-au înfăţişat împăratului. Nedumerindu-se, împăratul a întrebat:

— Dar unde sunt cei doi rebeli? Din gura unei sticle s-a auzit:

— Man Şang, trezeşte-te, am ajuns în sala tronului de aur.

Iar din cealaltă sticlă:

— Am tras un pui de somn pe cinste, parcă nu m-aş mai scula.

Auzind glasurile care ieşeau din sticle, dar nevăzând pe nimeni, împăratul s-a înfuriat şi a poruncit:

— Spargeţi de îndată cele două sticle!

Slujbaşii au adus ciocane şi au făcut bucăţele sticlele. Din nou s-a auzit o voce:

— Păcat de sticlele astea!

Şi mai înfuriat, împăratul a strigat:

— Unde sunteţi? Vocea a răspuns:

— Printre cioburile de sticlă.

Împăratul a dat iarăşi poruncă să fie strânse cioburile de sticlă şi măcinate. Slujbaşii au măcinat cioburile, prefăcându-le în pulbere. Bucuros, împăratul a zis:

— De data asta am terminat cu voi.

Dar n-a apucat să-şi termine vorba, că s-a auzit din nou vocea:

— Păcat de timpul pierdut!

Împăratul s-a cutremurat şi a dat poruncă să se arunce pulberea în apă. Slujbaşii, de faţă cu împăratul, au aruncat pulberea în apă. Mulţumit că scăpase de cei doi şi văzând, că nu mai aude nici un glas, împăratul se pregătea să se întoarcă în palat, când, deodată a auzit:

— Acum, că ne-ai prefăcut în pulbere şi ne-ai aruncat în apă, n-ai decât să vii aici şi să bei din apă!

Împăratul a simţit cum i se îngreunează capul şi i se înmoaie picioarele şi îndată a căzut în apă. Tot atunci, zeiţa, îmbrăcată toată în veşmintele albe, şi Man Şang, în veşminte verzi, s-au ridicat deasupra apei. Au mişcat evantaiul şi pe loc s-au făcut nevăzuţi. Împăratul era cât pe-aci să se înece. Cu greu a fost scăpat de slujbaşii săi. Dar nici împăratul şi nici slujbaşii nu au mai îndrăznit să caute zeiţa şi pe Man Şang spre a-i pedepsi.

ARBORELE DE CEAI VERDE.

Cu mult timp înainte, exista un munte, un munte pe care nu curgea nici un izvor. Şi din această pricină florile se ofileau şi iarba se usca, iar muntele era golaş. Oamenilor care locuiau la poalele muntelui nu le ajungea apa nici să-şi potolească setea. Din tată în fiu se chinuiau şi se întrebau când vor avea şi ei parte de apă pe săturate.

În acel sat trăia şi flăcăul Şi Liang care de mic îi auzise pe bătrâni vorbind de apa vieţii ce poate fi găsită fie sub formă de iarbă, fie sub formă de pom, fie sub formă de rădăcină a vieţii cu floare verde. Cine are norocul să găsească apa vieţii, acela poate avea câtă apă vrea. Băiatul s-a hotărât să meargă la Muntele Kuantung, să caute. Auzind vecinii că Şi Liang vrea să plece au încercat să-l înduplece să rămână zicându-i:

— Şi Liang, deşi o ducem greu prin aceste locuri, suntem totuşi liniştiţi. Adu-ţi şi tu nevastă şi rămâi în casa ta.

Şi Liang a răspuns:

— Nu mă tem de zilele grele şi nici nu mă gândesc să părăsesc pentru totdeauna aceste locuri. Am auzit că pe Muntele Kuantung s-ar găsi apa vieţii. Mă duc să-mi încerc norocul.

Proverbul spune: „Să nu te temi că mergi prea încet, să te temi că stai pe loc." Şi Liang a mers zile în şir până când a ajuns la Muntele Kuantung. Acest munte era acoperit de păduri nesfârşite, copacii se înălţau până la cer şi erau aşa de deşi că nu puteai să vezi lumina zilei; iarba era aşa de mare şi de fragedă că-ţi era milă s-o calci cu piciorul. In

mijlocul acestei păduri susura un izvor cu apa limpede. Şi Liang a vârât mâna în apă şi a gustat-o. Apa era dulce ca mierea. Atunci băiatul s-a gândit că acolo unde este apă aşa de bună, acolo trebuie să fie şi apa vieţii. A hotărât să rămână în acele locuri. Şi-a făcut o colibă din crengi de copaci în apropierea râului şi a început să caute. A smuls fiecare fir de iarbă, a săpat la rădăcina fiecărei flori, dar n-a dat de apa vieţii. Iarba s-a uscat, florile s-au ofilit, dar Şi Liang căuta mereu şi nici nu se gândea să se întoarcă fără apa vieţii. A pătruns atât de adânc în inima pădurii încât pentru a găsi drumul înapoi la colibă a crestat semne pe scoarţa copacilor.

Se apropia iarna. S-au stârnit vânturile şi a început să cadă zăpada.

Viscolul a ţinut câteva zile. Peste tot se aşezase zăpada. Când a ieşit băiatul din colibă a rămas uimit văzând că nu departe de coliba lui, pe un petic de pământ, zăpada se topise şi ieşeau aburi. In mijloc stătea culcată o vulpe cu blana roşie ca focul. Până la el venea un miros puternic de băutură. Atunci a înţeles că vulpea era beată. S-a aplecat, a ridicat-o şi a simţit cum tot corpul i se încălzeşte de parcă ar fi îmbrăţişat o sobă. A dus vulpea în colibă şi se gândea că i-ar prinde bine aşa o blăniţă, dar nu s-a îndurat s-o omoare. După puţin timp, vulpea s-a trezit, a deschis ochii, s-a scuturat şi, pe loc, s-a prefăcut într-un flăcău mândru care s-a ridicat de jos şi a spus:

— Frate, bine că te-am întâlnit pe tine care ai avut milă şi nu mi-ai luat viaţa. Dacă aş fi dat peste altcineva, se termina cu mine. Eu sunt din Tibet şi am venit pe Muntele Kuantung să-mi văd prietenii. Am băut cam mult şi am căzut.

Deşi i se părea foarte ciudat, văzând cât de blând e flăcăul, Şi Liang a spus:

— Dacă vrei, poţi să vii să te odihneşti în coliba mea.

Băiatul s-a bucurat. A doua zi, înainte de a pleca, acesta a spus:

— Frate, eşti un om aşa de bun! Am o verişoară, n-o vrei de nevastă?

Şi Lâang a refuzat:

— Frate, acolo de unde sunt eu oamenii o duc foarte greu. Cine ar vrea să meargă cu mine la sărăcia noastră?

Râzând, băiatul a continuat:

— Dacă vei avea necazuri, să mă cauţi în Tibet, la Muntele Cornului.

Şi Liang a petrecut băiatul până la uşă şi acesta s-a făcut nevăzut. A mai rămas câteva zile în pădure, dar n-a fost chip să găsească ceea ce căuta. După ce s-a mai socotit a ajuns la hotărârea că mai bine se duce în Tibet. Şi a plecat. Pe drum, unii îi spuneau că va trebui să treacă peste mii de ape, alţii că va trebui să treacă peste zeci de munţi, dar nimic nu l-a oprit din hotărârea sa. A mers, a mers zile nenumărate şi într-o seară a ajuns la malul unei ape adânci de nu i se vedea fundul. A pornit pe malul apei şi nu departe a dat de o potecuţă. Mergând pe potecuţă, a dat de nişte colibe de iarbă. În faţa unei colibe, o tânără stătea aplecată şi semăna ceva. Când a ajuns în faţa ei, fata s-a ridicat, i-a aruncat o privire, apoi şi-a văzut de treabă. Băiatul, uimit de frumuseţea ei, n-a scos o vorbă, ci doar o privea.

Zâmbind, fata l-a îmbiat:

— Poftim în casă!

De-abia atunci a îndrăznit şi el să spună:

— Surioară, unde aş putea găsi o barcă să trec râul? Iar fata a răspuns:

— Nu te necăji, s-o găsi un mijloc să treci apa şi să ajungi acolo unde ai pornit, numai să nu uiţi să iei cu tine pe cine îţi va da barca. Apoi s-a aplecat deasupra apei şi a zis: Creşti, creşti! Şi din apă s-a ridicat un lujer de lotus care a început să se înalţe. Fata a mai repetat: Creşti, creşti! Şi frunzele lotusului au început să se întindă. Apoi fata i-a zis: Acum, urcă!

Băiatul se cam codea văzând cât de fragedă e frunza de lotus, dar cum a pus piciorul pe ea a simţit cum se ridică în

văzduh. Şi s-a înălţat până la stele şi frunza a început să clipească întocmai ca o stea. Văzând minunea asta, băiatul ar fi vrut să se întoarcă la fată, s-o întrebe de izvorul apei vieţii, dar nu era chip.

Stelele au început să se rărească, vântul a încetat şi, deodată, a apărut soarele, iar frunza de lotus strălucea ca o mătase şi s-a lăsat încet lângă un munte. Acest munte semăna cu cornul unei vaci. Atunci, băiatul şi-a zis: „Oare am ajuns la Muntele Cornului?" Şi s-a îndreptat într-acolo. Lângă munte se afla un sat. Cum a ajuns Şi Liang lângă sat, băiatul-vulpe i-a ieşit înainte, zicând:

— Frăţioare, ştiam că ai să vii astăzi.

Băiatul l-a dus pe Şi Liang acasă, unde părinţii acestuia l-au întâmpinat cu cuvintele cele mai calde, i-au dat hainele cele mai alese, mâncarea cea mai gustoasă. Văzând câtă apă şi câtă verdeaţă se află pe acest munte, Şi Liang n-a mai avut stare, gândindu-se la uscăciunea şi la sărăcia de pe muntele său, şi a zis:

— Frăţioare, eu am venit pe aceste meleaguri să caut apa vieţii.

Iar băiatul i-a răspuns:

— Nu-ţi face griji pentru atâta lucru.

Flăcăul l-a dus pe Şi Liang la un izvor cu apă cristalină în mijlocul căreia creştea un pomişor de ceai verde. De jur-împrejur erau numai stânci şi apa izvorului se prelingea printre ele. Acesta s-a aplecat şi a rupt o ramură din copăcelul de ceai zicând:

— Oriunde vei înfige această rămurică, acolo va izvorî apa.

În culmea bucuriei, Şi Liang l-a rugat:

— Frăţioare, acum arată-mi cum să ajung mai degrabă acasă.

Râzând, băiatul i-a amintit:

— Nu cumva s-o uiţi pe cea care ţi-a dat barca! Aceste vorbe l-au pus pe Şi Liang în mare încurcătură. După puţin timp, flăcăul s-a înapoiat şi a zis:

— Totul este pregătit, dar să mergem întâi s-o vedem pe verişoara mea. Şi l-a luat pe Şi Liang de mână, iar acesta s-a pomenit într-o caleaşcă frumoasă care a pornit ca vântul pe deasupra munţilor şi apelor, şi într-o clipită a ajuns la coliba fetei care-i aştepta împodobită de toată frumuseţea.

Băiatul a strigat:

— Frăţioare, coboară, te-am adus la verişoara mea de care ţi-am pomenit! Verişoară, ai pregătit băutura de nuntă?

— Totul este pregătit, dar ai grijă să nu te îmbeţi şi să cazi iarăşi pe nu ştiu unde, a răspuns fata.

În seara aceea au petrecut toţi trei, iar a doua zi mirii s-au urcat pe frunza de lotus şi s-au înălţat printre stele, zorind către satul băiatului.

Ajungând acasă, Şi Liang a înfipt rămurica pe munte şi cum a înfipt-o au început să susure apele. De atunci, pe acele locuri n-a mai lipsit apa şi în scurt timp muntele s-a acoperit de verdeaţă, iar oamenii trăiau fericiţi.

SPIRITUL VULPII.

În apropierea pădurilor de pe Muntele Ţin trăia odată un fecior mândru, Iang U, cu bătrâna lui mamă. Iang U se născuse pe malul Fluviului Galben. Într-un an, apele fluviului s-au revărsat, pustiind totul. Atunci mama şi-a luat băiatul şi ce a mai putut salva de furia apei şi au plecat în căutarea unui loc liniştit. Aşa au ajuns ei aici. De mic copil, Iang U o ajuta pe mama sa: ba strângea vreascuri din pădure, ba prindea peşte din râu. În fiecare zi se ducea în pădure, dar niciodată n-a străbătut-o până la capăt. În acea zi de toamnă, frunzele copacilor se împodobiseră cu toate culorile: de la galbenul aurului până la roşul curmalelor. Tot strângând vreascuri, a ajuns pe nesimţite într-un loc, în care nu mai fusese: aici creşteau nenumăraţi pomi de şâţî* încărcaţi de fructe aurii. Deşi era după amiază, razele soarelui aveau strălucirea dimineţii, raze şi fructe se îmbinau într-o armonie de culori. Iang U s-a căţărat în pom şi a cules multe fructe să le ducă mamei lui. Cum a intrat pe poartă, a strigat:

— Bucură-te, mamă, de Anul Nou vom avea şi noi băutură.

Mama s-a bucurat nespus.

Băutura preparată din şâţî era aşa de gustoasă şi de parfumată, încât de departe i se simţea aroma. În noaptea de Anul Nou, bătrâna a spus:

— Băiete, în afară de băutură de şâţî* [*Pom fructifer specific Chinei] şi nişte legume nu avem altceva în seara asta.

Băiatul a adus băutura şi, cum a ridicat capacul, mireasma s-a răspândit în toată casa. Dar nici n-a apucat să toarne în castroane că uşa casei s-a deschis încetişor şi un flăcăiandru a intrat zâmbind. S-a aşezat la masă şi parcă aştepta să bea din băutură.

Iang U gândea: „De sărbători, cu cât sunt oameni mai mulţi, cu atât e mai vesel". Şi i-a zis băiatului:

— Dacă vrei, rămâi să petrecem împreună Anul Nou!

Băiatul a răspuns:

— Dar frumos mai miroase băutura asta! Şi a ridicat castronul, golindu-l. Bucuros, Iang U l-a umplut din nou. Şi aşa au petrecut până s-a luminat de ziuă.

Atunci flăcăul s-a ridicat şi a spus:

— Frate, mâine la miezul nopţii să aprinzi lumânarea şi voi veni îndată. Şi s-a făcut nevăzut.

A doua zi la miezul nopţii, Iang U a aprins lumânarei şi a ieşit în întâmpinarea oaspetelui. Dar cum a deschis uşa a dat cu ochii de o masă încărcată ci toate bunătăţile pământului. Flăcăul era aşezat la masă şi i-a făcut semn cu mâna. A ieşit şi bătrâna şi mută de uimire a întrebat:

— Ce-i asta, fiule?

Iar flăcăul i-a răspuns:

— Mătuşico, toate astea le-am adus pentru dumneata. Şi am adus şi pentru Iang U un dar.

Şi zicând acestea, a vârât mâna în cingătoare şi a scos o bucată de aur mai mare decât limba unei vaci. Frate, ia-o! E de pe Muntele Dragonului cel Negru. Tot muntele acesta e

din aur, dar e păzit de un dragon negru şi nimeni nu se poate apropia. Iar acum trebuie să ne despărţim.

Iang U s-a uitat la bucata de aur care strălucea de-ţi lua ochii şi cu părere de rău a spus:

— Frate, dacă ai alte treburi, du-te! Dar dacă vreodată îmi va fi dor de tine, te-aş putea găsi?

— E uşor să mă găseşti. Să intri în pădure şi să faci o sută de paşi, apoi să te aşezi cu faţa spre soare-apune şi să mă strigi de trei ori şi voi veni negreşit.

Mamă şi băiat l-au petrecut pe flăcău. Peste puţin s-a făcut 15 ale lunii* [15 ianuarie – sărbătoarea lampioanelor]. În acea seară, mama a pregătit mâncare de sărbătoare, Iang U şi-a făcut un lampion din hârtie roşie şi a plecat în pădure să-l caute pe flăcău, să petreacă împreună. Umbrele copacilor se întindeau înaintea lui, zăpada scârţâia sub picioare. A numărat o sută de paşi şi s-a oprit. S-a aşezat cu faţa spre soare-apune, şi-a potrivit vocea şi a strigat de trei ori:

— Frate!

Nici n-a apucat să termine că s-a pomenit cu flăcăul în faţa lui. Amândoi s-au bucurat foarte mult.

La înapoiere, bătrâna îi aştepta cu toate mâncărurile tradiţionale. După ce au mâncat şi au băut, bătrâna a zis:

— Am auzit că în oraşul Iang Giou în fiecare an la 15 ianuarie este mare sărbătoare de ziua lampioanelor. Oare o fi adevărat?

Iang U a adăugat:

— Am auzit că lampioanele din Iang Giou sunt cele mai frumoase.

Flăcăul a răspuns:

— Aşa e frăţioare. Cum în seara asta nu avem nici o treabă, să mergem şi noi să privim!

Bătrâna s-a speriat auzindu-i:

— De aici şi până la Iang Giou sunt câteva mii de li şi chiar dacă ar fi numai câteva sute de li tot n-aţi putea ajunge în seara asta.

Flăcăul a râs:

— Nu ne trebuie prea mult timp să ajungem la Iang Giou. Frăţioare, urcă-te în spatele meu. Plecăm mai devreme să ne întoarcem mai devreme şi la înapoiere o să apucăm să mai tragem şi un pui de somn.

Flăcăul l-a luat pe Iang U în spate, a ieşit afară şi după câţiva paşi s-a făcut nevăzut. Până să iasă mama pe poartă, ei ajunseseră la câteva sute de li distanţă. Pământul era acoperit de zăpadă albă, iar pe cer strălucea luna: pe zăpadă sclipeau lampioane roşii, iar pe cer sclipeau stelele cristaline. După puţin timp, cei doi au ajuns la Iang Gâou, In oraşul acesta curgeau ape limpezi, cristaline, şi se înălţau clădiri vechi cu acoperişurile răsucite. Pe străzi, pe poduri, erau agăţate tot felul de lampioane: în formă de leu, de lotus, de flori, de peşti exotici, de fluturi, de rodii. Era mai lumină decât ziua. Tot uitându-se ba la una, ba la alta, cei doi au ajuns la un pod de jad unde se strânseseră câteva sute de oameni. S-au îngrămădit şi ei printre ceilalţi şi au văzut prinse de capetele podului două lampioane nemaipomenit de frumoase, care străluceau de-ţi luau ochii. Iang U a rămas mirat:

— Oare ce mâini măiestre au făcut aceste lampioane?

Ascultând mai bine ce vorbeau oamenii, Iang U a înţeles că lampioanele au fost făcute de fecioara San San din acel oraş şi s-a gândit: „Având mâini atât de îndemânatice, cât de înţeleaptă trebuie să fie acea fecioară!"

Flăcăul l-a apucat pe Iang U de mână şi l-a scos afară din îngrămădeală, apoi i-a şoptit:

— Acum te duc să vezi acea fecioară cu mâini de aur.

Înfricoşat, Iang U a zis:

— Dar cum să mergem la fecioară, dacă n-o cunoaştem? Şi apoi nimeni nu ne va lăsa să intrăm.

Dar flăcăul îl trăgea mereu de mână, zicându-i:

— Vino cu mine, nu-ţi fă griji! Şi l-a tras până au ajuns în faţa unei porţi uriaşe. Apoi i-a dat o rămurică cu două

frunze şi i-a spus: Această rămurică te face nevăzut. Gând o ţii în mână, nu te poate vedea nimeni.

Au trecut prin prima poartă, apoi prin cea de-a doua şi nici paznicii, nici slujnicele care duceau tăvi cu ceai nu i-au văzut. Au intrat apoi într-un pavilion plin cu tot felul de oglinzi şi cufere. Pe un pat şedea fecioara San San. Iang U era cât pe-aci să strige: „Ce minune de fată!"

San San era într-adevăr minunată. Dar era foarte supărată şi lacrimile-i curgeau şiroaie.

A întors încetişor capul şi, uitându-se pe fereastra, a şoptit:

— Oh, tată, oare de ce nu te gândeşti cui vrei să dai propria-ţi fiică?

În acel moment, flăcăul a zis:

— Surioară, nu mai fi supărată, am venit să te peţesc. San San s-a uitat mirată în jur, nevăzând pe nimeni.

Apoi a întrebat:

— Oare îmi vorbeşte un diavol sau un zeu? Iar flăcăul i-a răspuns:

— Băiatul pe care ţi l-am adus nu e nici diavol, nici zeu, el este un om bun.

Şi zicând aceasta a luat rămurica din mâna lui Iarig U care s-a trezit faţă în faţă cu fata. Aceasta a rămas încântată de băiat şi tare ar fi vrut să se mărite cu el, dar nu ştia ce vor zice tata, mama, fratele şi cumnata ei.

În timpul acesta s-au auzit paşi şi Iang U s-a speriat, mai ales văzând că flăcăul nu mai era alături de el. Noroc că pe masa de alături se afla încă rămurica. A apucat în grabă rămurica şi în momentul acela s-a deschis uşa şi când slujnica a intrat nu a văzut pe nimeni.

În acea seară, Iang U a rămas în casa lui San San. A doua zi, slujnica i-a adus lui San San masa. Iang U din nou s-a făcut nevăzut cu ajutorul ramurii. Dar mâncarea pentru o persoană nu le ajungea la amândoi. Atunci San San i-a spus slujnicei:

— Mi-a plăcut mâncarea, să aduci mai multă!

A doua oară a adus mâncare cât pentru trei inşi şi cei doi au dat-o iarăşi gata. Văzând acestea, slujnica a intrat la bănuială. Oare ce s-a întâmplat cu fata care mânca aşa puţin, iar acuma mănâncă cât trei? Şi aşa mânca acum zi de zi. Nu numai slujnica a intrat la bănuială, ci şi părinţii fetei. Şi au început să se mire cum de fata lor mănâncă atât de mult şi stă tot timpul închisă în casă. Într-o zi, mama fetei s-a furişat până la uşa acesteia şi a tras cu urechea. Mare i-a fost uimirea când a auzit înăuntru o voce de bărbat. Atunci a dat buzna, dar a rămas şi mai uimită când, în cameră, în afară de fata ei n-a mai văzut pe nimeni.

Liniştită, fata i-a spus:

— Mamă, nu e nici un străin aici, ţi s-a părut!

Bătrâna n-a crezut-o şi a început să caute peste tot, dar n-a găsit nimic. Seara, bătrâna i-a povestit totul soţului său. Acesta, când a auzit, a sărit în sus de trei gean-guri şi s-a jurat că-şi îngroapă fata de vie. Bătrâna a încercat să ţină partea fetei şi cei doi au început să se certe. Auzind gălăgie, fratele fetei s-a dus să-i liniştească pe cei doi bătrâni şi a aflat despre ce este vorba. S-a întors în camera lui şi i-a povestit nevestei. Apoi, supărat, a adăugat:

— Trebuie omorâtă în bătaie!

Nevasta s-a arătat nemulţumită de hotărârea lui şi a socrului şi a spus:

— De ce s-o îngropaţi de vie sau s-o omorâţi? Mai află lumea şi vă mai faceţi şi de râs. Cel mai bine ar fi sa ardă. Putem să dăm foc pavilionului şi zicem că-i foc ceresc, drept pedeapsă. Zis şi făcut. Când s-a înnoptat, ei au pus foc pavilionului.

Peste noapte, cei doi s-au trezit în fum şi flăcări. Iang U şi-a amintit pe loc de flăcăul care-l mai ajutase şi altă dată şi a strigat:

— Frate, frate, vino în grabă de ne scapă!

Nici n-a apucat să termine de strigat că s-au trezit cu o pasăre mare care s-a lăsat lângă ei şi i-a luat pe aripi, ridicându-se în văzduh. În acest timp, întregul pavilion se

prăbuşea în flăcări. Pasărea i-a adus pe cei doi până la muntele Ţin Şan şi i-a lăsat în poarta casei lui Iang U. Apoi a bătut din aripi şi pe loc s-a prefăcut în feciorul cel inimos.

Iang U a exclamat:

— Tu erai, frate?! Flăcăul a răspuns:

— În aceste zile n-am părăsit oraşul Iang Giou, spre a fi mai aproape de tine. Acum se cade să mă duc şi eu acasă. N-a mai aşteptat ca Iang U să-i mulţumească. A intrat în pădure şi s-a făcut nevăzut.

Bătrâna Iang îşi aştepta cu dor feciorul. Văzându-l că se întoarce împreună cu nora, i-au dat lacrimile de bucurie.

Se împrimăvărase. Începuseră ploile de primăvară. Cum s-a mai încălzit vremea, după vechiul obicei, Iang U a plecat în pădure să culeagă vreascuri. S-a căţărat într-un copac să taie uscături când a început o vâltoare puternică ce era cât pe-aci să-i dea jos. După ce a trecut vâltoarea, dinspre miazănoapte-răsărit s-a ridicat un nor întunecat care ducea cu el un dragon negru. De câte ori îşi mişca dragonul coada, cerul era străbătut de tunete şi fulgere. Fiara s-a dus direct la rădăcina unui brad. Uitându-se într-acolo, Iang U a văzut că nu departe de el, sub acel brad, nu era altcineva decât flăcăul cel inimos. Acesta se lupta din toate puterile cu Dragonul cel Negru. Ian U a zvârlit cu putere toporul asupra dragonului şi l-a tăiat în jumătate: capul dragonului se zbătea într-o parte şi coada în alta.

Băiatul a coborât îndată din copac şi a fugit la feciorul cel inimos. Acesta a grăit:

— Frăţioare, acesta este Dragonul cel Negru de pe Muntele Dragonului. De data asta, tu m-ai salvat pe mine: Şi acum iarăşi trebuie să ne despărţim. Am de colindat mări şi ţări.

Iang U parcă nu s-ar mai fi despărţit de el. Mai prinzând curaj, la plecare l-a întrebat:

— Frate, te cunosc de mult timp. Acum, că ne despărţim din nou, spune-mi, oare eşti om sau zeu? Flăcăul i-a răspuns cu următoarele stihuri:

Iang U cel arătos.

Cu Spiritul Vulpii s-a împrietenit, La Iang Giou împreună au fost, Acolo Iang U şi-a găsit omul iubit.

SURORILE GEMENE.

Demult, tare demult, să înveţi carte era o treabă foarte anevoioasă. Dascălii care nu-şi băteau elevii erau socotiţi dascăli proşti, tot aşa cum părinţii care nu-şi băteau copiii se credea că nu ştiu să-i crească. Pe atunci, trăia o familie foarte înstărită care avea un singur copil: un băiat ce se chema De Iu. Capul familiei dorea din tot sufletul ca De Iu să se instruiască şi să ajungă demnitar. Şi a angajat un dascăl foarte aspru să se ocupe de instruirea băiatului. Acesta îi dădea lui De Iu să citească în fiecare zi câteva cărţi, şi în ziua următoare acesta trebuia să le ştie pe de rost chiar dacă nu înţelegea mai nimic din ele. În plus, mai încasa şi câte o bătaie cu linia peste mâini de i se umflaseră degetele. Învăţa bietul De Iu până la miezul nopţii, şi când se culca nu putea să adoarmă de frică, dar fără nici un folos, iar a doua zi dascălul îi dădea şi mai mult de învăţat. Slăbise băiatul şi intrase frica în el: numai ce-l vedea pe dascăl, că uita tot ce învăţase. Şi bătaia se înteţea tot mai mult, iar băiatul trăia cu frica în sân. Într-o seară trecuse de miezul nopţii, dar De Iu tot învăţa, când a simţit aşa, dintr-odată, că i se face capul din ce în ce mai mare şi mai greu. Îi era aşa de somn, încât de-abia se mai ţinea pe picioare, dar strângea din ochi şi încerca să se ţină tare, până ce a adormit cu capul pe masă. Şi a visat că dascălul se îndrepta ameninţător către el, cu linia în mână. De frică s-a trezit, s-a frecat la ochi şi a văzut că în faţa lui se afla o fată cu faţa ca o piersică pârguită, care zâmbindu-i i-a spus:

— Pe mine m-a adus vântul şi văzând că-i lumină, am intrat. Lasă-mă să înnoptez la tine!

Speriat, De Iu a răspuns:

— Nu se poate, nu se poate! Nu pot să te găzduiesc! Caută-ţi un loc în altă parte!

Dar fata, nici gând să se mişte:

— Cum de nu-ţi este milă de mine? Vin aşa de departe şi nu cunosc pe nimeni, unde să mă duc?

Nemaiputând răbda, băiatul a zis:

— Nu-i vorba că n-aş vrea să te las să înnoptezi aici. Dar ce ştii tu câte necazuri am eu! Dacă mâine nu ştiu cărţile acestea pe dinafară şi mai află dascălul că am găzduit o fată, mă omoară în bătaie.

Făta a început să râdă:

— Să înveţi lecţia pe dinafară e o treabă foarte uşoară. De Iu, înfuriat i-a răspuns:

— Dacă zici că e treabă uşoară, învaţ-o tu, să te văd! Fata a luat cartea, a citit o dată, a închis-o şi a spus lecţia pe dinafară. De Iu a rămas uluit cât de repede a învăţat fata.

Atunci, aceasta i-a spus:

— Dacă mă asculţi, îţi garantez că mâine ai să ştii lecţia. Şi acum nu te mai chinui toată noaptea. De Iu nu mai putea de bucurie şi de mirare.

Fata a deschis gura şi a scuipat o perlă mică, zicându-i:

— Ţine-o în gură, dar nu cumva s-o înghiţi.

Băiatul a încuviinţat, şi-a băgat perla în gură şi a simţit că, şi fără să citească, ştia toată cartea pe dinafară. Uşurat, a început să vorbească şi să râdă cu fata.

Înainte, de unul singur, noaptea-i părea nesfârşită, dar acum, în doi, nici n-a simţit când s-a luminat de ziuă.

De Iu s-a spălat pe faţă, a băgat perla în gură, a luat cartea şi s-a dus la dascăl. Acesta a aşezat linia pe masă şi l-a pus pe băiat să spună lecţia. De Iu nu mai tremura ca altădată şi a spus lecţia fără nici o greşeală de la început până la sfârşit. Dascălul a rămas mulţumit şi i-a dat pentru a doua zi de două ori pe atâtea lecţii de învăţat.

A fost pentru prima dată când n-a luat bătaie de când începuse să înveţe cu acel dascăl. S-a întors în grabă în camera lui, unde-l aştepta fata plină de bucurie, şi i-a înapoiat perla. Seara n-a citit decât o dată lecţia şi o ştia pe dinafară. Fata era foarte isteaţă şi toată noaptea i-a povestit fel de fel de lucruri, aşa că de-abia în zori a adormit o clipă şi apoi, cerându-i fetei perla, s-a apucat să mai repete o dată. Nici în ziua aceea De Iu n-a luat bătaie şi dascălul i-a dat şi mai mult de învăţat. Întorcându-se în camera lui, fata l-a primit din nou cu bucurie şi iarăşi au vorbit toată noaptea. Fata i-a spus că se numeşte Şuan Ţie şi mai are o soră care se numeşte Şuan Mei.

Ziua, De Iu trebuia să se ducă la bibliotecă şi să înveţe, iar noaptea şi-o petrecea discutând.

Aşa au dus-o ei mult timp. Într-o zi, De Iu, care toată noaptea nu dormise, a aţipit cu capul pe masă. Tocmai atunci le-a văzut dascălul care a dat un strigăt. Băiatul, speriat, a început să tremure şi din nebăgare de seamă a înghiţit perla.

Când s-a întâlnit seara cu fata, aceasta, supărată, cu sprâncenele încruntate i-a zis:

— Ţi-am spus să nu înghiţi perla, dar tu ai înghiţit-o, aşa că trebuie să ne despărţim.

Mâhnit şi nedorind să se despartă de fată, De Iu a spus:

— N-ai decât să-mi tai burta şi să scoţi perla.

Îndurerată, fata l-a certat:

— Ne-am înţeles aşa de bine şi acum ce vorbe sunt astea? Nu mai pot rămâne aici şi trebuie să plec.

Băiatul a întrebat-o:

— După ce pleci, unde să te caut? Fata i-a răspuns:

— N-am să-ţi ascund nimic. În Ţiao Gi Cuo se află Muntele Celor Opt Comori. Acolo stau eu.

Băiatul s-a mirat şi i-a spus:

— N-am auzit în viaţa mea de Ţiao Gi Cuo. Poate sunt câteva mii de li până acolo. Cum ai să ajungi?

Iar fata i-a răspuns:

— Nu te îngriji de mine. Vino în curte şi ai să înţelegi cum voi ajunge.

Şi vocea-i devenea din ce în ce mai slabă. L-a apucat pe băiat de mână şi l-a dus în curte. Acolo a desenat o cruce pe pământ şi ş-a aşezat în mijlocul ei, apoi a zis: Vino, vântule de răsărit, şi tu, vântule de apus, şi duceţi-mă aşa cum am venit. Şi deodată s-a iscat un vânt şi fata a început să plutească precum frunzele copacilor, apoi s-a ridicat în văzduh şi s-a făcut nevăzută.

Băiatul s-a uitat lung după ea, apoi s-a frecat la ochi şi a intrat în casă. Toată noaptea n-a dormit de supărare şi nici mâncarea nu i-a tihnit. Ziua şi noaptea se gândea la Şuan Ţie, iar când adormea o visa. Ar fi vrut să plece după ea, dar nu ştia unde se află acel loc, iar părinţii erau ' cu ochii pe el. Dar cu toate că nu dormea şi nu mânca mai nimic, acum era mai zdravăn decât înainte. Ţinea minte tot ce învăţa şi ştia să şi răstălmăcească. Cum punea mâna pe pană, literele se aşterneau pe hârtie, aşa că dascălul a fost nevoit să recunoască în faţa tatălui că l-a învăţat tot ce trebuia să ştie spre a putea să plece la examenul de demnitar. Părinţii i-au făcut băiatului bagajele, iar acesta, deşi nu prea avea tragere de inimă, se gândea că totuşi după ce va fi demnitar va scăpa de sub ochii părinţilor.

A luat examenele la toate gradele şi împăratul a vrut să-l numească demnitar în capitală, dar el a cerut să fie trimis în cel mai îndepărtat colţ de ţară. Împăratul l-a trimis în Iun Nan, în partea de miazăzi a ţării. În drum spre Iun Nan, băiatul a văzut că munţii erau din ce în ce mai falnici şi mai împodobiţi, apele mai liniştite şi mai limpezi, aşa că s-a gândit că nu mai e mult până la Ţiao Gi Cuo. Unde ajungea întreba de numele acestui loc, dar nimeni nu putea să-i dea un răspuns. Într-o zi a întâlnit un bătrân vânător care i-a spus că Muntele Celor Opt Comori se afla la câteva mii de li depărtare. L-a descusut pe vânător cum se poate ajunge acolo şi a plecat mai departe.

A mers aşa două zile şi două nopţi, iar a treia zi a văzut cum satele se răresc şi pe drum erau din ce în ce mai puţini trecători. După un timp a întâlnit un flăcău cam de vârsta lui care stătea tolănit la marginea drumului. Acesta era galben de parcă n-avea picătură de sânge în el. De Iu s-a gândit că poate e bolnav sau a fost jefuit de hoţi şi apropiindu-se de el l-a întrebat:

— Ce stai aici întins, frăţioare, vrei cumva să te ajut să te ridici?

Dar flăcăul i-a răspuns:

— Nu cumva să mă ridici! Eu sunt un om care n-are inimă.

De Iu s-a apropiat şi s-a uitat la pieptul lui. Flăcăul îşi acoperea cu amândouă mâinile pieptul din care-i fusese scoasă inima.

De Iu a vrut să plece mai departe, dar şi-a dat seama că flăcăul rănit pare un om bun care are nevoie de ajutor. Apoi l-a întrebat:

— Spune-mi, băiete, cu ce pot să te ajut?

Flăcăul l-a rugat pe De Iu să se aşeze lângă el, zicându-i:

— Am să-ţi povestesc prin tot ce am trecut eu. În viaţa mea am întâlnit cel mai rău duh şi cea mai frumoasă femeie.

De Iu s-a aşezat şi flăcăul i-a povestit păţania lui. Pe băiat îl chema Uang Gi şi era singurul copil la părinţi. Cu trei ani înainte, mama-i murise şi, răpuşi de durere, el şi tatăl lui au hotărât să se ducă la templu să ardă mirodenii în amintirea mamei. Au plecat înainte de revărsatul zorilor şi după o bucată de drum au ajuns la templul Regelui de Jad. După ce au ars mirodeniile au ieşit în curtea templului şi, deodată, de după o piatră albă a apărut o mândreţe de femeie care a început să le zâmbească. Tatăl a întrebat-o de unde vine şi ea a răspuns că vine din spatele pietrei; a întrebat-o pe cine mai are acasă şi ea a răspuns că nu mai are pe nimeni. Apoi femeia-a plecat.

A doua zi, tatăl a trimis peţitori la casa femeii, iar aceasta era deja pregătită pentru peţit şi-i aştepta la poartă.

În aceeaşi zi, peţitorii au adus-o în casa tatălui. La puţin timp, tatăl a plecat după treburi. Rămânând singură, femeia şi-a pipăit faţa care deîndată s-a alungit şi s-a schimonosit, iar unghiile i-au crescut şi s-au prefăcut în nişte cârlige. Aceasta a întins mâinile să-l prindă pe Uang Gi, care de-abia a scăpat cu fuga. Seara, băiatul a povestit tatălui totul, dar acestuia nu i-a venit să creadă. De atunci, Uang Gi n-a mai îndrăznit să se arate în faţa mamei vitrege în lipsa tatălui.

Au trecut câteva luni. Într-o zi, femeia, ştergându-şi lacrimile, a început să se plângă tatălui:

— Cu toate că nu-mi este fiu bun, eu îl socotesc ca şi copilul meu, iar el nici măcar mamă nu-mi zice.

Auzind aceasta, tatăl, de teamă că Uang Gi o va supăra pe mama vitregă dacă va rămâne acasă, îl trimitea în fiecare zi la pădure să strângă vreascuri şi să taie iarbă. In pădure întâlnea zilnic o fecioară care se plimba de colo până colo, apoi se mai oprea din loc în loc şi îngâna ceva, iar câteodată îi arunca priviri furişe.

Într-o seară, când s-a întors acasă, a auzit-o plângând pe mama vitregă care îi spunea tatălui:

— Dacă vrei să-l păstrezi pe fiul tău, am să plec eu, iar dacă mă vrei pe mine, trebuie să-mi dai inima lui.

Auzind aceste cuvinte, Uang a vrut să intre să se măsoare cu mama vitregă, dar tatăl său l-a oprit. A doua zi a plecat din nou după vreascuri. Era mâhnit peste poate şi se gândea: „Dacă voi pleca de acasă poate că zgripţuroaica îl va pierde pe tata; dacă voi rămâne, poate că tata cu mâna lui mă va pierde pe mine". Tot gândindu-se şi socotindu-se, s-a pomenit în pădurea de sălcii şi amărât foc a oftat: „Munţii pot fi mutaţi, apele îşi pot schimba cursul, numai necazul meu este greu de urnit".

Ridicându-şi capul, a văzut în faţa lui o fecioară care venea înceta spre el şi cu blândeţe l-a întrebat:

— Ce alt lucru mai greu există pe lume decât să muţi munţii şi să schimbi cursul apelor? Băiatul nu i-a răspuns,

gândindu-se că aceasta este totuşi o fată şi încă prea tânără şi nu i-ar putea fi de folos cu nimic.

Atunci fata i-a spus:

— Ştiu ce te frământă. Află că mama ta vitregă este zgripţuroaica din munţii de miază-noapte-apus şi vrea să-ţi mănânce inima. Dacă mă vei asculta, zgripţuroaica nu va putea să te piardă. A deschis mâna şi i-a dat băiatului o biluţă argintie, spunându-i: Zgripţuroaica îl va pune pe tatăl tău să-ţi scoată inima, dar tu să iei biluţa şi să spui: Prefă-te!" şi biluţa se va preface într-o inimă pe care s-o dai tatălui tău, iar tu să fugi în pădurea de sălcii, unde vei găsi un cal. Să încaleci şi să nu te opreşti până când nu se va opri calul singur.

Băiatul s-a întors acasă. Zgripţuroaica se jelea de mama focului. Oftând, tatăl l-a luat de mână, a ieşit din curte şi au mers, au mers până au ajuns în pădurea de sălcii. La umbra unei sălcii se afla un cal care aştepta.

Atunci băiatul a spus:

— Tată, aşa-i că zgripţuroaica ţi-a spus să-mi smulgi inima?

Tatăl lui nu se putea opri din plâns.

— Nu mai plânge, tată, ştiu că-ţi este greu să îndeplineşti porunca zgripţuroaicei. Şi aşa cum i-a spus fata, a scos biluţa care s-a prefăcut într-o inimă pe care a dat-o tatălui său, iar el a încălecat şi a plecat în goana calului.

După un timp a auzit un vaiet, calul continua să gonească, dar plânsetul se auzea din ce în ce mai aproape, parcă ar fi fost la urechea lui. Fără să-şi dea seama, a oprit calul şi când s-a uitat înapoi a văzut o femeie îmbrăcată în alb, cu un coş pe mână, care s-a oprit în faţa calului şi a început să se jeluiască:

— Doamne, doamne, mi-a murit bărbatul şi soacră-mea m-a trimis după iarbă-fără-miez, fie-ţi milă de mine şi spune-mi unde să găsesc iarba-fără-miez.

Uang Gi i-a spus:

— Nu mai întreba pe nimeni, vieţuitoarele fără inimă mor, iar iarba piere, atunci cum să găseşti iarba-fără-miez?

Cum a spus aceste cuvinte, calul s-a şi prăbuşit şi n-a mai putut fi ridicat. Femeia a aruncat coşul, şi-a pipăit faţa cu mâinile şi deodată faţa i s-a schimonosit, iar unghiile i s-au lungit ca nişte cângi.

Atunci, zgripţuroaica a strigat:

— M-ai păcălit dându-mi o inimă falsă, dar acum ai să mi-o plăteşti! Şi s-a aruncat asupra băiatului, prinzân-du-1 în cângi şi smulgându-i inima.

Când şi-a revenit, alături de el se afla fecioara. Ea nu l-a dojenit pentru că nu i-a ascultat sfatul, ci doar a spus:

— Ceea ce a înghiţit zgripţuroaica nu era o inimă falsă, ci o potcoavă în opt colţuri, iar ea deja a murit. Dar tu acum eşti un om fără inimă. Eu am să plec la cele opt insule din cele patru mări, să caut iarba vie care-ţi va ajuta să-ţi crească din nou inima. De data asta, te rog foarte mult să-mi asculţi sfatul! Şi s-a făcut nevăzută.

După ce a terminat de povestit, Uang Gi, tulburat, a întrebat:

— Spune-mi, poate fi cineva mai bun decât ea?

Ascultând povestirea lui Uang Gi, De Iu şi-a adus aminte de Şuang Ţie şi a oftat:

— Şi eu am întâlnit o asemenea fată şi nu ştiu dacă în viaţa asta o voi mai întâlni vreodată. Dar n-a apucat să termine că s-a stârnit un vânt care a aşezat uşor pe pământ o fecioară.

Înmărmurit de bucurie, De Iu a strigat-o:

— Şuang Ţie!

Dar fata, ca şi când nu l-ar fi auzit, s-a îndreptat spre Uang Gi şi a presărat deasupra lui iarba vie, iar acesta s-a ridicat din iarbă plin de vigoare.

De Iu, plin de îngrijorare, gândindu-se că fata poate s-a îndrăgostit de altul, a mai strigat-o o dată:

— Şuang Ţie, de ce nu vrei să-mi răspunzi? Fata l-a privit mirată şi i-a spus:

— Ţi se pare, băiete, eu sunt Şuang Mei, pe soră-mea o cheamă Şuang Ţie. Dar tu eşti cumva De Iu?

Bucuros că totuşi e pe urmele fetei de care se îndrăgostise, băiatul a întrebat-o:

— Unde este sora ta? Unde se află Muntele Celor Opt Comori?

Şuang Mei i-a luat pe cei doi şi, trecând de pe o culme de munte pe alta, când a răsărit luna au ajuns la poalele unui munte falnic. De jur-împrejurul acestui munte se întindea o apă limpede cum e cristalul. Pe munte se aflau brazi argintii printre care sclipea un pavilion înconjurat de nouraşi. Şuang Mei a făcut cu mâna un semn şi din tufişul de papură s-a desprins o bărcuţă care s-a apropiat cât ai clipi de mal. Din barcă au coborât două fecioare frumoase de picau, apoi au urcat cu toţii în barcă. La picioarele muntelui erau aşteptaţi de mulţi oameni care au început să le vorbească cu prietenie. De Iu a început să iscodească în dreapta şi în stânga, dar printre atâtea fete frumoase nu o vedea pe Şuang Ţie. Apoi au urcat cu toţii la pavilion, în poarta căruia îi aştepta un bătrân.

Şuang Mei a spus:

— Acesta este De Iu! Iar bătrânul a răspuns:

— Bine aţi venit! Intraţi în curte.

De Iu a intrat în prima curte şi din prima în a doua şi din a doua în a treia până a ajuns într-o cameră de oaspeţi mare şi răcoroasă. Acolo, bătrânul l-a ospătat pe cinste. Băiatul, însă, era cu gândul la Şuang Ţie şi se tot mira de ce nu mai apare odată. După ce au fost strânse bucatele, bătrânul i-a spus:

— Pari foarte obosit şi ar trebui să te odihneşti. N-a terminat bine de spus aceste vorbe şi băiatul s-a trezit condus într-o cameră liniştită, împodobită cu lucruri din lac roşu şi argint filigranat, dar fata tot nu era. L-a cuprins îngrijorarea şi cu greu a adormit.

Nici a doua zi dimineaţa Şuang Ţie nu s-a arătat. Bătrânul a spus din nou:

— Şuang Mei, du-i pe băieţi la Muntele de Răsărit să se mai distreze!

După ce au ieşti din curte, De Iu a întrebat:

— Unde este Şuang Ţie, de ce nu se arată deloc? Dar Şuang Mei s-a făcut că nu aude. I-a dus pe cei doi la Muntele de Răsărit: la poalele muntelui curgeau ape cristaline; pe munte erau numai flori. O mulţime de fete îmbrăcate în straie roşii şi verzi, fie că şedeau, fie că se plimbau pline de veselie. De Iu nu avea ochi să le vadă. Şuang Mei şi Uang Gi se ţineau de mână şi se bucurau, dar el se simţea şi mai singur.

A treia zi, bătrânul a îndemnat-o pe Şuang Mei să-i ducă pe cei doi la Muntele de Apus. Muntele era acoperit cu bambus, iar stâncile erau mai frumoase decât cele pictate în tablouri. Fetele care se plimbau pe munte erau tot atât de frumoase ca Şuang Ţie. Şuang Mei şi Uang Gi erau şi mai fericiţi, iar De Iu şi mai întristat.

A patra zi, bătrânul a trimis-o pe Şuang Mei cu băieţii la Muntele de Miazăzi. Când au ieşit din curte, nemaiputându-se stăpâni, De Iu a spus:

— Degeaba îmi arăţi toate frumuseţile, mai bine mi-ai arăta-o pe Şuang Ţie. Pentru ea am venit aici!

Ascultându-i, Şuang Mei s-a schimbat la faţă şi a zis:

— Am să-i spun lui Şuang Ţie că vrei s-o vezi şi să vedem care e părerea ei.

Apoi fata parcă ar fi zburat, aşa de repede a ajuns la Muntele de Miazănoapte, de unde s-a întors cu răspunsul că Şuang Ţie vrea să-l vadă pe băiat.

Au plecat împreună la Muntele de Miazănoapte. Aici au intrat într-o peşteră de piatră. În fundul peşterii, pe o piatră, stătea căţărată o vulpe roşie care a sărit jos şi le-a ieşit în întâmpinare. Şuang Mei a spus:

— Aceasta este Şuang Ţie!

Cuprins de durere, De Iu s-a aplecat şi a luat vulpea în braţe. Şuang Mei a spus:

— Şuang Ţie nu mai are perla, de aceea nu a mai putut să-şi recapete înfăţişarea omenească. De atunci s-a izolat aici, de unde n-a mai ieşit şi cu nimeni nu s-a mai văzut.

Pe De Iu l-au podidit lacrimile, iar vulpea a început să plângă şi ea. După un timp, Şuang Mei a spus:

— E timpul să plecăm.

Vulpea a sărit din braţele lui De Iu, dar acesta, cu inima grea, a spus:

— Din cauza mea a ajuns Şuang Ţie ceea ce este şi stă închisă în această peşteră rece de atâta timp. Nu pot s-o părăsesc. Şi a luat din nou în braţe vulpea.

Văzând aceasta, Şuang Mei a zis:

— Dacă o mai iubeşti pe Şuang Ţie, aşteaptă aici şi eu mă voi duce în pădurea de pe Muntele de Miazănoapte şi oricât de tare va fi vântul, oricât de mare zăpada, nu mă voi întoarce până nu voi aduce cu mine iarba care să dea înapoi perla. Şi s-a făcut nevăzută.

De Iu a aşteptat în peştera de piatră o zi, apoi o altă zi, şi în cea de-a treia zi, deodată, a apărut în faţa lor Şuang Mei. În mână ţinea un fir de iarbă şi i-a spus lui De Iu:

— Dacă vei roade acest fir de iarbă, vei putea să scoţi perla înghiţită.

De Iu a luat degrabă iarba şi a pus-o în gură, dar iarba era mai amară decât fierea. Băiatul nu s-a dat bătut şi a înghiţit-o toată. Atunci a simţit un zgomot în pântece şi când a deschis gura, a scuipat perla lui Şuang Ţie. Vulpea s-a ridicat în două picioare şi s-a prefăcut din nou în fecioară. E greu de descris bucuria celor doi.

În aceeaşi zi a fost mare sărbătoare: nunta celor două perechi care au trăit în fericire până la adânci bătrâneţi.

DUHUL SCORPIONULUI.

Cu mult timp înainte, când orezul se măcina aproape zilnic cu piatra de moară, trăia un tânăr însurăţel. Lângă casa lui locuia vărul său care avea doi copii. Într-o zi, flăcăul a ajutat-o pe tânăra-i nevastă să ducă orezul la moară, apoi a plecat pe deal să taie iarbă. După o bucată de timp, răzbindu-l foamea şi setea, s-a întors. Apropiindu-se de moară, s-a mirat văzând că măgăruşul mai învârtea roata şi peste tot era atâta linişte. Bruma de grăunţe trebuia să fie

măcinată de mult, de acum trebuia să fie şi masa gata. Când a ajuns mai aproape a văzut cum coşul era tot acolo unde-l aruncase, iar grăunţele se făcuseră pulbere. Roata tot se mai învârtea, dar nici umbră de nevastă. Să fi zis că a plecat la mamă-sa, nu s-ar fi putut să plece fără să-i spună şi lui; să fi zis că a fugit, n-avea de ce: de când se luaseră nu se certaseră niciodată. De ce se gândea, de aia era mai nedumerit. S-a apucat şi a deshămat măgarul, a strâns făina, a plecat acasă, dar nici acasă n-a dat de nevastă. Se mâhnise aşa de tare că nu mai avea poftă nici de mâncare, nici de băutură. A început să întrebe în stânga şi în dreapta, dar nimeni nu-i văzuse nevasta. S-a întors iarăşi la moară, a intrat înăuntru, a ridicat piatra şi a văzut dedesubt o crăpătură din care a ieşit un scorpion negru de parcă era dat cu lac, cu un ac mai mare decât un ci. Atunci a înţeles că acel scorpion îi ucisese nevasta.

În acea clipă, scorpionul s-a repezit la el, dar băiatul, sprinten, s-a ferit în grabă. A alergat, a luat secera pe care o lăsase lângă moară şi a lovit cu ea în burta scorpionului, tăindu-i acul. Când să mai lovească o dată, scorpionul s-a prefăcut într-un nor negru care s-a ridicat în văzduh. Din mijlocul norului s-a auzit un glas:

— Băiete, băiete, peste trei ani să te pregăteşti că-ţi voi lua viaţa. Înfuriat, băiatul a zvârlit secera după nor, dar norul a început să se rotească spre miazănoapte-apus. Uitându-se în jos, a văzut în piatra de moară o gaură adâncă şi întunecată unde erau îngrămădite lucrurile nevestei lui.

De atunci, băiatul ducea o viaţă singuratică. Când se întorcea de la muncă nu mai găsea masa pusă şi lampa aprinsă, nu mai avea cu cine schimba o vorbă. Ascuţise secera ca briciul şi o purta totdeauna cu el. Aşa a trecut mai bine de o jumătate de an, până ce, într-o zi, când se întorcea de pe deal, a văzut o fecioară care stătea pe o piatră la marginea drumului şi vărsa lacrimi amare bocindu-şi mama şi tata. Băiatul s-a apropiat de fată şi a întrebat-o:

— E târziu, de ce stai aici şi plângi? Plângând în continuare, fată i-a răspuns:

— Frăţioare, vezi-ţi de drum, sunt o biată orfană, am rămas şi fără mamă şi fără tată şi nu mai are nici un rost să trăiesc. Şi a început din nou să plângă.

Băiatul şi-a simţit şi el ochii umezi. S-a uitat în jur, dar nu se vedea nimeni. Afară se întunecase, lumea în sat dormea. Îşi frământa mintea ce să facă cu fata. Luându-şi inima în dinţi, i-a spus:

— Nu mai plânge, hai acasă la mine!

Fata şi-a şters lacrimile şi a plecat cu el.

Ajungând acasă, băiatul s-a gândit că dacă va găzdui fata îi vor ieşi tot felul de vorbe. S-a dus alături, la vărul său, să se sfătuiască. Nevasta acestuia nu se culcase încă şi tocmai se căznea să croiască nişte boneţele pentru cei doi copii ai săi, dar oricum măsura, tot nu ieşeau două boneţele dintr-un peticuţ de material. Băiatul le-a povestit cum a găsit fata pe drum şi cum a adus-o acasă. Apoi a zis:

— Vere, dacă vrei, vino la mine să dormim împreună şi trimit fata aici să doarmă cu nevasta ta.

Zis şi făcut. Băiatul a luat fata şi a dus-o acasă la vărul său. Copiii adormiseră, dar femeia tot se chinuia cu măsuratul. Văzând că băiatul îi zice acesteia verişoară, a început şi ea: verişoară-n sus, verişoară-n jos, parcă se cunoşteau de când lumea.

După ce au plecat cei doi, fata a zis:

— Verişoară, dacă nu te superi, dă-mi să-ţi fac eu boneţelele.

A luat foarfecă şi din două tăieturi le-a croit, apoi le-a cusut. A mai brodat pe ele câte un bujor. Verişoară nu mai putea de bucurie uitându-se la ele. În sinea ei se gândea: „Fata asta e frumoasă, e harnică, e pricepută, noroc de cine o va lua de nevastă".

A întrebat-o pe fată:

— Cum ţi se pare vărul meu? Dacă ar fi după mine, aş zice că vă potriviţi. Tu nu mai ai pe nimeni pe lume, lui văru-meu

i-a murit nevasta.

Fata a lăsat capul în jos şi a îngăimat:

— Mi-e teamă că vărul dumitale nu mă vrea! Verişoara, bucuroasă că fata nu e împotrivă, a luat-o de mână şi i-a zis:

— Fii liniştită, vorbesc eu cu el.

A doua zi, cum s-a luminat, verişoară s-a dus la băiat şi i-a zis:

— Vere, ţi-am găsit o nevastă cum nu se poate mai bună!

Bănuind despre ce e vorba, băiatul a întrebat-o:

— Despre ce nevastă vorbeşti?

Verişoară îi tot dădea înainte cu laudele. Bărbatu-său, fire care nu se aprindea atât de uşor, a încruntat sprâncenele şi a zis:

— Dar nu ştim nici de unde vine, nici ce-i cu ea. Să te însori cu o fată găsită pe drum?

Nevastă-sa nu s-a lăsat:

— Ce nevoie are de toate astea? Se vede cât de colo că e o femeie bună şi vărul nostru are nevoie de o nevastă care să-i facă de mâncare şi să-i coase hainele. Tu habar nu ai cât de greu e să trăieşti singur.

Bărbatu-său n-a mai avut ce zice, iar băiatul s-a supus.

Băiatul s-a însurat cu fata şi o duceau foarte bine. Fata era potolită la vorbă şi tare harnică. Băiatul era mulţumit şi toată lumea-i vorbea numai de bine. După vechiul obicei, băiatul îşi ascuţea mereu secera şi ziua o purta cu el, iar noaptea dormea cu ea sub pernă. Nu se ştie din ce motive, nevasta, cum vedea secera, se schimba la faţă. Într-o zi a început să plângă în faţa lui bărbatu-său. Acesta, crezând că-şi plânge iarăşi părinţii, s-a apropiat de ea s-o mângâie, dar fata l-a îmbrâncit. Băiatul n-a ştiut ce să creadă. Fata s-a oprit din plâns, şi-a şters lacrimile şi şi-a văzut mai departe de treabă. În aceeaşi seară, înainte de culcare, nevasta a zis:

— Cum să nu fiu supărată, sunt nevasta ta, dar te porţi cu mine ca şi cu o străină.

Băiatul nu se dumerea despre ce e vorba şi a întrebat-o:

— De ce crezi treaba asta? Oftând, fata a zis:

— Dacă nu vezi în mine o străină, de ce nu te desparţi de secera asta nici ziua, nici noaptea?

Băiatul i-a răspuns:

— Port secera spre a mă apăra de Duhul Scorpionului.

Fata a izbucnit în râs:

— Dar viteaz mai eşti! Despre ce duh tot vorbeşti?

Şi chiar dacă ar fi aşa, crezi că se sperie Duhul Scorpionului de secera ta? Vezi-ţi de treabă, bărbate, cu nălucile tale!

De atunci, băiatul n-a mai purtat cu el secera, iar nevastă-sa n-a mai plâns. Şi au trecut câteva luni fericite şi liniştite. Într-una din zile, mieroasă, nevasta i-a spus:

— Bărbate, înainte de moarte, părinţii au mai lăsat unele lucruri. Pe cât văd, anul acesta nu ne va fi de ajuns orezul. Mă duc să vând lucrurile alea şi să mai cumpărăm măcar un mu* [*A paisprezecea parte dintr-un hectar] de pământ. A strâns prin casă şi a plecat.

În ziua aceea, văru-său se dusese să culeagă vreascuri. Tocmai se căţărase într-un copac înalt şi tăie nişte uscături. Aruncându-şi ochii în jos, a văzut femeia cum alerga şi apoi s-a strecurat în mare grabă într-o peşteră. Părându-i-se ciudat, vărul a rămas cu ochii la peşteră. A aşteptat, a aşteptat, dar femeia n-a mai ieşit. A coborât din copac şi tiptil, tiptil, s-a apropiat de peşteră. Printr-o crăpătură s-a uitat înăuntru. S-a speriat aşa de rău de ce-a văzut că i s-a ridicat părul în cap. In peşteră se afla un scorpion uriaş, lângă care era o piele verde ca veninul. De frică n-a mai apucat să strângă vreascurile pe care le tăiase, a fugit acasă şi i-a spus lui văru-său tot ce a văzut.

Acesta a luat din nou secera şi a început s-o ascută. A doua zi s-a întors şi nevasta. A dat banii bărbatului, zicându-i:

— Ai grijă ce faci cu banii, nu-i cheltui într-o singură zi. Tot ce mai aveam acolo am vândut, dar n-am adus decât o parte din bani. Ce-a mai rămas, am să iau la anul. Apoi s-a apucat zorită de treabă.

Văzând toate acestea, băiatul şi-a zis:

— Uite ce nevastă bună am! De unde până unde să fie ea Duhul Scorpionului? Şi a pus secera bine.

După câtva timp i-a spus lui văru-său:

— Vere, poate că n-ai văzut bine atunci.

A mai trecut o bucată de. Timp. Văru-său îi purta mereu de grijă, dar nevastă-sa nu credea nimic:

— Dacă ar fi Duhul Scorpionului, aşa cum spui tu, n-ar mai trăi cu el de atâta timp.

Bărbatu-său n-avea chef să se certe cu ea şi doar dădea din cap. După puţin timp, şi-a adus aminte că scorpionul îşi schimbă pielea la un an o dată.

În anul următor, el a început să se ducă mai des după vreascuri şi de câte ori se ducea dădea târcoale în jurul peşterii, până când, într-o zi, când s-a uitat prin crăpătură, iarăşi a dat de scorpionul cel verde şi alături de el se afla o altă piele. A rupt-o la fugă spre casă, l-a luat de mână pe văru-său şi l-a dus la peşteră. Se lăsase întunericul, tot muntele era scufundat în beznă, doar în peşteră licărea o lumină. S-a uitat prin crăpătură şi a văzut că acea lumină erau ochii scorpionului care luceau ca nişte bulgări de foc. Pe burta scorpionului crescuse un alt ac, dar nu atât de mare cât cel pe care-l tăiase. A luat un bolovan şi a vrut să-l arunce în scorpion, dar în peşteră s-a făcut întuneric şi n-a mai văzut nimic.

Când s-a întors acasă, nevasta deja venise şi i-a dat iarăşi o legătură de bani, veselă şi zâmbitoare, mai mieroasă ca oricând. Văzând acestea, băiatul a lăsat iarăşi secera.

Zilele treceau una după alta. Văru-său pândea tot timpul. Într-o zi l-a chemat pe băiat la el acasă să se sfătuiască. A luat o furcă de fier, au înroşit-o în foc şi văru-său l-a trimis să omoare scorpionul. Dar văzându-şi nevasta dormind, băiatului i s-au înmuiat mâinile. Tocmai atunci, aceasta s-a trezit şi, dând cu ochii de furca înroşită în mâinile bărbatului, a sărit în sus, s-a rostogolit o dată şi s-a prefăcut în scorpion. Ochii ca doi bulgări de foc au început să

strălucească. Băiatului i-a trecut slăbiciunea şi s-a repezit la scorpion, vârând furca în el.

Atunci scorpionul a zis:

— Mai trebuia să-mi schimb pielea o singură dată şi-mi creştea la loc acul cel veninos. Mai aveam numai un an şi te omoram. Şi şi-a dat duhul.

SFÂRŞIT